

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 419

Setmana del 4 al 10
d'octubre del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Juglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Joan Pau II

*"La guerra pot ser
decidida per pocs,
però la pau suposa la
voluntat decidida
de tots."*

AFINANT

El Rosari

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

En aquest mes d'octubre, l'Any Marià ens hauria d'estimular a revaloritzar el Rosari i, si cal, redescobrir-lo.

Un temps podia haver semblat la pregària rasa del "laic" contraposada, no sense un cert "menyspreu", a l'oració més sàvia, litúrgica i bíblica dels clergues.

Avui que, gràcies a Déu ens adonem que en l'Església abans que res tots som poble de Déu, hauríem potser de reconèixer el Rosari com la pregària comuna.

És bo que els laics s'uneixin tant com puguin a la litúrgia de les hores; però seran sempre una minoria. Ara, quan un clergue —frare, monjo o monja, prevere o diaca— desgrana el Rosari, se sumergeix en la secular pregària del poble.

Nascut a casa nostra, el Rosari té les virtuts de la terra. És senzill, pràctic i profund; quan cal, és discret i es compagina amb el treball. Resat individualment pot esdevenir la pregària contínua tan cobejada pels contemplatius, unint la contemplació de la ment amb la recitació evangèlica als llavis. Com a celebració col·lectiva és una excel·lent "para-litúrgia", en el sentit ple del mot. Quin goig faria si les comunitats parroquials el redescobriessin redonant-li la solidesa bíblica i revestint-lo de la bellesa del cant!

AVUI:

Suplement
nº 4

ANY
MARIÀ

Sínodo 1987

"Vocació i missió dels laics en l'Església i en el món"

Ha començat a Roma un nou Sínodo. La corrua de pastors d'arreu del món camí de Roma, convocats per Pere, i el més reduït, però plural i selecte nombre d'assessors i laics que els acompanyen, són un signe inequívoc de la catolicitat de l'Església de Jesús, del seu amor universal i de la responsable sol·licitud pastoral que l'empeny a una renovada fidelitat a la missió que el mateix Jesucrist li ha confiat.

El present Sínodo connecta el tema de la "vocació i missió dels laics en l'Església i en el món" amb els vint anys del Concili Vaticà II. El Sínodo 1987, davant la creixent responsabilitat eclesial dels laics en parròquies, moviments i associacions, i vista l'experiència dels ministeris que se'ls hi han confiat en esglésies locals, serà la gran oportunitat de reconeixe-

ment i aprofundiment de la missió del laic. L'Església és el sacrament universal de la salvació i, alhora, és el Poble de Déu; la nostra pertinença a ella, ens compromet a tots els laics a assumir la nostra corresponsabilitat en la realització històrica de la missió salvífica de l'Església.

"Diversitat de serveis: unitat de missió". Tots servim al mateix amo, segons la diversitat de carismes i l'especificitat de vocacions. Durant aquests dies la pregària de totes les comunitats cristianes del món, acompanyarà la pregària i la reflexió dels Pares sinodals, perquè, tots plegats, sota la llum i l'acció de l'Esperit, trobem el camí per a servir més i millor el Senyor i els germans, i tinguem sempre una actitud prompta i generosa per a seguir-lo.

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E

EDITORIAL

Laicat, Sínode i Concili

Aquest mes d'octubre s'escauen dos esdeveniments eclesials d'una gran importància i feliçment lligats l'un a l'altre. El dijous dia u s'inaugura a Roma el Sínode sobre "la vocació i la missió dels laics en l'Església i en el món", i el diumenge vinent, dia onze, celebrarem el XXV aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Com molt bé va assenyalar el professor Sugranyes en les recents jornades sobre "Contemplació i acció política" celebrades recentment a Montserrat, l'eclesiologia de la comunió va ser allò més essencial del Vaticà II. "Per a mi, digué, la decisió més important del Concili va ser el dia en què es va decidir que la Constitució sobre l'Església no comencés amb el tema de la jerarquia sinó amb el del poble de Déu. Aquella és la reforma principal de la qual se'n segueixen totes les restants com la reforma litúrgica i les altres". Certament, si avui es pot consagrar un Sínode dels bisbes a considerar el tema del laicat amb una base teològica prou ferma és, sens dubte, gràcies a aquell enfocament que els pares conciliaris varen donar a tota la concepció que l'Església té d'ella mateixa: no pas exclusivament com una "jerarquia", és a dir com una piràmide la base de la qual seria un laicat subjecte i passiu, sinó com el poble dels batejats, condició comuna de tots els cristians, al servei del qual hi ha uns ministeris. Aquesta concepció de la naturalesa de l'Església no n'esgota pas el misteri, ja que aquesta, essent obra de Déu i no dels homes, escapa sempre a qualsevol intent de definició, però li obre uns horitzonts nous, sobretot en aquesta època més sensible als valors de la igualtat i de la corresponsabilitat.

Hi hagué un temps que semblava, o es volia fer veure, que el Vaticà II havia estat només un concili "de transició", que calia anar vers un altre concili. El professor Sugranyes va dir encertadament en les jornades que hem esmentat que "el Concili és la carta magna del futur" de l'Església. "El Concili del segle XXI és el Vaticà II, del qual encara no hem tret tota la substància que conté". Si això és veritat en tots els seus aspectes, ho és molt més pel que fa a aquesta revalorització del paper del laicat com a element comú de l'Església. Ens manca certament un gran camí a recórrer per a fer passar aquesta concepció de l'Església poble de Déu a tots i cada u dels batejats i a traduir-la en gestos coherents i en l'assumpció de responsabilitats adequades. Moltes són les realitzacions que es van consolidant i obrint camí en aquest sentit. L'accés cada vegada més nombrós i qualificat dels laics a l'estudi de les ciències sagrades, els consells pastorals, els ministeris laicals, les catequesis d'infants, d'adults i sacramentals i tantes altres activitats que avui es realitzen en l'Església i en les quals els laics hi van prenent les responsabilitats que els pertocuen. Algú objectarà que algunes d'aquestes realitats no són d'avui, i que, amb altres noms potser, ja es feien "abans". És cert. Però també és cert que avui es fan amb una altra "mentalitat", fruit sens dubte de "l'esperit del Concili" i a la qual hi ha contribuït notablement, cal dir-ho, el capteniment més, diguem-ne, "planer" de la majoria del clergat envers els fidels.

No voldríem pecar d'optimistes, però creiem que un gran pas envers aquesta fita d'una Església poble de Déu, l'ha donat i l'està donant la nova litúrgia. Els fruits seran potser a llarg termini. Seria bo que alguns liturgistes i sociòlegs en fessin un estudi aprofundit perquè estem convençuts que el capgirament de la litúrgia, tan coratjosament realitzat per Pau VI, és una peça cabdal —precisament perquè és plenament eclesial, "lex orandi"— vers aquesta Església renovada que poncella des del Concili.

Pràctiques democràtiques i originalitat eclesial

És rar que sigui abordada la qüestió d'una major participació de tots els cristians en la vida de l'Església sense que apareixi la noció de democràcia. La resposta inicial és ben coneguda: l'Església constitueix una realitat original i no pot ser assimilada a cap model d'organització de la societat civil. Resposta incontestable. Deixa, no obstant, els interlocutors amb les ganes. Oi més que tot seguit hom esmenta les necessàries traduccions jurídiques. Així les disposicions del dret canònic pel que fa referència a les instàncies de participació del tipus consells. Les definicions són molt clares: aquests consells —per exemple els consells pastorals— tenen una funció consultiva, no pas deliberativa. Amb prou feines s'ha anunciat aquesta distinció, el disgust entre alguns s'ha tornat refús. Allò que es dona amb una mà, protesten, es retira amb l'altra. I la qüestió es replanteja: ¿per què l'Església sempre està destinada a ser tan poc democràtica?

L'últim document oficial de treball de cara al Sínode "Vocació i missió dels laics" dedica algunes pàgines a un diagnòstic sobre els "dinamismes de participació en el món actual". Analitzant el context social en el qual "els laics han repres consciència de la seva responsabilitat", el document constata que aquest despertar ha coincidit històricament, entre altres, amb "el desenvolupament dels principis democràtics". El text es resisteix a veure-hi una veritable relació de causa a efecte. També precisa que "el que ha fet possible aquest despertar és el fet que, en la mateixa època, l'Església ha esdevingut més profundament conscient del seu propi misteri..." Precisió capdal que demana una major reflexió. ¿Què hi ha exactament d'aquesta coincidència històrica? ¿La influència de l'esquema democràtic es limita a la forma o bé toca el fons de les coses?

L'experiència demostra que s'hi guanya abordant francament aquestes qüestions. I sembla que el document de treball cara al Sínode ens hi invita. En primer lloc presenta, amb un caire positiu, els "dinamismes de participació" que hi ha en el món contemporani. Hi veu una expressió de la dignitat i de la llibertat de la persona humana. I visiblement deploa els aspectes de l'evolució social que van en sentit invers. És una constatació ben oportuna sobre aquest

GASTON PIETRI
Secretari general adjunt de l'Episcopat francès.

punt, la dels efectes d'una societat de consum en la qual les facilitats de la gaubança prevalen tan sovint sobre la reflexió i el compromís que reclama tot assaig de participació en la vida de la societat.

Generalment, és sobretot la reivindicació de participació, amb la seva coloració democràtica, que és arreglerada entre les facilitats. Potser perquè és percebuda instintivament com oposada lògicament als valors d'autoritat i correlativament d'humil submissió. L'esquematisme de semblant visió no cal demostrar-lo. L'observació més corrent ens mostra la dificultat i la precarietat d'una real pràctica democràtica. Aquesta és amenaçada per totes bandes. I l'amenaça principal, agreujada pel desafiament tecnològic, resideix a la vegada en la burocràcia i en les mentalitats que ancoren els ciutadans en una actitud d'administrats.

La democràcia es buidará de mica en mica de la seva substància, si no es fa un gran esforç perquè cadascú pugui fer-se una opinió, sabent avaluar els fets, sospesar els arguments contraris i, així, jutjar les conseqüències de les decisions. Pels cristians, és hora de retrobar la justesa de la defensa de Jacques Maritain, que no dubtà de proclamar, l'any 1943, enfront dels perills del nazisme i del feixisme que "la pressió democràtica ha sorgit en la història humana com una manifestació temporal de la inspiració evangèlica".

Per què allò que és bo per a la societat no ho és per a l'Església? Cal, d'antuvi, acceptar la pregunta. No hi ha una equivalència pura i simple. Hi ha tanmateix una convergència, des del moment en què l'Església, en la seva presa de consciència del seu propi misteri, redescobreix fins a quin punt la condició de cada un dels seus membres és la de la llibertat i dignitat dels fills de Déu. Cada un d'entre ells, fins el més insignificant, és habitat per l'únic Esperit. És en cada u que l'Esperit parla a tota l'Església. Per amunt que es remunti la Tradició de l'Església, el recurs als "consells" apareix molt abans que les llibertats democràtiques de les societats modernes, com un traç constitutiu de

la vida de les comunitats cristianes. N'és testimoni el vell adagi segons el qual "allò que concierneix a tots ha de ser examinat entre tots". En aquest esperit, sant Cebrià podia escriure que ell s'havia imposat una regla, des de l'inici del seu episcopat, de "no decidir res sense el parer dels preveres i dels diaques, sense els sufragis del poble". Afegint: "i després la meua opinió personal". Cosa que probablement vol dir que la seva opinió per si mateixa no podia madurar sinó escoltant i dialogant.

Seria irrealista pensar que la difusió de la mentalitat i de la pràctica democràtiques no ha influït per res en la realització progressiva i sempre laboriosa de les instàncies de concertació per les quals l'Església intenta d'inscriure, en la seva vida quotidiana, la redescoberta del seu propi misteri. Però allò que és essencial és guardar viu el sentit d'aquest misteri. La paraula "poble" té per nosaltres certes connotacions que poden fer córrer el risc de perdre de vista la riquesa de significació religiosa de l'expressió bíblica "Poble de Déu". Si aquest Poble és de Déu, és d'aquest Déu a la vegada tan pròxim i "totalment altre" que el Poble rep sense parar la seva regla d'existència. Veient un text com la "Declaració dels drets de l'home i del ciutadà" obre la porta a diverses concepcions de sobirania del poble o de la nació, és fàcil presentar les confusions que ocasionaria una aplicació inconsiderada d'aquestes nocions en la vida de l'Església.

Quan a l'Alemanya del 1933, un Sínode de l'Església luterana adoptà el concepte ari pel personal eclesiàstic (retirant automàticament tota persona d'origen jueu), es comprèn que un Sínode clandestí (Barmen), des del 1934, s'arrisqués al perill de replicar a aquesta mesura, evidentment marcada per la contaminació nazi, "que constitueix un greu atemptat a l'estatut de les confessions de fe". És per això que el discerniment, que suposa la vida d'Església, no pot ser en cap circumstància resolt per una majoria. És perquè també el ministeri d'autoritat, rebut per alguns en benefici de la fe del Poble de Déu, perdria tota raó de ser si esdevingués una simple cambra d'enregistrament dels vots de la majoria.

passa a la pàgina 5

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:	Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Sots-director:	
Francesc Malgosa i Riera	
Edita:	Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79
Fundació Catalunya Cristiana	
Gerent:	
Jaume Roigé i Torrentgenerós	
Disseny:	
Josep Samper i Aledo	

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

DONAR-SE

Quan jo dono una cosa que aprecio, que m'estimo, això és senyal que aquell a qui la dono me l'estimo més encara, encara l'aprecio més. Com més valor té, doncs, la cosa que dono, més gran és l'apreci que demostro a la persona a qui la dono. Perquè jo em doni a algú, cal que aquest algú me l'estimi molt; més que a mi mateix. Com que no m'és possible de separar fe i vida, arribo a la conclusió que una donació total només em deu ser possible a Déu, o als altres homes vistos amb els ulls de Déu. De tota manera i precisament per aquesta mateixa raó, aquelles altres donacions que, tant per als qui creuen com per als qui no creuen, participen de l'absolut de Déu, són també totals. Posem per exemple l'amor, l'amistat, la fidelitat.

MIQUEL ESTRADÉ

En els nostres temps se'n sol parlar poc de la tendresa, i encara menys de la tendresa en l'educació. L'utilitarisme, el pragmatisme, l'eficacisme de la nostra cultura més aviat la ridiculitzen.

Que n'és de trist, tanmateix, veure escoles i famílies sense tendresa!

Si per educació entenem l'ajuda a tota la persona, encara que sigui des del conreu d'un aspecte determinat de la immensa riquesa personal, no hi ha dubte possible sobre la necessitat de la tendresa. Perquè a la persona, a la seva intimitat, al seu cor, només s'hi pot arribar per l'amor. I l'amor crea en la persona que estima —ànima i cos— la predisposició a la comunicabilitat amb la persona estimada. Aquesta predisposició —que no solament es refereix al "donar-se", sinó, d'una manera molt especial, a l'acolliment del do de l'altre— és la tendresa.

Els nostres fills i els nostres alumnes estan demanant a crits tendresa. Tanmateix, enfront de la tendresa de l'amor —i sovint, ofegant-la— s'alça la pseudo-tendresa de l'egoisme que, amb la facilitació dels plaers més primaris, va minant la possibilitat mateixa de la dignitat humana.

Vet aquí un dels desafiaments més terribles que el nostre moment històric planteja als educadors: la lluita entre la pseudo-tendresa fàcil del vici i la tendresa exigent de la virtut.

En aquesta situació, si afinem l'oïda, sentirem sens dubte la crida de Maria, exemple de la més sublim de les tendreses.

Si Jesucrist és el Mediador entre Déu i els homes, Maria és la Mitjancera entre els homes i el Mediador. I la mediació, com més total és, més requereix l'adaptació i exigent a les parts. Només la tendresa, fruit de l'amor total a Déu i als homes, podia fer assolir a Maria aquella adaptació a Déu que comportava el fet de dur-lo, com a home, en les seves entranyes; i aquella adaptació als homes que comportava el fet d'obrir-lo el seu cor en la persona de Joan, al peu de la creu.

Si la tendresa és la predisposició que l'amor crea

Maria, invita a la tendresa en l'educació

PAU LÓPEZ CASTELLÓTE

vers la comunicabilitat, per sentit comú podem dir que la tendresa divina envers nosaltres és la gràcia.

Doncs bé, Maria va ser proclamada per l'àngel sant Gabriel "plena de gràcia", és a dir: plena de la tendresa de Déu. Gairebé podríem dir que, en l'ordre de la comunicabilitat de Déu als homes, Maria és la tendresa de Déu humanitzada.

En Maria, tendresa de Déu, el Fill, per obra de l'Esperit Sant, s'ha fet un home que, perquè és Déu, ens pot convocar a tots en el seu Cos Místic, l'Església, en la qual podem dir a Déu "Pare".

Per Maria, doncs, tendresa de Déu, la vida de tots els homes ha estat redreçada després del pecat i enlairada a la participació de la vida de Déu, no per mèrit, sinó per gràcia.

Probablement el primer Adam va caure en el pecat per un mal ús de la tendresa d'Eva. El darrer Adam —com anomena sant Pau a Jesucrist— ens ha restaurat i elevat a la dignitat de fills de Déu, valent-se de la tendresa de Maria, Mare del Salvador i Mare nostra en la vida sobrenatural.

"L'influx salvífic de la Benaurada Verge en favor dels homes —diu el Concili Vaticà II ("Lumen Gentium", n. 60)— no és exigit per cap llei, sinó que neix del diví beneplàcit i de la superabundància dels mèrits de Crist".

La veritable tendresa —i això és patent en Maria— sempre actua cercant el bé de l'estimat: el bé que l'estimat necessita (en l'amor als homes) o el bé que brolla de la plenitud de l'Estimat (en l'amor a Déu). En Maria, però, aquests dos aspectes de la tendresa s'han fos de forma perfecta en la seva realitat de "plena de gràcia", per la qual la filla de Déu ha es-

devingut mare seva.

"Des del primer instant de la seva concepció, és a dir, de la seva existència, —diu Joan Pau II a la "Redemptoris Mater"—, és de Crist, participa de la gràcia salvífica i santificant i d'aquell amor que té el seu inici en l'Estimat, el Fill de l'Etern Pare, que mitjançant l'encarnació, s'ha convertit en el seu propi Fill. Per això, en l'ordre de la gràcia, o sigui de la participació en la naturalesa divina, Maria rep la vida d'Aquell al qual ella mateixa dona la vida com a mare, en l'ordre de la generació terrena".

¿Qui pot no veure en aquesta realitat de Maria —realitat de tendresa i de vida— una crida a la tasca educativa —també, humilment, realitat de tendresa i de vida—?

Perquè Maria fou "plena de gràcia", la seva plenitud de tendresa identificà misteriosament la seva donació a Déu ("heus ací l'esclava del Senyor") amb la recepció dels béns de Déu ("el Senyor ha fet en mi meravelles").

Els educadors, empesos per la generositat que brolla de tota tendresa autèntica, hauríem d'identificar la nostra donació al bé dels educands amb la disponibilitat a rebre joiosament el bé que ens poden donar. Si educar és, d'una manera o altra, "donar vida", o contribuir al seu creixement, ¿quin educador pot no desitjar que la vida de l'educand s'incrementi fins a tal punt (en coneixements, en virtut, en amor), que es vessi damunt seu i el faci esdevenir espiritualment deixeble del seu deixeble, fill del seu fill?

Maria, la germana de Marta —tal com ens diu St. Lluc— va triar la "bona porció" perquè "bo i asseguda als peus de Jesús, escoltava la seva paraula". És el que va fer la "plena de gràcia" tota la seva vida. I per això ens ha pogut donar a tots la plenitud de vida en el seu propi Fill, Déu i home. Maria és la persona humana educadora per excel·lència de la humanitat.

Imitem-la en la seva tendresa per tal que puguem contribuir a preparar amb veritable amor —com ens demana Joan Pau II— els 2.000 anys de la redempció, de la manifestació infinita de la tendresa de Déu.

M'escris dient-me que aquest estiu ha estat difícil per a tu. Que, de cop i volta, un dia t'has mirat al mirall i t'has preguntat si eres feliç i si ho seràs en el que et resta de vida. Encara ets jove, però també t'has adonat que això que anomenem joventut —aquesta barreja d'il·lusió, somnis i entusiasme— ja se t'ha esvaït. Encara que no has arribat als quaranta, comences a ser, pels fills de les teves germanes, "la tia gran". I aquest espill que són els infants t'ha mostrat un rostre menys juvenil del que projecta el de la teva cambra de bany.

Qui ets? Què ets? Què seràs? Durant aquest estiu t'han

assetjat aquestes preguntes. I t'han fet mal.

La veritat és que no tens grans coses de les quals puguis queixar-te. No t'assetgen els problemes. Econòmicament, la teva vida està més o menys resolta. Comptes amb un treball digne, amigues, gent que t'aprecia. No tens ni un sol motiu per sentir-se desgraciada. Però, ¿ets feliç? Res no et manca, però res no t'omple. No tens angústies, però tampoc no tens entusiasme. I em preguntes: ¿Què cal fer per ser feliç?

Mira, em sembla que hi ha tantes felicitats com persones i que cadascú ha de fabricar-se la seva. Però també em sembla que, a fi de comptes, totes les

Una de tres

J.L. MARTIN DESCALZO

felicitats es munten sobre algun d'aquests tres pivots (o sobre dos d'ells, o sobre els tres): o es té una fe per la qual lluitar, o es té una bona tasca per realitzar, o es compta amb un amor per viure. I em sembla que, sense una d'aquestes tres coses, hom pot deixar-se reliscar més o menys plaentment per la vida, però no es té felicitat, allò que es pot dir felicitat.

Efectivament: quan es té una fe per la qual lluitar (una fe sobrenatural o senzillament humana) això ja és suficient per omplir una vida. Una idea

que apassioni, una idea per la realització de la qual hom donaria gustosament els seus anys, quelcom per servir perquè veritablement s'hi creu. Per aquesta fe són feliços els missioners, alguns polítics, molts escriptors.

Freqüentment aquesta fe coincideix amb la tasca que un du a terme. Jo crec que quan un fa quelcom que estima, també amb això en té prou per ser feliç. I aquesta tasca pot ser de mil maneres: construir una família, fer homes uns fills, escriure un gran llibre, construir un nou model de casa més habitable. Una tasca, qualsevol que sigui digna, també pot omplir una vida. I també és freqüent que aques-

ta fe i aquesta tasca coincideixin en un amor. Moltes mares no tenen res més que aquest amor-fe-tasca. I això les omple a bastament. Un amor a un home, a una família, a una comunitat, quelcom que sigui prou per omplir la seva vida.

Al marge d'aquestes tres coses hi ha petites coses que poden donar la impressió de ser feliç: el diner, l'èxit, la bellesa, la simpatia, les diversions... Però totes elles, crec jo, si no són il·luminades per una d'aquestes tres grans tasques, tard o d'hora mostren el seu rostre buit.

Pregunta't si tens alguna d'aquestes grans fites. I no et preocupis per allò que et diguin els miralls.

ARA MATEIX

Laïcat i integració eclesial

J. CARRERA PLANAS

Aquesta setmana es reuneix el Sínode de l'Església. Es tracta —no va malament recordar-ne la definició— d'una assemblea de bisbes escollits de les diverses regions del món que es troben, de tant en tant, per tal de fer costat al Papa i d'ajudar-lo amb els seus consells a fer créixer la fe, i per a estudiar temes referents a l'acció de l'Església en el món. (Cànon 342).

La qüestió escollida aquesta vegada és important: missió i vocació dels laics o seglars, a l'Església i en el món.

Els laics són, evidentment, la majoria dels cristians. Però també han patit nombroses baixes, en graus diversos. No són baixes tan espectaculars com les secularitzacions dels sacerdots i religiosos però són més radicals: aquests, moltes vegades, només han deixat un ministeri i unes formes de vida cristiana; aquells, en canvi, han abandonat la pràctica religiosa i àdhuc la fe... És bo, penso, posar sota aquesta perspectiva de la pobresa comuna el necessari debat sobre la pluralitat i complementarietat de funcions dels diversos membres del cos eclesial. Perquè això ajuda a fomentar aquell tan sà sentiment de les pròpies limitacions que talla la cresta de les polèmiques massa ardides: al capdevall, "Som criats de mal profit" (Lc. 17,10).

Cada dia ens adonem amb més claredat que la

frontera important no és pas la que delimita el laicat respecte del clergat sinó la que separa el fet de creure del fet de no creure. En altres temps, les rivalitats entre una parròquia i un centre d'apostolat d'un orde religiós, o entre dues parròquies, o entre dos ordes religiosos... donaven molt de sí. Però, a mesura que hem esdevingut, tots plegats, molt pocs, hem anat deixant de fer escarafalls els uns dels altres. Avui, fora d'algun cas extrem d'heterogeneïtat pertinença, tot hom accepta de ser ajudat per tothom, i encara gràcies. Amb això no vull pas dir, Déu me'n guard, que la pastoral de conjunt i la col·laboració entre clergat secular i clergat regular no obeeixin a raons teològiques profundes, per damunt de les merament conjunturals. Però, qui gosaria negar que aquestes últimes han ajudat decisivament a afuar l'enginy dels teòlegs? És allò dels signes dels temps, que fan surar a la superfície de l'Església coses que havien restat llargament enfonsades... Doncs de la mateixa manera els vents de l'agnosticisme i de la incredulitat, tan impetuosa avui, treballen a favor d'una més gran in-

tegració de tots els deixebles de Jesucrist, laics o religiosos, diaques, preveres o bisbes.

Això resulta evident, sobretot, en el camp de l'acció pastoral concreta on la precarietat de la situació i la urgència dels objectius relativitza la naturalesa dels instruments. En situacions d'emergència —un incendi, unes inundacions...— les diferències perden importància i tendeixen a fondre's totes en una mobilització general. La nostra situació pastoral té avui característiques d'una emergència.

D'ençà del Vaticà II, s'ha produït un doble procés que afavoreix la integració eclesial: els ministeris són més compartits a l'interior, on el laic pesa **realment** més que no sembla **formalment**, i els clergues són més presents i, sobretot, més sensibles al món exterior. Aquest és el bon camí, i no els plantejaments obsolets en termes de poder que encara ens arriben, a vegades, del camp de les teories. Avui els pastors tenen entre mans més feina que poder i el seu problema és que molt pocs els la volen arrebar... La promoció del laicat avança quan aquest fa seus amb originalitat els grans objectius de l'Església, en la línia dels moviments laicals que l'han situat a l'avantguarda de l'evangelització. També avança a través de propostes concretes i progressives, que assoleixen sempre un nivell d'acceptació per tota la comunitat molt superior al que aconsegueix la confrontació teòrica.

CATALUNYA

900 lleidatans en llista d'espera per a ser operats

Entre 850 i 900 lleidatans es troben actualment apuntats a les llistes d'espera de l'hospital Arnau de Vilanova, amb l'esperança que se'ls practiqui una operació quirúrgica, segons dades facilitades per la direcció del centre. Aquesta sifra ha experimentat un increment de més del 50 per cent des de la passada primavera, època en la qual es va produir la vaga de metges d'hospitals.

En canvi l'augment no pot atribuir-se exclusivament a l'esmentat atur, sinó a les obres de reforma que es duen a terme en el recinte hospitalari i que han afectat, principalment, l'àrea de quiròfams.

El servei més afectat per la demora és el d'otorrinolaringologia, amb una llista d'espera que supera els 180 pacients, mentre que traumatologia se situa en l'extrem oposat amb 127. En una xifra mitjana hi ha els departaments de cirurgia oftalmologia, ginecologia i urologia.

A Tàrrrega es transforma un hotel en residència d'estudiants

La direcció general d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat ha adjudicat les obres d'adequació de l'antic hotel Aleix de Tàrrrega. L'edifici serà remodelat per allotjar una residència d'estudiants de l'Escola de Capatassos radicada a la localitat.

La primera fase dels treballs ha estat adjudicada amb una inversió a realitzar de 77 milions de pessetes, finançada íntegrament per Arquitectura i Habitatge. Els treballs que s'han iniciat aquests dies consisteixen a millorar la coberta de l'edifici i remodelar la part anterior de les tres plantes i torre de l'antic hotel, situat a prop de la carretera N-II. El projecte

respectarà la façana principal, de gran valor estètic.

Per a començaments del curs escolar 1988-89 s'haurà acabat la primera fase de les obres, amb la qual cosa es podrà disposar de 44 places d'allotjament estudiantil, amb sala d'estudis i serveis complementaris.

En sis mesos la inversió industrial superà 16.000 milions de pessetes

L'activitat industrial a Catalunya en el segon trimestre d'aquest any ha generat una inversió de 8.532 milions de pessetes i la creació de 1.265 nous llocs de treball, segons dades del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat. Aquesta inversió suposa un creixement del 4,8 per cent pel que fa al trimestre anterior. Aquestes xifres sumades a les corresponents al primer trimestre del 1987, revelen que en els primers sis mesos d'aquest any la inversió industrial realitzada a Catalunya s'ha elevat a 16.321 milions de pessetes i la creació de llocs de treball a 2.839.

En canvi han experimentat augments significatius els visitants procedents de Finlàndia (30,9 per cent), Suècia (27,9 per cent), Noruega (13,6 per cent), Dinamarca (10,8 per cent), Bèlgica (9 per cent), Suïssa (8,4 per cent), Àustria (8,1 per cent), Itàlia (6,1 per cent) i Holanda (4,2 per cent). Tots els visitants procedents d'Europa han reflectit increments, tenint la variació mitjana un increment del 8,9 per cent.

La lactància materna considerada ideal

La lactància materna és el millor mètode d'alimentació per als recents nascuts, perquè no solament és més barat, higiènic i nutritiu que l'artificial, sinó que a més a més protegeix el nadó de les infeccions més usuals, segons el doctor José Antonio Nieto Cuartero, especialista en endocrinologia infantil de l'Hospital del Nen Jesús de Madrid. També afirmà que "els components de la llet materna són perfectament equilibrats per proporcionar al nen un creixement adequat".

Escassetat d'aigua en els embassaments

El conjunt dels embassaments peninsulars està a un 39 per cent de la seva capacitat hidràulica, i el 89 per cent pel que fa al mateix període de l'any anterior, segons el Ministeri d'Obres Públiques. La Conca del Segura és la que presenta una situació més alarmant, en un 55 per cent de la seva capacitat: 6.000 pous secs a Múrcia fan perillar més de 50.000 hectàrees de conreu.

MÓN

Glaceres de l'URSS es fonen a causa de la contaminació

Les glaceres de la regió soviètica d'Àsia Central, a la República de Kirguísia, han començat a fondre's a causa de la contaminació ambiental, informà l'investigador Alexei Yermolov. En opinió de l'especialista, la contaminació ambiental ha produït alteracions en

el clima de la regió, per la qual cosa les muntanyes del Tian Shan, en especial la glacera Ak-Suu, han començat a fondre's. Precisà que en els últims 60 anys, la glacera Ak-Suu, que proveeix 840 rius i 500 llacs, ha disminuït 624 metres, segons estudis comparatius que es realitzen des del 1920.

Critiquen el CDS per formar grup parlamentari amb els radicals italians

Concepció Ferrer, diputada d'Unió Democràtica en el Parlament Europeu, ha comentat que "la decisió dels eurodiputats del CDS de compartir grup parlamentari amb el Partit Radical italià de Marco Pannella, conegut per accions tan eloqüents com la defensa del consum de drogues o l'elecció de la seva diputada Cicciolina, no es pot excusar només pels avantatges tècnics que dona l'adscripció a un grup parlamentari. Els eurodiputats del CDS, en escollir aquests companys de viatge, comprometen la credibilitat del seu partit i l'apropen a la mateixa situació de marginalitat i poca credibilitat política de Pannella a Itàlia."

ESPANYA

Augment espectacular de turistes

Segons informacions de la Secretaria General de Turisme, organisme del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, en el passat mes de juliol el nombre de visitants que entraren a Espanya fou de 7.914.215, un 6,9 per cent més que el juliol del 1986. Aquest augment equival a 510.259 visitants més. Tenint en compte les seves nacionalitats, durant els primers set mesos de 1987 s'ha incrementat el nombre de visitants britànics (22,6 per cent i 78.819 més), alemanys (10,8 per cent i 344.884 més) i francesos (4,1 per cent i 232.788 més).

"La irracional valoració del sexe"

He llegit en el Full Dominical del 3 de maig, l'article de J. Martínez Roura: "La irracional valoració del sexe".

Jo diria que està escrit en un esclat de justificada indignació davant la manipulació que sobre el tema fan la televisió i el cine. Mossèn Martínez creu que potser no serà compresa la seva protesta per molts creients. No sé fins a quin punt té raó, però si que puc dir-li que comparteixo plenament la seva opinió. Com a ciutadana i com a mestra cristiana em preocupa aquest rentat de cervell que es fa als joves i nens, sobretot perquè desgraciadament els nens també veuen aquestes pel·lícules i aquests anuncis a totes hores, fins i tot en les que normalment no estan programades per a ells.

Si a tot això hi afegim la "feina" que porta a terme un sector de l'Ajuntament de Barcelona amb publicacions, cursos i centres d'informació i d'iniciació sexual per a joves, tindrem un panorama ben preocupant.

Però no és propi dels cristians ser pessimistes, sinó que les dificultats i entrebancs han de portar-nos a l'acció. Què fem tots plegats per lluitar contra aquestes idees? Som sensibles els mestres a la manipulació de què són objecte els nostres infants i adolescents? El que seria de veritat trist és que no fèssim res, que amaguéssim el cap sota l'ala i volguéssim justificar-nos amb una poruga pregària. Si som mestres, si som cristians, la pregària ens ha de donar força per contrarestar aquest mal, per ser valents.

Què ens impedeix ser propagadors d'il·lusió, del goig que dona la fidelitat, de la bellesa d'un cor net?

Mre ROSA OLIVE

L'Ajuntament de Barcelona ens denega una subvenció

Com a ciutadà barceloní, membre del Centre d'Espiritualitat Verge de la Pau, voldria expressar la meua enèrgica protesta pel cas que tot seguit explico.

L'escriptor Jaume Lorés, en pro-

logar el llibre del caputxí Jordi Llimona "Jesús de Natzaret", destaca que, en la cultura postcristiana en la qual ens movem, Jesús ha passat de moda; el seu missatge, la seva figura, s'enfronten a un desinterès civil, avui generalitzat. Però això no ha impedit, com és lògic, que existeixin i funcionin entitats i associacions on s'hi estudia la funcionalitat messiànica de Jesús, s'hi reflexiona el seu programa d'alliberament de l'home i s'intenta viure'l en el temps i context en el qual ens movem. Aquest és el cas concret del nostre Centre.

Com qualsevol altra associació, sol·licitarem al seu dia un conveni d'ajut a l'Ajuntament, coneixedors dels molts que concedeix entre el dens teixit associatiu barcelonès. Però quina fou la nostra sorpresa en comunicar-nos el Consistori la denegació de la nostra proposta. La causa, que entitats del nostre tipus no figuren dins la normativa vigent, pel que fa a susceptibles de subvenció.

Ara bé, donat que la majoria de membres del Centre som joves, i molts universitaris —és a dir, no treballem encara, i disposem de minsos recursos—, per què ens nega l'Ajuntament la subvenció del funcionament sol·licitada? Enfront a costos semblants als de qualsevol altra associació (lloguer, aigua i llum creixents, material de treball, conferències i excursions, etc), per què existeix aquesta discriminació respecte a les subvencionades, quan a efectes legals som iguals?

És degut al nostre objecte social, a la nostra raó de ser, segons que em comunica el responsable en qüestió. I com comparteixo, tal i com diu en Jaume Lorés, que la cultura laica catalana tant sols estarà plenament normalitzada el dia que doni raó i raonament a tots els fets culturals que es produeixen dins del país, el cristianisme inclòs, desitjo deixar constància d'aquesta actuació incomprensible d'una institució democràtica.

RAMON TREMOSA I BALSELLS

Resposta al senyor Josep Pons i Vives

Em plau d'escriure aquestes ratlles així que he llegit les lamentacions i els suggeriments, justes les unes i els altres, del Sr. Josep Pons i Vives. En efecte, una bona part de la quarantena llarga de majòliques que hi ha al Camí dels Degotalls de Montserrat estaven força malmeses; però cal dir —rectificant una mica el Sr. Pons— que si bé "mans vandàliques", com diu ell, n'havien destrossat una bona colla, és igualment cert que algunes gelades ja n'havien lentament esquarterat algunes i que sobretot el foc de l'agost del 86 en va fer malbé, quasi totalment, almenys una tercera part.

Si em plau de respondre-li és perquè el seu desig de veure-les refetes ha estat ja dut a terme. Fa quasi un any que ens posàrem en contacte amb totes les parròquies o entitats que tenen llur advocació mariana al Camí dels Degotalls per tal de demanar-los permís i ajut de cara a restaurar-les. De moltes n'obtinguérem resposta i ens posàrem a la feina. D'ençà d'unes tres setmanes les majòliques del Camí dels Degotalls —fins algunes els responsables de les quals no ens han respost— estan refetes, tot i que hi ha encara alguns detalls no resoltos; però diverses raons tres o quatre no han pogut ser restaurades però ho seran ben aviat; d'alguna, però, no en sabem l'artista que la féu i com que els responsables no ens han respost no hi hem tocat res. També cal dir que ja fa uns mesos van ser plantats força xiprers en alguns trams d'aquest Camí, per tal d'embellir-lo i donar-li vida, gràcies també, en part, als ajuts rebuts dels responsables de les majòliques marianes.

Donat que el cost d'aquesta obra és elevat, i que malgrat la generositat que hem trobat en força parròquies o santuaris que hi tenen una majòlica hi ha encara moltes despeses per cobrir, ens acolim al suggeriment del Sr. Pons: tothom qui desitgi encara col·laborar-hi pot fer la seva aportació directament al Centre d'Acolliment del Santuari de Montserrat o fent un gir o enviant un taló a "Comissió Abat Muntadas", 08699 MONT-SERRAT.

JORDI CASTANYER
Comissió Abat Muntadas
MONT-SERRAT

ve de la pàgina 3

Pràctiques democràtiques i originalitat eclesial

A partir d'aquí, és possible, i fins necessari, dir que l'Església no és una democràcia. A condició d'afegir: Per poder-ho dir en veritat, cal haver recorregut abans el camí que consisteix a prendre en compte positivament el fet democràtic i veure-hi algunes de les seves afinitats amb el fet d'una Església-Poble de Déu. Efectivament, dir que l'Església no és una democràcia podria ser també l'expressió d'una via de facilitat. Via perillosa per a l'autenticitat eclesial, si no esdevé la via d'aquesta conversió evangèlica a la qual tots som cridats.

¿Quina conversió? La dels ministres ordenats els quals, acontentant-se amb una utilització gairebé mecànica del "deliberatiu" i del "consultiu", es dispensarien de l'esperit i d'un mètode eficaç d'escolta i d'intercanvi. Heus ací una recerca plena d'exigències. També la conversió necessària dels cristians laics no acceptant acontentar-se de passar d'una submissió còmoda a una reivindicació de poder també còmoda. L'objectiu

és entrar junts en l'humil discerniment de les indicacions de Déu.

Segurament que la influència del fet democràtic no concerneix només la forma, en el sentit del fet exterior del terme. Ja que l'Església de Crist no ha existit mai, per dir-ho així, "en estat pur" sinó que a cada època, ha pres les figures concretes i històriques que són per si mateixes més o menys expressives del misteri en la seva plenitud. Quan en el passat models de monarquia han prevalgut sovint de manera ben humana, avui la nostra tasca no es pas copiar un model de democràcia, no importa quin. La nostra tasca és inventar pràctiques originals. Per això es tracta de deixar-nos esperar per la societat d'aquest temps. Per damunt de tot es tracta d'anar fins al misteri. Ja que aquest misteri, i ell sol, és el qui ha de transparentar-se en les figures de l'Església que nosaltres edifiquem.

(De "La Croix")

Missatge del Papa a l'ONU en l'"Any Internacional dels Sense Sostre"

La solidaritat internacional ha de resoldre el problema de l'habitatge

L'any 1987 ha estat declarat per l'ONU "Any Internacional dels Sense Sostre". El Centre de les Nacions Unides pels Establiments Humans (HABITAT), celebrà una conferència, la desena, a Nairobi, a mitjans del mes d'abril. La Santa Seu hi participà amb una Delegació d'observadors composta per l'arquebisbe monsenyor Clemente Faccani, Pro-Nunci Apostòlic a Kènia; monsenyor Florentino Gómez Gómez, secretari de l'esmentada Nunciatura; i el pare Stefanos Tedla, o.f.m.cap., membre del Pontifici Consell "Cor Unum". El Papa envià al Director executiu de l'esmentat centre un missatge en anglès del qual n'ofereim la versió catalana.

Al doctor Arcot Ramachandran, Director executiu d'"Habitat".

En aquest any internacional dedicat a les persones sense sostre, li ofereixo les meves cordials salutacions a vostè i a tots els participants en la desena sessió commemorativa d'"Habitat", el Centre de les Nacions Unides pels Establiments Humans.

Des del seu inici l'Església ha tingut un interès actiu en els objectius i activitats del Centre. En aquest desè aniversari de la seva fundació, li asseguro que aquest interès ha augmentat amb el pas dels anys, i també ha crescut la convicció de la urgència vital d'uns esforços coordinats per ajudar eficaçment a aquells que no tenen casa o l'habitatge dels quals és inadequat.

Cada vegada és més palès que el problema de l'habitatge, com tants d'altres problemes humans del nostre món d'avui, només pot solucionar-se amb la cooperació de tota la comunitat internacional. Així vaig declarar-ho en el meu Missatge per a la Diada mundial per la Pau 1987: L'urgent desafiament que se'ns presenta el constitueix la necessitat d'adoptar una actitud de solidaritat social amb tota la família humana i amb aquesta actitud enfrontar-nos a totes les situacions socials i polítiques". (n.3)

"Habitat" està en condicions d'animar i fomentar precisament aquesta actitud i d'ajudar en els esforços per posar-la en pràctica, especialment en ordre al benestar dels que pateixen d'habitatge inadequat. Encara que el nombre de persones sense casa i d'aquelles a les quals manca un refugi digne, continui creixent, ¿no hem d'esperar que el desig d'ajudar-les creixi cada dia més? Prego a Déu que veiem molts sectors de la comunitat mundial compromesos en la planificació i posada en pràctica d'estratègies per a l'habitatge, esforços que manifestaran una actitud pràctica de solidaritat social vers tots aquells que estan en necessitat.

Per a vostè i per tots els assistents a la sessió de Nairobi invoco els dons de Déu de saviesa i pau.

JOAN PAU PP. II

VATICÀ DIA A DIA

Col·legi Cardenalici

Després de la mort dels cardenals Patric Louis O'Boyle, arquebisbe emèrit de Washington; José M.ª Bueno Monreal, arquebisbe emèrit de Sevilla; i Stephanos I Sadarouss, c.m., patriarca emèrit d'Alexandria dels Coptes (Egipte), el Col·legi Cardenalici es compon de 138 membres: 74 europeus (4 espanyols); 21 llatino-americans (3 argentins, 1 bolívia, 5 brasilers, 1 colombià, 2 xilens, 1 dominicà, 1

equatorià, 1 nicaragüenc, 2 mexicans, 1 peruà, 1 porto-riqueny i 2 veneçolans); 13 nord-americans (Estats Units i Canadà); 15 africans; 12 asiàtics i 3 d'Oceania.

Dels 138 purpurats, 36 han complert ja els 80 anys d'edat. El darrer en complir-los fou el cardenal Owen McCann, arquebisbe emèrit de Ciutat del Cap (Sud Àfrica), el 29 de juny. Així, doncs, segons la Constitució Apostòlica **Romano Pontifici eligendo**, que estableix el límit de 80 anys perquè els

cardenals puguin participar en el Conclave, els electors del Papa són actualment 102. L'esmentada Constitució fixa en 120 el nombre màxim dels electors del Romà Pontífex. En el que resta d'any assoliran els 80 anys d'edat els cardenals: Antoine Pierre Khoraihe, patriarca emèrit d'Antioquia dels Maronites, Liban (20 de setembre), Raúl Silva Henríquez, s.d.b., arquebisbe emèrit de Santiago de Xile (27 de setembre), John Francis Dearden, arquebisbe emèrit de Detroit, Estats Units (15 d'octubre), i James Darcy Freeman, arquebisbe emèrit de Sidney, Austràlia (19 de novembre).

Charlton Heston: "El Papa és millor actor que jo"

"És millor actor que jo", comentava Charlton Heston després de veure i escoltar Joan Pau II en la trobada amb la gent del cine. "La seva visita honora la indústria del film i la seva ciutat, així com també demostra que coneix el poder del cine", afegia el premiat per la realització del film "Ben Hur".

Pel Papa, "hi ha pel·lícules en les quals hi trobo inconvenients, però la primera llei del cine —la llibertat d'expressió— és un escut i cal acceptar-ne les conseqüències". També va parlar a la gent de Hollywood del poder social dels mitjans de comunicació i del perill

de la manipulació de les masses, especialment amb el cine i la televisió. Demanà als responsables d'aquests mitjans que siguin conscients del bé i el mal que poden ocasionar i que actuïn conseqüentment. En acabar, improvisant, el Papa bromejava dient que la visita als Estats Units hauria estat incompleta sense visitar Hollywood.

Més espanyols al Sínodo

Quatre espanyols més participaran en les sessions del Sínodo dels Bisbes: Angeles Galino, directora de la Institució Teresiana; Kiko Argüello, fundador i director del moviment Camí Neocatàcumenal, que formaran part del grup de 60 observadors seglars; Candido del Pino, jesuïta i membre de la Comissió Teològica Internacional, i José Luis Illanes Maestre, professor de la Universidad de Navarra, com auxiliars del Secretari general del Sínodo, l'arquebisbe belga Jan Schotte. Els altres sis espanyols que participen en el Sínodo són: els bisbes Díaz Merchán, Fernando Sebastià, el cardenal Suquía, Alvaro del Portillo, prelat de l'Opus Dei, i José M.ª Salaverri, superior general dels Marianistes.

Un centenar de laics, representants de les diòcesis i dels moviments apostòlics, es reuniran els dies 19 i 20 de setembre amb els tres bisbes sinodals, per posar en el seu coneixement les conclusions

del treball realitzat amb motiu del Sínodo i exposar-los els seus punts de vista. També es donaren els noms dels assessors laics per als bisbes sinodals, tres dels quals ja es donaren a coneixer dies enrera: Alberto Rodríguez García, Rafael Serrano i Enrique Llano. També dels assessors teòlegs, entre els quals segurament Ricardo Blázquez i Salvador Pié. Olegario González de Cardenal a qui es considera "el teòleg de l'episcopat", serà a Roma durant el Sínodo.

S'ha publicat un llibre sobre el cardenal Silva Henríquez

El llibre **El cardenal Silva Henríquez, luchador por la justicia**, del qual n'és autor l'assagista i poeta xilè Oscar Pinochet de la Barra, ha estat presentat oficialment. Pinochet de la Barra, amb 14 obres publicades i una en preparació, encomanada per l'Institut de Cooperació Iberoamericana en el marc del V Centenari, remarca que aquesta obra retrata la personalitat de qui ha omplert una de les èpoques més importants de la història xilena. L'escriptor destaca una de les màximes que el cardenal Silva fixà com a guia de la seva existència quan va dir: "l'Església no pot callar perquè seria com trair-se a si mateixa", i el defineix com "un dels personatges més importants del Xile d'aquest segle".

ELS PROFETES: ¿com interpretar el seu missatge?

Els profetes, fins a Jesús de Natzaret, parlen de la religió del cor. Però el cor no queda restringit a l'emoció o al sentiment. El cor significa per a ells tot: l'emocional i afectiu, la ment i la voluntat, els propòsits i les intencions, és a dir, la totalitat del jo. Per a ells la **religió del cor** és l'única possibilitat de creixement, maduresa i autenticitat religiosa.

PROFESSOR: EDUARD BOSCH, Dr. en Sagrada Escriptura. Professor en la Facultat de Teologia de Catalunya.

DIES: Els dimecres 21 i 28 d'octubre, 4 i 11 de novembre de 19,30 a 21.

CENTRE DE CREIXEMENT PERSONAL
GRAN VIA, 690, Pral. 2.ª, 08010 Barcelona
Tel. 232 51 53, de 10 a 1 i de 4 a 7

Fundador i evangelitzador de Califòrnia

Juníper Serra, ahir i avui

Malgrat que en la seva visita a Califòrnia, el papa Joan Pau II no beatificà solemnement el missioner mallorquí, fra Juníper Serra, com havia informat anteriorment la premsa i desmentit "Catalunya Cristiana", el que és cert és que el Sant Pare va retre un fervent homenatge al missioner franciscà recordant la seva obra evangelitzadora i agenollant-se davant la seva tomba en la missió del Carmel.

El procés canònic de beatificació i canonització continua endavant i està per acabar i s'espera que en data pròxima sigui solemnement beatificat. Publiquem una breu ressenya de la vida i obra del nostre insigne missioner.

Fra Juníper Serra, va néixer a Petra, Mallorca, el 24 de novembre de 1713, fill de pares pagesos, molt devots. Als 17 anys, ingressà a l'Orde Franciscà, professà els vots l'agost del 1731. Tenia veritable passió per la lectura de llibres sants i de màrtirs. Estudià a la Universitat Luliana de Palma, i es doctorà en Teologia i Filosofia, fou un eloqüent predicador de fàcil paraula. Durant 15 anys ensenyà Filosofia a Palma, el seu major anhel era evangelitzar a terres llunyanes, i ho va aconseguir quan s'apropava als 40 anys. Embarcà a Cadis en un galió rumb a Veracruz, l'agost del 1749, acompanyat pel seu fidel amic i biògraf, fra Francesc Palou i un grup de franciscans mallorquins.

Evangelitzador de Califòrnia

En desembarcar al port de Veracruz —Nova Espanya— va emprendre viatge a peu a la ciutat de Mèxic, distant uns 730 km., sol, sense guies, ni cap plànol, desconeixent el terreny i el clima i amb molts perills.

Es preparava per a les futures penalitats que instuïa haver de suportar i vèncer. En tornar de Ciutat de Mèxic, impulsat pel seu zel apostòlic, fou a Sierra Madre, Querétano, a evangelitzar els indis Pame, i establí les seves primeres Missions a Mèxic i Puerto Rico.

L'any 1769, el Rei Carles III, envià una expedició militar al co-

mandament del capità Gaspar de Portolà, per fer efectiu el domini espanyol a Califòrnia i encarregar-se de l'exploració i defensa d'aquella península. També disposà Carles III, que fra Juníper Serra i els seus acompanyats s'agreguessin a l'expedició de Portolà, amb la missió d'evangelitzar i pacificar els indígenes.

Després de molts contratemps, fra Juníper i els seus acompanyants arribaren a la badia de San Diego, propera al lloc que donà el nom "d'Esperit Sant", justament en el límit fronterer entre les possessions espanyoles i Estats Units. Fra Juníper Serra fundà la missió de San Diego, i inicià la seva obra al llarg de 10.000 km. de terres inexplorades de Califòrnia.

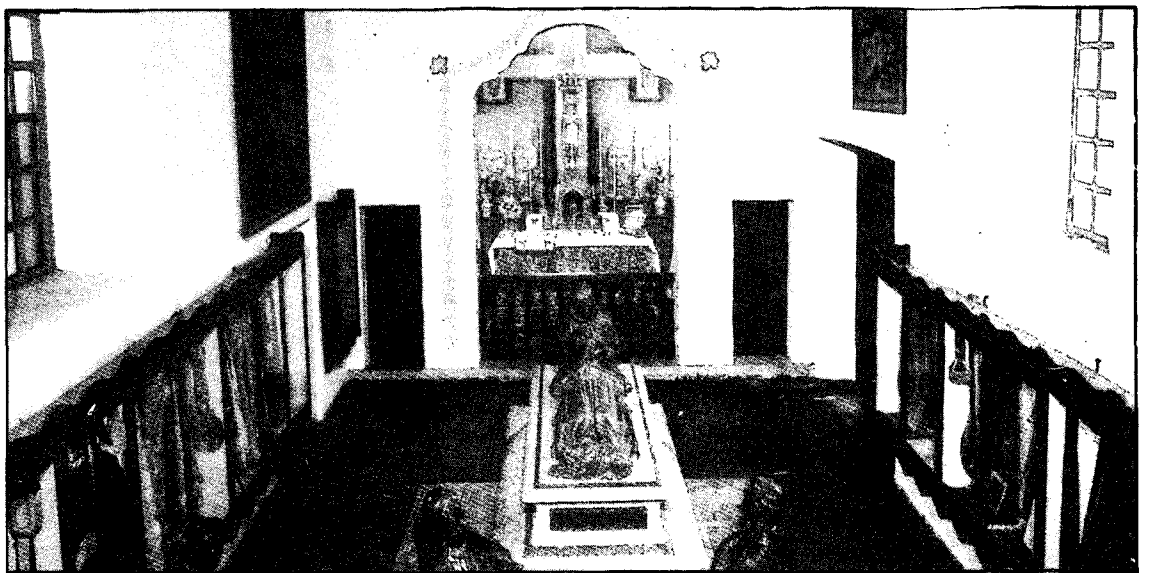
"Rosari del pare Serra"

El missioner mallorquí fundà nou missions per pròpia iniciativa, i els seus successors 18 en total, que reunides, formen l'anomenat "Rosari del pare Serra".

Les missions fundades per fra Juníper Serra, eren senzilles i rudimentàries, refugis fets amb troncs d'arbres i joncs, on trobaven allotjament, els caminants, els pobres i tothom que en tenia necessitat. Aviat començà a buscar llocs més amplis que més endavant serien noves missions i en un futur es convertirien en grans ciutats. Per això, necessitava molta aigua, bon clima, terres fèrtils i boscos, per poder disposar de fusta, construir cases per als indis, no

Missió del Carmel.

Sepulcre de fra Juníper Serra.

lluny del camí de la costa.

En els llocs que el pare Serra escollí, es fundaren les ciutats de San Diego, Los Angeles, Monterey i San Francisco. Només la missió de San Antonio no va veure sorgir al seu voltant una formosa ciutat. Fra Juníper visitava molt sovint a peu les seves missions, d'una a l'altra, hi havia aproximadament una jornada de viatge.

En una ocasió, es varen congregar a la missió de San Gabriel, actualment Los Angeles, sis grups d'ètnies diferents, de les quals es confirmaren uns 5.800 indis en vida del missioner mallorquí.

Un any després de la seva arribada a Califòrnia, fundà a 650 km. de la primera missió, la de San Buenaventura.

Tracte amb els indígenes

En la seva relació amb els nadius, fra Juníper procurava apartar els indis de l'ambient pagà, agrupant-los en poblats annexos a la missió. A més a més de l'ensenyança religiosa i de rodejar-los d'un ambient totalment cristià, se'ls ensenyava diversos oficis com agricultura, conreu d'arbres fruiters, conreu de terres per a la sembra de cereals, cria de bestiar i d'altres oficis com vaquer, pastor, fuster, carreter, sabater, etc.

A les índies, les ensenyaren a teixir, cosir, fer seü, arreglar les pells, ceràmica per a vaixelles i geres d'ús domèstic i objectes d'adornament. Els franciscans ensenyaren als nadius, més de cinquanta oficis.

Fra Juníper procurà difondre l'ús de l'espanyol i la barreja de races, fomentant els matrimonis de colons, amb índies ja cristianes. Al front de cada missió hi havia

dos franciscans, un era el responsable de la part evangelitzadora i l'altre l'encarregat dels treballs agrícoles i manuals.

Problemes i dificultats

El padre Serra va creure sempre que les terres que es colonitzaven eren dels indis, així com els productes de les seves granges i els de l'organització missional; fins i tot les cases que edificaven havien de ser seves.

Els missioners franciscans es limitaven exclusivament a ensenyar i administrar, ja que la seva regla els imposava la renúncia de béns materials.

A mesura que la colonització avançava, començaren a sorgir problemes, a causa principalment, a l'escàs rendiment d'aquelles terres inhòspites i les grans dificultats per transportar la poca cosa que recollien a distàncies molt llargues, a l'omnipresència de cavalleries o en petites embarcacions per mar.

Davant aquestes dificultats, el Virrei Bucareli i el Superior dels franciscans de Nova Espanya, que residien a Ciutat de Mèxic, havien decidit abandonar la colonització. Quan fra Juníper Serra se n'assabentà, decidí com a President de les Missions, anar a Ciutat de Mèxic, on entre anada i tornada hi ha 4.000 km., per defensar la subsis-

tència de les missions i encara que no podia presentar beneficis materials, sí que tenia una gran visió de futur i una gran fe en la Divina Providència que mai no li mancà.

Mort serena i plàcida

Als setanta anys, fra Juníper Serra sentí que les seves forces declinaven i decidí visitar les nou missions que havia fundat, per acomiadar-se dels seus frares i dels indis, que tant l'estimaven i li devien tantes coses.

El dia 28 d'agost del 1784, moria a la missió de San Carlos Borromeo, al costat del seu fidel amic de la infància fra Francesc Palou, que va escriure la seva vida, els seus treballs i la seva magnífica obra evangelitzadora. És significatiu que quan Palou descriu els últims moments del seu entranyable company, diu que va morir al llit, d'una falla respiratòria, el que sembla una vulgaritat fou excepció, ja que la majoria d'aquells missioners morien víctimes d'una fletxa, d'un enverinament, per epidèmies o altres factors més o menys violents. La mort de Juníper Serra fou serena i plàcida com la del seu pare i fundador, sant Francesc d'Assís.

FRANCESC GARCIA i
BELL SOLÀ

Els millors llibres sobre el missioner mallorquí

Escrits de Fra Juníper Serra

5 volums. Obra preparada pel pare Salustiano Vicedo, OFM. Per reunir el contingut d'aquests manuscrits s'ha realitzat una ingent tasca, ja que es trobaven disseminats per diferents arxius i col·leccions particulars. Aquesta és una obra inapreciable per aprofundir en l'esperit evangèlic que encoratjà sempre a l'inquiet i zelós Fra Juníper Serra.

Vida i època de Fra Juníper Serra

2 volums. Mayuad J. Geiger, OFM. Traduïda a l'espanyol per Jacinto Fernández-Largo, OFM i Coordinada i diagramada per Bartolomé Obrador.

Juníper Serra

La seva incògnita. El seu segle. Un llibre sobre "OTRO" Juníper Serra. Adro Xavier.

En "Juníper Serra. La seva incògnita. El seu segle". Adro Xavier prescindeix —dóna per sabut— que el missioner pot arribar a sant i revela el tarannà psicològic del protagonista, els tràngols polítics i ideològics en els quals ha d'explorar el bon frare. Un Juníper Serra humà que trepitja la realitat i ambientat en la pressió enciclopèdica del segle XVIII.

Fra Juníper Serra, apòstol i civilitzador

Per Francesc Palou.

Aquesta biografia es publicava dos anys abans de la mort del Pare Palou a Querétano i, per tant, no es podrà dubtar de l'autenticitat del text. Llibre biogràfic de l'avui venerable i demà beat Juníper Serra, el qual hem de tenir com el testimoni més directe i eloqüent de l'home que ha arribat a meravellar el món.

Per a comandes: Llibreria San Lorenzo. Pl. San Lorenzo, 2. 46003 València.

COL·LEGI "VIRGEN NIÑA"

Es oberta la matrícula per als seus fills de pre-escolar i jardí d'infància amb mitjà pensió, hores extres i preparació acurada i catòlica. Idiomes Català-castellà. Anglès, etc. Preu molt assequible. Obert els dissabtes al matí. C/. Buenaventura Muñoz, 15, 1.º 1.ª. Tel. 300 60 24 de 8 matí a 6.30 tarda.

BARCELONA

Institut de Teologia de Barcelona. (Vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya), c/. Diputació, 231. L'Institut de Teologia de Barcelona, el dilluns, **dia 5 d'octubre, a les 7 del vespre**, inaugurarà el curs acadèmic 1987-88. El Dr. Joan Guiteras i Vilanova, Director de l'Institut de Teologia, pronunciarà la lliçó inaugural "Teologia i experiència cristiana".

Homenatge al Dr. Bonet. Consiliari Fundador de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. **TAULA RODONA**, a la Balmesiana, dimarts, **dia 13 a 3/4 de 8 del vespre**.

Curs sobre Pastoral de la Salut. La Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut organitza un curs sobre: "Pastoral de la salut, de la malaltia i de la mort a la llum del misteri pasqual". Dirigeix el curs el germà Francisco Sola, Delegat diocesà; Enric Cabré, diaca; Dr. Francisco Moreno, metge; Dr. Bertran, metge; Srta. Lluïsa Pomerol, psicòloga i la Gmna. M.ª Jesús Zaratiegui, assistent social. Serà tot el dia a partir del 24 d'octubre i 6 de novembre del 1987, i els dies 23 de gener, 6 de febrer, 26 de març i 15 d'abril del 1988. Tindrà lloc a la Sala d'Actes de les MM. Reparadores, c/. Emancipació, 33, de 9'30 a 18 h. Informació i inscripcions: Sr. Javier Planas. Tel.: 254 65 87.

Ordenació d'un diaca permanent a Badalona. El diumenge, 4 d'octubre, a les 7 de la tarda, i a la Parròquia badalonina de la Mare de Déu de la Salut, el bisbe auxiliar de Barcelona Ramon Daulmal ordenarà de diaca el senyor Jordi Lligonya i Asensio. L'ordenand és casat i pare de tres fills, té 50 anys i és cap de personal d'una empresa industrial. La seva misió serà en el camp de la Pastoral

familiar. Amb aquesta ordenació el nombre de diaques permanents a la Diòcesi de Barcelona serà de 26.

Excursió cultural Verdaguerriana i Claretiana. Per al diumenge, 18 d'octubre, ha estat organitzada una excursió amb el següent programa: a les 7 del matí, sortida cap a St. Joan de les Abadesses, per celebrar-hi l'11 Centinari de la seva consagració. Després anada a Vinyoles d'Orís i visita de la vella parròquia que va servir Mossèn Cinto Verdaguerr, on va plantar-hi un lloret amb el qual fou coronat pel bisbe Morgades a Ripoll, i on els amics Pessebristes han instal·lat magnífics diorames dedicats al Poeta. Es visitarà també el Santuari de la Gleva per a guanyar-hi la indulgència de l'Any Marià, i després recorrerem les estances ocupades per Mossèn Cinto. Després del dinar de germanor es projectaran les diapositives de les excursions al Matagalls i al Canigó durant l'estiu. Finalment, la jornada acabarà a Vic, amb la visita al temple-sepulcre de St. Antoni M.ª Claret i la Catedral. Per a més informació cal adreçar-se al P. Faustí Illa, c/. St. Antoni M.ª Claret, 45, tel.: 207 02 69, i també al Sr. Joan Alsina, Passeig de Maragall, 138, tel.: 351 79 60, preferentment de les 6 a les 8'30 de la tarda.

Cursets per animadors de "Vida Creixent". La dinàmica del nostre moviment té com a base la vida dels seus grups, en els quals la figura de l'animador o animadora, n'és peça essencial. Per això els cal conèixer bé les tècniques necessàries per assolir una "animació" reeixida, i procurar que cada reunió de grup resulti efectivament, una trobada d'amistat, de treball i de pregària, en la qual tothom hi participi activament i amb joia. Aquests Cursets, amb places limitades a 10 persones, es

donaran durant 5 tardes, en dies alterns, o bé durant dos dies i mig, en règim d'internat. El primer tindrà lloc, a.D., els dies 2-4-9-11 i 13 del proper novembre, de 5'30 a 7'30 de la tarda, a la Parròquia de St. Isidor (Urgell, 176). L'altre, intensiu, començarà a les 5 de la tarda del dia 24 de novembre, i finalitzarà, a la mateixa hora, la tarda del dia 26. Per a més informació i inscripcions: Tel.: 207 01 54.

Concert a Marata. El proper diumenge, **dia 4 d'octubre**, a les 10 del matí, a la Parròquia de Sta. Coloma de Marata (Les Franqueses del Vallès) **RECITAL DE MÚSICA ESPANYOLA PER A GUITARRA CLÀSSICA**, a càrrec de Josep Enríquez. Interpretarà obres de Gaspar Sanz, Francisco Tárrega, Ferran Sors, Enric Granados i Isaac Albéniz.

Inauguració del curs al CCU (Centre Cristià dels Universitaris). Tindrà lloc el dia 8 d'octubre a les 8 del vespre, amb la conferència "Aspectes al voltant de la Universitat", a càrrec d'Abel Mariner, director general d'Universitats de la Generalitat de Catalunya. A partir del dia 4 d'octubre comencen les Eucaristies. Cada dijous, a partir del 15 d'octubre, hi haurà l'Escola de Pregària a les 8 del vespre. El tema del mes d'octubre és "El cos i la pregària". S'endegarà un curs de preparació a la Confirmació, a partir del mes d'octubre. Tothom que hi estigui interessat que es posi en contacte amb el CCU, c/. Villarreal, 81. 08011 Barcelona.

Parròquia de Santa Maria del Jaire (Granollers-La Roca). Celebrarà la dedicació de la seva església parroquial i del seu altar, el dia 11 d'octubre, a les 12 del migdia. Presidirà la celebració el Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany.

SOLSONA-VIC

Any Marià - VIII Trobada Interdiocesana d'Exercitants Solsona-Vic. Tindrà lloc al Santuari del Miracle (Solsona), dilluns, **dia 12 d'octubre**, festa de la Mare de Déu del Pilar, de les 10 del matí a les 6 de la tarda. Tema: **MARIA MODEL D'ORACIÓ I D'ACCIÓ PER ALS CRISTIANS D'AVUI**. Director: Mn. Ramon Alsina i Santandreu, pvre. Vicari de Pastoral de Solsona. Per informació i inscripcions: Tels.: 973 - 48 00 45 de Solsona, 872 04 22 de Manresa, 855 05 44 de Vic. Des de Vic i Manresa sortiran auto-òmnibus. Cal fer la reserva de places següidament. Els que vulguin dinar al Miracle cal que ho notifiquin com: més aviat millor, abans del dia 9 d'octubre. El Recés Espiritual és un dels mitjans més vàlid i profitós per a la renovació

cristiana de les nostres parròquies i bisbats. És el Recés EXTRAORDINARI de l'Any Marià. Organitza: Obra d'Exercicis Espirituals de Solsona-Vic.

LLEIDA

"VIDA CREIXENT" - III Jornades Diocesanes. Dia 7 d'octubre, a la Casa d'Acció Catòlica, c/. Blondel, 11, 2on. pis, a la Sala Magna. Començarà a les 10 del matí per acabar a la una de la tarda. Tema: "LA GENT GRAN I L'ESGLÉSIA, en l'Any Marià", curs 1987-1988. Hi haurà a més diversitat d'actes que donaran a la JORNADA un interès extraordinari. El Sr. Bisbe, Ramon Malla, presidirà l'Eucaristia i la Clausura. Tots els homes i dones GRANS hi teniu un lloc reservat. Per a més informació: Tels.: 16 72 21, 26 01 77 i 24 12 56, de 2 a 4 de la tarda.

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

València, 244. Telèfon: 215 68 65. 08007 BARCELONA

Diàlegs per a promesos

Arxiprestat Sant Gervasi
Octubre
Acolliment 13-28
Diàlegs 5-8-12-15-19-22

— Residència Reparadores: Tel. 211 63 87
Dilluns i dijous de 22 a 24 h.

Arxiprestat Santa Anna
Octubre 5-8-15-22-29

— Parròquia dels Àngels: Tel. 215 27 30
Dilluns i dijous de 21,30 a 24 hores.

Octubre
Acolliment 1
Diàlegs 6-7-8

— Parròquia Mare de Déu del Pilar. Tel. 230 95 88
Dimarts, dimecres i dijous de 21,30 a 24 hores.

Arxiprestat Catedral
Institució Xaveriana
Octubre 4 sessions

— Institució Xaveriana: Tel. 319 17 00
Dijous de 21,30 a 23 hores.

Guinardó i Horta HORTA
Octubre 16-17-23-24

— Parròquia Santa Teresa de Jesús: Tel. 229 45 92
Divendres i dissabtes de 21,30 a 23,30 h.

Arxiprestat de Sants
Octubre 10-17-24-31

— Parròquia Santa Maria de Sants: Tel. 421 41 29
Dissabtes de 6 a 8 tarda.

BADALONA
Octubre 26. 6 sessions

— Comunitat Cristiana P.P. Carmelites: Tel. 380 18 18
S'inicien en dilluns.

Octubre 17-24-31

— Parròquia Sant Joan de Montgat: Tel. 389 15 99
Dissabtes de 22 a 24 hores.

COLLBLANCH i L'HOSPITALET
Octubre 23-30 (6 sessions)

— Parròquia Sant Ramon Nonat: Tel. 240 02 84
Divendres de 21,15 a 23,15 h.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

MASIA es lloga part per petita granja o similar prop Manresa a 6 km. poble. Lloguer reduït. Planas, Princesa, 53. Tel. 319 71 84.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SOLTERA 26 anys vol casar-se noi 26 anys en amunt fins 40. Ap. 23.174 Barcelona.

MESTRA soltera i catòlica, 29 anys vol conèixer nois i noies fins amistosos, Apartat 588. (25080) Lleida.

SRA. SOLA desitja Srta. sols dormir zona P. St. Joan-Sedeta. Tel. 257 91 69 de 8 a 9 matí.

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conèixer fadrina no fumadora fins matrimonials. Tel. 410 01 66.

ES LLOGA habitació a senyora. Ambient cristià. Demano informes. Tel.: 253 14 41 de 8 a 10 del vespre.

SRTA. MESTRA busca habitació tranquil·la i cèntrica, preferentment Eixample, sols dormir. Casa Sra. sola. Tel. 300 87 27.

AUXILIAR clínica s'ofereix per companyia nits, avis o persones malaltes. Tel. 323 10 43 de 8 a 10 nit.

COMPRO el "LLIBRE D'OR DEL ROSARI A CATALUNYA" d'en Valeri Serra. Imprès a Barcelona i estampat a Vilanova.

Truqueu al 317 67 23 de Barcelona o escriviu a l'apartat 5579 de Barcelona.

LLOGO Habitació sols dormir zona Balmes-Aragó. Confort. Tel.: 785 81 04.

S'OFEREIX Perit Industrial de 49 anys en vendes i planificació. Tel. 893 70 99.

AUXILIAR de clínica i geriatria. Per hores o interna, a convenir. Es donen referències. Tel.: 323 10 43.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel.

PREU LÍNIA

SETMANES

100 pts.
200 pts.
300 pts.
400 pts.
500 pts.
600 pts.
700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

VIC

Pla de formació per a visitadors de malalts i gent gran

VIC.— El Secretariat Diocesà de Pastoral Sanitària ha programat per aquest curs un pla bàsic de formació per a tots aquells que se sentin cridats al servei de visitadors de malalts i gent gran.

Objectius

Les finalitats d'aquest curs de formació són dues: 1.º) Que els qui entren en contacte amb els malalts i la gent gran coneguin la realitat que els envolta, i 2.º) que coneguin també tota la problemàtica del món dels malalts, amb les seves possibilitats i amb les seves limitacions.

Metodologia

El mètode que s'emptra en el curs és un mètode actiu, és a dir, partint de l'experiència, analitzant i fent una revisió crítica de la realitat sanitària, a través de dinàmiques de grup, d'estudi de casos i de celebracions.

Contingut

El pla bàsic de formació abraça tots aquests aspectes: 1. **Aspectes biològics:** nocions elementals sobre la salut; la higiene mental i el procés d'envellir. 2. **Aspectes psicològics:** factors psicològics que condicionen el malalt; nocions sobre relació interpersonal i d'ajuda, i el món dels sentiments. 3. **Aspectes socials:** el malalt i el seu entorn, avui; els drets del malalt, i el paper del voluntariat en la societat actual. 4. **Aspectes religiosos:** l'experiència religiosa, el malalt dins la comunitat cristiana, i els sacraments i el malalt.

Organització

La durada del pla és de dos cursos, amb sis sessions cada curs, i en grups de vint o vint-i-cinc persones com a màxim. Començarà el mes d'octubre.

Grups de formació

Els grups que hi ha al nostre bisbat són aquests: un a Centelles, dos a Igualada, un a Manlleu, dos a Manresa i dos a Vic.

Molta activitat estiuenca a la casa d'exercicis dels claretians

A redós de la Casa-Mare dels Missioners Claretians, hi ha hagut una gran activitat, durant l'estiu. Molts grups han vingut a reviu l'experiència carismàtica de Sant Antoni Maria Claret als llocs mateixos on visqué el sant. Entre aquests grups, sobretot:

—un grup de superiors claretians de tot el món; van acabar el curs encetat a Roma, amb uns exercicis espirituals a Vic;

—un grup de seglars claretians d'Itàlia;

—vint novicis claretians d'Espanya, Portugal i de Puerto Rico; animats espiritualment pel claretia vigatà Josep M.ª Viñas i Colomer. A més de les conferències, visitaren els llocs més claretians de la ciutat i del bisbat: palau del bisbe, biblioteca, arxiu, museu, catedral, St. Domènec, seminari vell, Puig-l'agulla, Sallent, Montserrat, etc.;

—dues tandes d'exercicis per als claretians de Catalunya, amb l'assemblea de tota la Província.

LLEIDA

Represa febril de les activitats amb l'inici del nou curs

6 notícies de les activitats de l'església lleidatana

1 Mitjans de comunicació i família

El proper dia 9, divendres a 2/4 de 7 del vespre, se celebrarà un col·loqui que sobre el tema "Els Mitjans de Comunicació Social i la Família" serà moderat pel senyor Jaume Montaña, Delegat Diocesà de Mitjans de Comunicació Social i rector de la Sagrada Família, de Lleida.

2 Lleida informatitza Cali

Mossèn Luis Sallán, i mossèn José Luis Pueyo assistiren a Cali, Colòmbia, a la inauguració de l'AULA-TALLER D'INFORMATICA que s'ha instal·lat en una de les parròquies que regenten sacerdots de Lleida que són allí des de fa més de 25 anys. Aquesta AULA-TALLER ha estat possible gràcies a la col·laboració d'un nombrós grup de persones de la nostra diòcesi de Lleida. El taller té cinc ordinadors i acull joves amb dificultats de feina que necessiten una més gran capacitat laboral i no tenen recursos suficients. Mossèn Sallán i mossèn Pueyo han estat tot el mes de juliol i alguns dies d'agost a Cali col·laborant amb els sacerdots lleidatans que són allí, especialment en activitats de tipus pastoral orientades a joves i nens. També tingueren contactes amb el grup que es prepara per al diaconat permanent.

3 El Racó del Tercer Món dona les gràcies

El grup Racó Tercer Món dona

les gràcies a les Parròquies, visitadors, metges i altres col·laboradors la bona acollida i resposta donada a la crida que va fer en favor de la recollida de medicaments en ajut de països necessitats. Els medicaments han estat enviats a l'organització Medicus Mundi, la qual facilitarà la distribució d'aquests 300 kg. de medicaments.

A més informen també de l'èxit del Camp de Treball d'aquest estiu que s'ha realitzat a Zaidín. Amb la recollida de fruita s'han recaptat 500.000 Ptes. que es destinaran a projectes de desenvolupament comunitari al Brasil.

Del Brasil ha arribat recentment un representant del Racó del Tercer Món i Comitès Oscar Romero. Carlos Sanmartín ha tornat profundament impressionat de la voluntat de solidaritat entre els països que han participat en la Trobada Internacional de Comitès Oscar Romero.

4 Començament del curs a l'Escola de Teologia

El dia 5 d'octubre començaran les sessions de curs de l'Escola Diocesana de Teologia. Les classes són a raó d'una per setmana i curs. L'Escola és un servei que ofereix la diòcesi per a la formació permanent de la fe de la comunitat diocesana.

Amb especial sensibilitat al moment eclesial els cursos monogràfics dels dilluns estan dedicats en el primer trimestre a la teologia del laicat. Curs que donarà mossèn Ventura Pelegrí. El segon trimestre amb motiu de l'Any Maria versarà sobre qüestions de teologia mariana, i el tercer trimestre tractarà de fer una aproximació a

la teologia de l'Esperit Sant. Aquests dos trimestres són a càrrec del Rvd. Mateu Freixes, director de l'Escola. Informes i inscripcions: Canononge Brugulat, 11 Lleida. Telèfon 26 72 37.

5 Reajustaments pastorals

El nou curs ha portat com és habitual una sèrie de reajustaments d'ordre pastoral a la cúria i parròquies. De moment els nomenaments que han estat donats a conèixer pel Bisbe són els següents:

Mossèn Antoni Agelet Delpueyo, Vice-Secretari General i Vice-Canceller del Bisbat i rector d'Albatàrrec i Montoliu. Mossèn Agelet és natural de Lleida, és llicenciat en Dret Canònic i en Dret Civil, fou ordenat sacerdot l'any 1984.

De la parròquia de Serós, ha estat nomenat rector mossèn Lluís Molet Fauria que cessa en les parròquies d'Albatàrrec i Montoliu. Mossèn Molet és Doctor en Dret Canònic i en l'administració diocesana de Justícia ostenta els càrrecs de Promotor de Justícia i Defensor del Vincle substitut, i Jutge diocesà. És natural d'Almacelles i fou ordenat sacerdot l'any 1954.

Albatàrrec, Montoliu i Serós pertanyen a l'Arxiprestat del Baix Segre, amb les parròquies d'Aitona, Alcanó, Alfarràs, Alfes, Granja d'Escarp, Massalcoreig, Montagut, Soses, Sudanell, Sunyer, Torres de Segre amb una població total de 17.362 habitants i 10 sacerdots per a la atenció de les parròquies.

Mossèn Antoni Porta Pedrós ha estat nomenat rector de June-

da que té una població de 3.071 habitants i pertany a l'arxiprestat del Baix Urgell. Mossèn Antoni Porta era rector de Serós des de l'any 1978, cessa com arxiprest de Baix Segre perquè canvia d'arxiprestat en fer-se càrrec de la parròquia de Juneda. És natural de Montclar i fou ordenat sacerdot l'any 1961.

Mossèn Vicenç Alfons Miret, que atenia la parròquia de Juneda ha estat nomenat rector d'Os de Balaguer, Alberola i encarregat de Masos de Millà, també membre de l'equip de la Capellania de l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida. Alberola, Os de Balaguer i Masos de Millà pertanyen a l'arxiprestat del Segrià que suma un total de 26 parròquies, onze sacerdots i una població de 20.752 habitants.

Mossèn Alfons, nasqué a Lleida el 1956, fou ordenat el 1984 i és titulat mestre Hostaler per l'Escola Superior d'Hostaleria de Madrid.

6 Ordenació Sacerdotal

Manuel Díaz Martos, serà ordenat sacerdot el proper dia 10 dissabte a la parròquia de Ntra. Sra. del Carme, Lleida. La cerimònia començarà a les 7 de la tarda i serà presidida pel bisbe de la diòcesi monsenyor Ramon Malla Call que oficiarà de ministre ordenant.

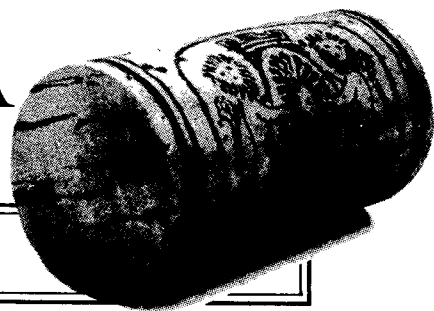
Mossèn Díaz ha cursat els seus estudis en el Seminari de Lleida, prové del món del treball i té aprovat l'ingrés a la Universitat per a majors de 25 anys. És natural de Lleida.

JAUME MONTAÑA

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

Imatges "teològiques" de Maria,... però encarnades

Pastoralment parlant no he quedat satisfet del meu article "Una teològica imatge de Maria" publicat recentment en aquest setmanari. En ell, cantava les quatre excel·lències d'una talla mariana venerada a la capella de la Universitat catòlica de Fribourg.

El "missatge" d'aquesta figura el capten esperits de fe molt madura, minories elitistes amb fe pura i estilitzada i que no necessiten ajudes tradicionals o un entorn artístic.

En canvi, el realisme pastoral —de mans de la història i l'actualitat— ens diu que el poble cristià —i no únicament el senzill— necessita beure la fe en fonts més humanitzades.

La capacitat de convocatòria que tenen els nostres santuaris marians: Montserrat, Núria, Claustre, Queralt, Meritxell, Salut, Cinta,... rau en la força d'una tradició viva i amarada de llegendes fantàstiques i de històries veres; en el caliu col·lectiu dels romiatges; en el cant dels goigs; en el sentir-se realitzats sociològicament com a poble...

A més a més, cadascun dels fidels ens confessaria que en moments de crisi i situacions límit, s'han sentit protegits maternalment per la "seva Mare de Déu". ¡oh quantes confidències ens dirien les imatges "trobadres" que es veneren a Catalunya el 8 de setembre o pels voltants de les Pasques de Resurrecció i Pentecosta!

No ens preocupa gens ni mica l'aurèola llegendària amb què el poble ha rodejat la trobada "miraculosa" o l'aparició d'aquestes imatges. És feina dels historiadors crítics comprovar la veracitat de les narracions més o menys ingènues que ens contava l'àvia o el predicador el dia de la festa.

Afirmen que el poble ho necessita i sobretot té dret a expressar i actualitzar la seva admiració a la Mare de Jesucrist tal com apareix a l'Evangeli i fer-ho amb llibertat imaginativa. No olvidem que la fe —encara que no és un invent sinó una descoberta— té també un component de resposta humana i com a tal —atesa l'excel·lència radical de Maria— pot inventar com ho fan els enamorats les mil i una floretes ofrenades a l'amada Verge. És un elemental capítol d'antropologia religiosa i un exercici d'inculturació de la fe. El que cal és ensenyar a distingir el nivell antropològic del nivell evangèlic.

El que sí ens preocupa —i molt— és com evangelitzar-catequitzar els devots d'aquests santuaris marians. La Congregació per al culte diví ha publicat recentment unes "Orientacions i propostes per a la celebració de l'Any Marià" (Vegeu Documents d'Església n.º 457).

Els eixos d'aquest document "pràctic" es mouen entorn de la Litúrgia, la Paraula de Déu, els Sagraments i en especial l'Eucaristia... de tal manera que tot i partint d'una devoció mariana concreta l'aprofundim fins arribar a les fondàries de l'Evangeli i l'eixamplem fins a les amplituds de l'Església universal: qualsevol que conegui l'estil i les línies pastorals de Lourdes o Montserrat, posem per cas, comprovarà que els seus responsables ho tenen molt clar.

Ara bé, l'experiència pastoral ens ensenya que el dia de la festa de cada santuari, catedral o ermita, els fidels no solen tenir actituds receptives i fondes. Només és festa!

Els temps forts de l'Any Marià caldrà cercar-los amb imaginació i audàcia pastoral en l'Advent o la Quaresma-Pasqua que són con temps litúrgics més rics i que és teològicament obligat i fàcil associar la Mare Maria amb el Fill Redemptor.

Isi prèvia reflexió i programació es considera com a imant catalitzador de la presència física a la parròquia de la imatge del santuari, doncs, s'organitza el trasllat solemne. ¿No ho fèiem —i amb èxit— els predicadors de les Missions populars fins fa pocs anys?

El problema, més que en l'organització rau en la temàtica viva, en l'estil engrescador de les celebracions i en fixar-se objectius pastorals concrets. Joan Pau II ens ho adverteix en l'Encíclica Mare del Redemptor: "No es tracta ací només de la història de la Verge Mare, del seu personal camí de fe i de la "part millor" que té en el misteri de salvació, sinó a més de la història de tot el poble de Déu, de tots els qui prenen part en el mateix pelegrinatge de la fe" (n.º 5 b).

En definitiva el que es vol es encertar en la diana del **Què, Quan, Per a què i Com**, direm als devots de Maria que són només pelegrins vers la meta de plenitud encara que ara en el camí ens enlluernin i ens sedueixin les llums multicolors de l'any 2000.

JOAQUIM BLANC

HISTÒRIA DEL PENSAMENT OCCIDENTAL: a la recerca de les nostres arrels.

L'home d'avui va a la deriva, desarrelat i sense destí. El de-sencís constitueix en aquest sentit alguna cosa més que un simple fenomen sociològic: és el signe del nostre temps. Recuperar el nostre ésser més autèntic és un imperatiu al qual no podem defugir sense renunciar a la nostra condició humana. El present curs, a través d'una revisió de la història del pensament occidental, intenta recuperar una concepció de l'home capaç d'inspirar un moviment de renovació de la cultura i estil de vida.

PROFESSORA: MINA TONG CHANG, Doctora en Filosofia. Llicenciada en Pedagogia i Psicologia.

DIES: Els dijous de 19,30 a 21 h., des del 22 d'octubre fins el 16 de juny. Possibilitat d'inscriure's per trimestres.

CENTRE DE CREIXEMENT PERSONAL
GRAN VIA, 690, Pral. 2º, 08010 Barcelona
Tel. 232 51 53, de 10 a 1 i de 4 a 7

TARRAGONA

Les noves tècniques audiovisuals poden ser de profit per la tasca dels catequistes.

S'ha establert un servei de lloguer a parròquies i grups cristians

Uns audiovisuals ajuden a comprendre la catequística

TARRAGONA.— La Delegació Diocesana de Catequesi ha posat en funcionament, de cara al nou curs, un "Servei de lloguer d'Audio-visuals". Funcionerà d'acord amb unes normes que fixen el preu i el termini del lloguer. Juntament amb aquestes normes de funcionament del Servei, s'ha enviat als centres i parròquies de l'Arquebisbat la llista de material del qual poden disposar ja en començar el curs. Els interessats poden adreçar-se a: **DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI** Pla de Palau, 2 - 43003 TARRAGONA. Telèfon 23 34 12 (matins).

Els responsables del nou servei el justifiquen tot posant en relleu que segur que aquests dies els catequistes de la parròquia, amb el mossèn, esteu ja preparant el curs

de catequesi. Una cosa ben preparada, serà després ben portada... Que Jesús no sigui absent en totes aquestes reunions: feu-l'hi intervenir, que hi digui la seva, escolteu la seva Paraula, encomaneu-li les vostres preocupacions i els vostres programes, demaneu-li el seu Esperit que inspire la vostra tasca i us ensenyi les actituds correctes. Aquí allò tan savi, i tan permanent, del "treballa i prega", del "serveix els germans i fes-ho com Jesús"... Potser als catequistes ens convé d'una manera particular, en els difícils temps que corren.

"Aquest esperit evangèlic que ha d'amarar tota la nostra labor catequística no ens fa descurar, ben al contrari, la preparació tècnica, de bons mitjans pedagògics,

d'instruments aptes, necessaris per a una pedagogia segons l'estil de Déu."

"Presència i fidelitat"

És el nom d'un llibre que, amb motiu del 80è. aniversari del naixement del Dr. Josep Pont i Gol, el Consell de Direcció va creure oportú de fer-li ofrena, en nom de tot el clergat, com a homenatge per al seu aniversari. Inclou tots els escrits del Dr. Pont i Gol des de l'11 de juny de 1983 al 9 d'abril de 1987.

Caritas dona comptes

Caritas Interparroquial de Tarragona ha donat comptes del moviment econòmic: un total de 6.260.538 ptes., les entrades o aportacions de 1986.

FETS I CRITERIS

L'educació religiosa

Un fet que marca molt la nostra societat moderna és la proclamació i la defensa dels drets de la persona. La Declaració universal de la O.N.U. cita el dret de tota persona a l'educació, a una educació que tendeixi al ple desenvolupament de la personalitat humana; i afegeix que els pares tenen el dret d'escollir la classe d'educació dels seus fills (Assemblea general, 10.X.1948).

El Concili Vaticà II es va preocupar d'aquesta qüestió de tanta importància i li dedicà un document anomenat precisament "Declaració sobre l'educació cristiana". L'Església defensa el dret dels infants i dels joves a una educació integral que compregui també l'educació religiosa.

L'escola ha de proporcionar una educació integral si vol respondre al dret que tenen l'infant i el jove. L'escola no ha de donar una educació parcial, escampada o incompleta per culpa d'una visió deficient de la persona o com a resultat d'una posició ideològica tendenciosa.

Tothom està d'acord que una educació artística, musical i esportiva s'han d'iniciar i desenvolupar a l'escola a fi que l'infant desenvolupi les seves capacitats en plenitud.

Els pares, però, sovint no valoren degudament la importància que té que l'infant trobi a l'escola l'educació religiosa, dins d'una educació integral que inclou tots els àmbits de la persona. Sembla com si una il·lusòria neutralitat ideològica o la participació de l'infant en una catequesi parroquial pogués excusar els pares de la seva responsabi-

tat en l'educació religiosa dels seus fills a l'escola d'acord amb les seves pròpies conviccions.

Els pares no poden oblidar el dret que tenen els fills a rebre una educació religiosa a l'escola, pensant que ja la trobaran a la família, a la parròquia o a les associacions d'esplai. Hi trobaran sens dubte aspectes complementaris, però mai substitutius.

Fa uns anys dèiem els bisbes de Catalunya, i manté encara la seva validesa: "La classe de Religió ha d'aportar a la formació integral de l'alumne quelcom tan fonamental com el plantejament dels interrogants profunds de la persona: el sentit de la vida i el seu futur, el discerniment del bé i del mal, etc... donant una resposta raonada a la fe cristiana". Afegim: "La classe de Religió ha d'ajudar a aconseguir una visió coherent de la vida i del que l'envolta, d'acord amb la condició del batejat".

El tema de l'educació cristiana no és una qüestió accidental. Fa part de l'educació integral que s'ha de rebre a l'escola. No endebades el cristianisme pertany a la dimensió cultural, fins al punt que és un dels elements constitutius de la cultura occidental.

Ara, quan tot just ha començat un nou curs, cal que tots donem la importància deguda a l'educació religiosa a l'escola. Uns, els pares, demanant-la; altres, els educadors, oferint-la d'una forma digna i adaptada.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

SOLSONA

**“Dóna feina”,
una bona
iniciativa que
funciona a
cor que vols**

CERVERA.— Com ja saben els nostres lectors el “Dóna feina” és l’eslògan de la Càritas Parroquial d’aquesta comunitat cristiana de la Segarra a favor dels germans que estan en atur. Doncs bé, resulta que el magatzem que els havien deixat per a recollir les deixalles s’ha fet petit i s’han vist obligats a llogar-ne un altre. I no han tingut temps de dir-ho, que ja han rebut un donatiu de 300.000 ptes. a tal fi. Enhorabona! Són incomptables les petites grans obres que arreu del bisbat porten a terme les Càritas Parroquials a favor dels germans necessitats. Els homes sovint no les veuen, Déu sí. La sensibilitat cristiana és cada dia més desperta i activa. “Donem feina”?

Un nou diaca

El seminarista Miquel-Àngel Vicianà i Rodríguez, de Tàrraga, per imposició de mans del nostre bisbe Miquel va rebre diumenge passat el ministeri del diaconat. L’ordenació se celebrà a 2/4 de 6 de la tarda a l’església parroquial de Súrria dedicada a sant Cristòfor. “Aquest ministeri m’apropa més a vosaltres i desitjo que també vosaltres esteu a prop meu especialment amb la vostra pregària i la vostra companyia”, diu el futur sacerdot.

URGELL

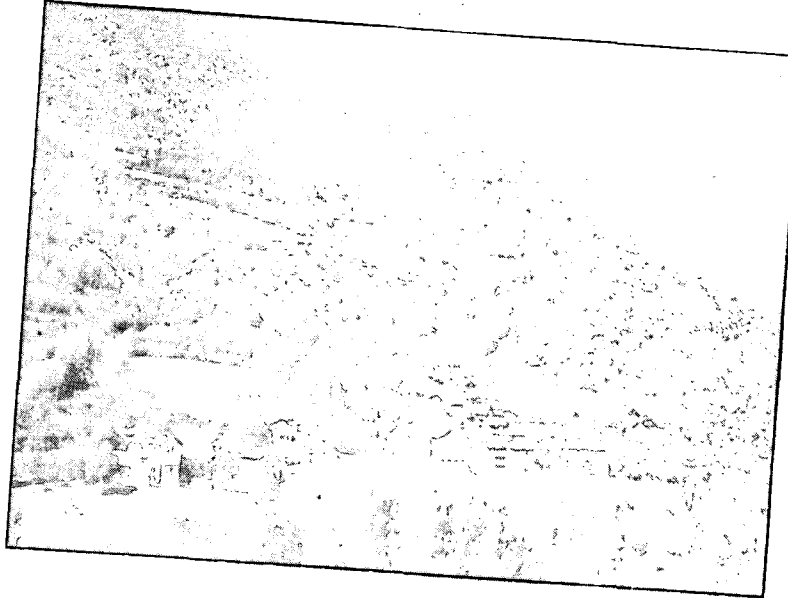
Mossèn Joan Dies, impulsor de la restauració d'un bon grapat d'esglésies de la Vall Ferrera i Ribera de Cardós

El llosat nou de Santa Maria de Ribera costarà més de 4 milions

RIBERA DE CARDÓS.— Estiuejants i visitants de la vall del Cardós tot el mes d’agost s’han sorprès davant la grua gegant que superava l’alçada del campanar de l’església parroquial de Santa Maria de Ribera. Movent-se lentament, hom diria a ritme “romànic”, aixecant-se i girant acostava la llosa al paleta que ordenadament cobria l’església. Com un visitant més m’he acostat al monument i mossèn Joan Dies, el rector, m’ha facilitat tota mena d’informació. L’import total de la renovació del llosat assolirà, segons el projecte, la xifra de 4’3 milions de ptes. quantitat aportada per la Diputació de Lleida (4 milions) i la resta per la parròquia.

Segons manifesta mossèn Joan Dies, les obres de Ribera de Cardós tenen una importància particular sobretot pel valor arquitectònic del monument en el qual destaca el campanar amb abundant ornamentació en la pedra.

Mossèn Joan Dies ha realitzat un esforç admirable els darrers anys en la restauració d’alguns monuments de la Vall Ferrera i del Cardós i en la consolidació d’altres. La seva iniciativa sempre ha estat ajudada pels feligresos i algunes vegades ha comptat amb les subvencions de l’administració pública. La tasca que en aquest sentit ha dut a terme, hom la pot veure en les esglésies de Tabescan, Àreo, Alins, etc. Monuments teixits amb pedra i llosa negra, en un racó abandonat per l’home i amanyagat pel Creador.

A. M.

Reunió d’Hispania Martyr a la Seu d’Urgell

LA SEU D’URGELL.— Promoure la glorificació dels màrtirs de la Guerra Civil (1936-39), la informació sobre les accions del bisbat d’Urgell pels seus màrtirs i la presentació del llibre de Salvador Nollé “El Dr. José Samsó Elías, Párroco Màrtir de Santa Maria de Mataró” van ser els temes principals de la reunió d’Hispania Martyr Segle XX celebrada el dia 28 d’agost a la Seu d’Urgell.

A la trobada, hi assistiren 25 membres d’associació arribats de diferents indrets de Catalunya. En la reunió s’informà del moviment intern de l’Associació, i hom pogué adonar-se de l’entusiasme de tots els assistents per assolir els objectius d’Hispania Martyr. L’objectivitat en la narració dels fets i la serenitat a qualificar-los van imposar-se en la trobada. Esporàdicament, però, se sentí alguna frase o qualificatiu que la majoria de ciutadans avui no comparteixen.

Cal destacar la participació de la Comissió diocesana d’Urgell, entitat creada per promoure la glorificació dels màrtirs del bisbat. Segons informà Lluís Barbal, el seu oncle el germà Manuel Barbal, podria ser el primer màrtir glorificat per l’Església entre els germans

de La Salle sacrificats en la Guerra Civil. Antoni Saboya, representant diocesà d’Hispania Martyr, manifestà que “el procés de Josep Tàpies Sirvant ja és madur”. Aquest prevere era organista de la Poble de Segur i la informació enviada a Roma ha estat qualificada com a “exemplar i gairebé perfecta”.

La Comissió diocesana, creada per a la promoció de la glorificació dels màrtirs d’Urgell, ha rebut ja 50 respostes a les 80 cartes enviades a possibles testimonis dels fets martirials i ha recollit les restes humanes de 25 preveres martiritzats, tresor que serà dipositat en una urna expressament preparada i custodiada en la catedral. L’esmentada Comissió ha estat creada recentment i està formada per quatre preveres: Antoni Saboya, Agustí Brescó, Jesús Castells i Jaume Taragó. També avança que s’estudia el projecte de retre un homenatge a la família Armengol Serra, cinc membres de la qual, amb el xofer, van ser assassinats a Barcelona. La família Armengol Serra havia residit a la Noguera i els pares eren originaris de Guissona i Castellbò.

ANTONI MIRABET

IMPROMPTU

Divagació futbolística

ORIOL CAMPS

Sentir curiositat per l’esport i una certa inclinació pel futbol es cosa saludable sempre, però, que es tingui la mesura justa en l’afeccionament. Sempre que hom sigui capaç de saber, mentalment, guanyar i perdre, sempre que es mantingui una serena posició de respecte pel considerat adversari que, avui guanya i demà perd, exactament igual que l’equip pel qual hom sent més inclinació.

Jo, per exemple, i val a dir que no sóc un afeccionat amb obsessió, em sento content quan els equips de casa guanyen, i quan perden... ¡Què hi farem! Referent als equips de fora no tinc preferències, si bé, com a tants d’altres, em molesta la preferència arbitral per algun... Preferència que potser és aparent, però que no ho sembla.

Dels dos de casa, n’hi ha un que em satisfà més que l’altre. Potser és que tinc una certa tendència al capitalisme. Però l’equip capitalista va perdent enters un rera l’altre, i espero que algun dia els recuperi. Aquests alts i baixos també li passen al dòlar. L’altre equip no em tira tant. Potser perquè sempre m’ha semblat un signe de contradicció... Però aquest any fa més bon paper que el meu preferit. Algú que sap la meua debilitat per un equip i que, naturalment, ell la té per l’altre, s’ha complagut aquests dies fent-me xiular les orelles... ¡Déu li ho perdoni!... Com deien els antics “després d’un gust, ve un disgust”, i “la felicitat dura poc a la casa dels pobres”. Ja sé que l’equip capitalista, amb tots els seus diners, no pot comprar felicitat. Però m’agradaria que el meu equip preferit canviés part del seu capital en diners per capital d’entusiasme i així remuntés el vol i pogués deixar que els pobres xerrameques continuïn promettent-se-les ben bones, sense perdre l’esperança de l’any vinent, que mantenen des de la seva fundació.

GLOSSES DOMINICALS

L’home no-creient

El canvi que ha sofert Espanya durant els darrers vint anys afecta principalment els costums, els valors que condicionen la manera de viure. Es tracta d’un canvi que té una incidència molt peculiar en l’educació, en la família i en la joventut. I això ha estat per la irrupció de l’anomenada “cultura moderna” en el nostre país.

No em seria difícil de resumir les característiques fonamentals de la “modernitat cultural”, les arrels més fons de la qual cal buscar molt lluny, en el segle XVIII. Potser tenen raó els qui afirmen que el fet cultural de les masses més característic del nostre temps, és l’aparició de l’home senzillament “no-creient”, després d’haver passat per les etapes no-catòlic, del no-cristià i de l’ateu sectari i militant. El no-creient assumeix aquesta nova situació: es considera com l’únic subjecte i actor de la història i no l’interessa la idea de la transcendència. No accepta cap model d’humanisme fora de la condició humana, tal com es realitza concretament en les diverses circumstàncies històriques. Cal dessacralitzar el món, diu. L’acceptació del fet sagrat és el més gran obstacle per a la llibertat! Perquè l’home no serà autènticament lliure més que en el moment en què hagi desaparegut l’últim déu. Com deia Malraux, en els nostres temps “cada home somnia ser déu”.

Però cal recordar aquestes paraules d’un personatge de Dostoievski: “si hom suprimeix Déu, tot és possible”. Es tracta del Déu transcendent que, per a nosaltres els cristians, és el Déu revelat per Jesucrist i en Jesucrist. Tot és possible sense Déu: les violències, els terrorismes, les injustícies, els odis, les guerres! Perquè, ¿quin és aleshores el fonament sòlid de la solidaritat i de la fraternitat humanes?

Però heus ací una gran pregunta: ¿és que realment existeix l’home no-creient? Quan algú diu que ho és, ¿ho és en la totalitat del seu ser i en la

més íntima profunditat de la seva consciència? Crec que és veritable aquesta afirmació de Mircea Eliade: “l’home no-religiós, en el seu estat pur, és un fenomen més aviat rar, fins i tot en la societat moderna més dessacralitzada”. I continua dient: “l’home modern, que se sent i s’afirma no-religiós, disposa de tota una mitologia camuflada i de nombrosos ritualismes degradats”. Afegixo: també de no poques supersticions, que s’esforcen a omplir “el buit existencial” de la consciència, quan reiteradament li han estat tancats els horitzons de l’existència de Déu.

El cristianisme ha sofert modernament un fort impacte. El pluralisme ideològic, característic de l’època moderna, ha influït no pas poc en un esforç reiterat de secularització, que ha portat al “secularisme”. Amb això el camí ha quedat obert al fenomen del “secularisme arreligios” que, com una marea incontenible, ha envaït els costums de la gent. Els governants de torn han completat el quadre: l’única norma vàlida és per a ells el positivisme jurídic, que està atent a allò que s’anomena “la consciència col·lectiva de la societat”, creada i manipulada pels mitjans de comunicació social. És lògic llavors que les religions institucionalitzades —com l’Església catòlica— hagin perdut “credibilitat” en amplis sectors socials.

Què s’ha de fer? El desafiament és dur i la interpellació és apressant. El Concili Vaticà II es va esforçar a apropar-se a la cultura moderna per manifestar-li allò que l’Església deia de si mateixa: quines eren les veritats de la fe, quins valors professava i de quina manera desitjava il·luminar el camí dels homes i dels pobres. Però potser els creients catòlics no hem sabut donar un testimoni adequat de la nostra fe.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

Santa Maria Soledad Torres Acosta va fundar les "Serventes de Maria"

Centenari de la mort de la monja pionera del servei als malalts a domicili

"Una vida feta d'humilitat i d'amor". Amb aquestes paraules resumia la vida de la Santa, el papa Pau VI, en l'homilia del dia de la seva canonització, 25 de gener de 1970. Humilitat en el seu naixement en el si d'una família obrera del barri de Sant Martí, de Madrid, humilitat en la instrucció rebuda en una escola gratuïta que en el barri tenien les Filles de la Caritat, humilitat en el complex físic de la seva persona: petita d'estatura, malaltissa, desganada, asmàtica i delicada de la vista. Amb tot, malgrat aquestes limitacions, la seva mare, Antonia Acosta, cristiana fervent i senzilla, inculcà en el cor de la seva filla un gran amor a l'Eucaristia i a la Verge Maria i un esperit de caritat i de servei vers els altres començant pels seus quatre germans. Fruit d'aquesta formació, ja de jove, superant amb esperit sobrenatural les seves limitacions físiques, la veiem fent de catequista en la seva parròquia de Sant Martí i passant llargues hores consolant les velletes impossibilitades d'un asil proper a casa seva i que regentaven també les esmentades Filles de la Caritat. Complerts els 25 anys, i assabentada per una cosina seva que al

sector del barri obrer de "Chamberí", Don Miguel Martínez havia fundat una associació de "Devotes de Maria" per l'assistència als malalts desamparats, fou ella una de les primeres a allistar-se i professar, després de vèncer les dificultats que se li presentaren per raó de les seves limitacions físiques.

Als cinc anys de la professió i en absència de Don Miguel Martínez, de la parròquia de Chamberí, és nomenada superiora de la petita comunitat i coneixedora de la realitat dramàtica en què es trobaven molts malalts pobres, residents en les seves respectives llars. I conscient del carisme que Déu li feia sentir de viure el missatge evangèlic "vaig estar malalt i em vàreu visitar", dedicà la trentena d'anys que dirigí l'institut, a la formació espiritual i tècnica de les religioses i a la propagació de l'esmentat institut per tot Espanya, Cuba, i Puerto Rico, superant les moltes dificultats espirituals i materials que en moltes ocasions li sobrevingueren. Per aquesta causa el papa Pau VI en la seva homilia ja esmentada de la seva canonització la proclamà pionera "en la assistència donada als malalts en el seu domicili familiar".

FUNDACIÓ DE LA CASA DE BARCELONA. Ens consta que a petició d'uns amics que la santa tenia a Barcelona vingué a fundar ací la primera casa el dia 2 de juliol de 1881, amb el beneplàcit del bisbe Dr. Josep M.ª Urquinaona, fundació que féu al carrer de Jerusalem, n.º 4, del barri del Raval i dedicada per complet a l'assistència dels ma-

lalts pobres residents a casa seva. La casa es traslladà més tard al carrer d'Enric Granados, 16, on actualment hi ha la

casa provincial i d'ací s'han estès a Sarrià, a Sant Andreu del Palomar, a Mataró i a Sabadell, i als bisbats de Girona,

Lleida i Tarragona amb el nombre de 18 comunitats, totes elles dedicades a l'atenció dels malalts en llurs domicilis.

Aprovat l'"Institut de les Serventes de Maria" pel papa Pius IX l'any 1876, mercès a les noves orientacions i gestions de la mare Soledat i exhaustes les seves minvades forces pel tragi de les fundacions, finà en la pau del Senyor als 61 anys, a Madrid, el dia 11 d'octubre de 1887, deixant 38 cases fundades i 357 religioses professes amb 60 novícies. En l'actualitat l'Institut el formen 2.550 religioses, distribuïdes en 123 cases escampades per Espanya, Anglaterra, Dinamarca, França, Itàlia, Marroc, Amèrica Llatina, Brasil i Estats Units. El papa Pius XII la beatificà el dia 5 de febrer de 1950 i passats vint anys, Pau VI la canonitzà el dia 25 de gener de 1970, manifestant una vegada més, com és una realitat que la força de Déu es palesa quan hi ha verdadera humilitat i amor de Déu.

Commemorant la mort de la santa Fundadora i fidels els membres del Consell Dirigent de l'Institut, de viure l'esperit fundacional, com demana el Concili Vaticà II, ha disposat que s'insisteixi en totes les cases, d'intensificar l'atenció als malalts més pobres i de dedicar unes hores, en totes les cases, a l'atenció dels malalts transeünts necessitats d'injeccions, de preses de pressió arterial, o d'altres necessitats sanitàries.

És una manera de perpetuar l'esperit de lliurament de la santa Fundadora!

M. JAUME ARMENGOL

VALENTINE
La pintura ideal

PEREGRINACIÓ MARIANA A ROMA PER LA IMMACULADA

del 4 al 9 de desembre

Visitant: Les quatre Basíliques, les Catacumbes, el Coliseum, etc.
El dia de la Immaculada Missa a Sta. Maria la Major.
El dimecres, dia 9, audiència amb el Sant Pare.

Per inscripcions adreceu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3er., 3a. 08010 Barcelona
Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.

PRÒXIMA PEREGRINACIÓ: Mes de Març, JORDÀNIA, JERUSALEM, EL SINAÍ, EL CAIRE. (Antic Testament.)

Monsenyó Sebastián, partidari del nou sistema d'assignació tributària

Els ciutadans podran destinar el 0,5% dels seus impostos a subvencionar l'Església

MADRID.— Els representants de l'Església catòlica en la reunió de la comissió mixta Església-Estat celebrada fa poc a Madrid per estudiar els detalls de l'aplicació del nou impost religiós es van manifestar satisfets a la sortida de la trobada. La creació d'aquest impost, en virtut del qual els ciutadans que ho desitgin podran destinar el 0,5 per cent dels seus impostos a la subvenció de l'Església, va ser aprovada pel consell de ministres.

La reunió de la comissió mixta Església-Estat, que va tenir lloc al ministeri de Justícia i va estar presidida pel director general d'Afers Religiosos del govern central, Ricardo Zalacain, i pel secretari de la conferència episcopal espanyola, monsenyor Fernando Sebastián Aguilar, va durar quasi dues hores.

Quan va sortir de la reunió, monsenyor Sebastián Aguilar va declarar que els representants eclesiàstics van rebre explicacions "bastant satisfactòries" sobre alguns aspectes del projecte. El secretari de la conferència episcopal va explicar que "l'afer està bastant ben encarrilat" i per bé que cal ajustar el projecte a l'esperit i la lletra dels acords amb la Santa Seu de l'any 1979.

Monsenyó Fernando Sebastián, que va qualificar de "normal i franc" el diàleg establert amb l'administració, es va mostrar de-

cidament partidari del nou sistema d'assignació tributària que substituirà el de dotació pressupostària vigent fins ara. "Serà millor el nou sistema —va dir— perquè incorpora la lliure decisió dels ciutadans. L'Església rebrà la contribució d'aquells ciutadans que lliurement ho vulguin. Suposarà un contacte més gran amb els fidels, un estímul i un respecte major als qui no volen contribuir a les despeses de l'Església.

Per la seva banda, el dirigent d'Izquierda Unida Enrique Curiel va manifestar que l'impost religiós serà un dels temes clau del pròxim debat sobre els pressupostos generals de l'Estat.

Fins importants en les relacions Església-Estat

Per la seva banda, Josep M. Sanmartí, corresponsal del diari AVUI a Madrid, analitzava així el principi d'acord: L'establiment de l'impost religiós per al 1988 significa una fita important en les relacions entre l'Església catòlica i l'Estat espanyol, a partir dels acords del 1979 amb la Santa Seu, que les regulen. Concretament, l'administració socialista i la conferència episcopal espanyola han tingut un tracte fred i distant, si bé correcte, en termes generals. La despenalització de l'avortament,

L'Església rebrà la contribució d'aquells ciutadans que lliurement ho vulguin.

l'educació amb la LODE com a cavall de batalla i l'afer dels catecismes van enterbolir greument en diverses ocasions aquestes relacions, però no es va arribar mai a una ruptura —segons alguns analistes—, gràcies a la política financera i fiscal del govern vers l'Església.

El sistema de subvencions escolars establert per la LODE ha permès que el nucli eclesiàstic més fort i influent (el de l'ensenyament) s'hagi trobat amb una important font de diners (es parla de gairebé 100.000 milions de pessetes anuals), que ara ja no depèn de la voluntat oscil·lant del govern

de torn, sinó d'una llei orgànica. El sistema va ser ben negociat per totes dues parts, i acceptat sense crítiques notables. En segon lloc, el govern central ha donat un tractament fiscal molt favorable als béns eclesiàstics, que sovint no han de pagar impostos urbans, fiscals o l'IVA. Al marge dels 13.350 milions que l'Església rebrà en guany directament del pressupost de l'Estat, el ministeri de Defensa destina uns 1.000 milions al clergat castrense, i els departaments de Cultura, Justícia i Sanitat tenen partides que beneficien indirectament l'Església, per exemple a través de la restauració de temples, o de sous a personal sanitari religiós.

I, en tercer lloc, el govern ha congelat l'impost religiós durant cinc anys, ja que sabia l'oposició que tenia per part d'un sector de la conferència episcopal. L'ha aplicat quan l'episcopat li ha donat llum verda i no el 1983, data fixada pels acords del 1979. Els últims dubtes s'han superat gràcies a les garanties que ha donat l'Estat que l'Església no perdrà ni un duro amb el nou sistema, almenys fins al 1991.

Manuel Guerra "L'aspiració al sacerdoci femení sense base històrica"

TORRECIUDAD.— El President de la Facultat de Teologia del Nord d'Espanya, Manuel Guerra Gómez, assenyala fa poc que l'aspiració al sacerdoci femení no té base històrica ni teològica, i que és una qüestió que no es pot plantejar en el pla dels drets naturals.

Manuel Guerra intervingué en un curs universitari celebrat a Torreciudad, en el qual presentà el seu últim llibre "El sacerdocio femenino".

"L'ordre —també digué— és de naturalesa sacramental i no podem canviar allò que és específic dels sacraments. Crist hauria pogut cridar la dona al sacerdoci, però el fet clar és que no ho va fer, segons afirmen els escriptors dels primers segles. Així cal acceptar-lo i s'accepta per la fe".

Manuel Guerra assenyala que "en el cristianisme, més que parlar de drets cal parlar de gràcia, de do de Déu. Els importants, els influents en l'Església són els sants, homes o dones, tinguin o no el sacerdoci ministerial. Per tant hi ha una igualtat òntica, bàsica, de tots els batejats. A més, resulta imprescindible respectar la naturalesa i tradició de les institucions".

"El reconeixement —afegí— dels drets jurídics i socials de la dona no té relació amb aquesta aspiració al sacerdoci femení, que neix d'un desconeixement de la identitat cristiana i de la pròpia de la dona, equivocant el concepte d'alliberament".

"Tampoc no seria admissible aquest sacerdoci —va concloure— per influència de l'entorn sociocultural i religiós, que no constitueix una raó teològica vàlida. Mai no les hagué en l'Església, malgrat la seva existència en grups herètics de les religions del món grecoromà".

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ D'ENSENYAMENT RELIGIÓS DE CATALUNYA SIERC

El Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament Religiós a Catalunya, compta amb un ventall de publicacions, el coneixement de les quals és summament útil, no solament als professors de religió sinó a tots aquells que volen tenir un coneixement seriós i precís de la presentació pedagògica de la religió catòlica.

NOVETATS

—**"La classe de la Religió al cicle superior:** Orientacions pràctiques per a la programació: 6è, 7è i 8è d'EGB". SIERC. Barcelona, 1987 263 pp. PVP: 1.617 ptes.

LA CLASSE DE RELIGIÓ AL CICLE SUPERIOR

ORIENTACIONS PRÀCTIQUES PER A LA PROGRAMACIÓ

OPTIMILÀ

SECRETARIAT INTERDIOCESÀ D'ENSENYAMENT RELIGIÓS DE CATALUNYA

L'aparició d'aquest llibre completa les orientacions pràctiques per a la programació d'EGB. Quant als objectius d'aquest Cicle Superior, tots s'orienten vers les diferents manifestacions de Déu, més difoses de bon començament: creació, Israel, personalitzades després en Jesús de Natzaret i, finalment, actualitzada en l'Església.

Equip de redactors d'aquests text: Joan Guiteras, director de l'Institut de Teologia de Barcelona; J. González, mestre; J.M. Romaguera, teòleg; Jaume Aymar, coordinador de publicacions del SIERC.

—**"La Religió en el Centre Escolar"** (2.ª edició ampliada): Bases de programació per a l'EGB. Programes de BUP i FP. Normativa vigent i orientacions pràctiques. SIERC, Barcelona 1987. PVP: 636 ptes.

L'edició ampliada d'aquest llibre (la primera s'exhaurí), vol continuar fent el seu servei inicial: facilitar la programació i la legislació sobre l'ensenyament religiós escolar de forma sintètica i assequible. Inclou les bases de programació per a l'EGB, els programes de Batxillerat i Formació Professional i la normativa vigent i orientacions

pràctiques. Quant a la publicació de BUP i FP, s'han mantingut les de 1er i 2on mentre que les de 2on i 3er de BUP i 1er de FP de segon grau s'han remodelat d'acord amb la legislació més recent. Els annexos també han estat enriquits amb tres documents: el primer és un resum sobre els horaris d'EGB i de BUP/FP. El segon ofereix un decàleg-síntesi de tota la legislació sobre l'ensenyament religiós escolar. I el darrer són unes reflexions sobre el sentit de la religió a l'escola des d'un punt de vista històric i teològic que pot ajudar a aprofundir sobre el significat de la presència de la classe de religió en una societat democràtica.

—**"Els Cristians: Història i Vida".** Segon BUP/FP. Segona edició definitiva. SIERC, Barcelona, 1987, 224 p. P.V.P.: 795 ptes.

Constitueix una bona presentació dels vint segles d'història de l'Església, i de la vida d'aquesta com a comunitat de fe que celebra els sacraments i dona testimoni en la vida. Hi ha també dos blocs dedicats a la moral cristiana de l'amor, com a eix de l'existència del cristià i a les línies fonamentals de la moral de la convivència.

Han preparat aquest llibre: Joan Nasplada i J.M. Garcia, professors d'Institut i Joan Busquets i Salvador Pié, professors de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Comandes:

SIERC (Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió de Catalunya) Bisbe Iruirita, 5. 08002 BARCELONA. Tels. (93) 302 22 46 - 302 20 50. De 12 a 1. Srta. Olga.

El pròxim 18 d'octubre

Joan Pau II canonitzarà 16 dom que varen patir martiri al J

Joan Pau II canonitzarà el pròxim 18 d'octubre quatre espanyols, un filipí, un italià, un francès i nou japonesos. Tots, membres de la gran família dominicana.

Dels quatre espanyols, els beats DOMINGO IBÁÑEZ DE ERQUICIA i MIGUEL AOZORAZA són guipuscoans; el beat LUCAS DEL ESPÍRITU SANTO és zamorà, de la diòcesi d'Astorga i el beat ANTONIO GONZÁLEZ, lleonès. Tots varen sofrir martiri per la fe cristiana a Nagasaki, Japó, entre els anys 1633 i 1637.

Aquests disset màrtirs foren beatificats pel papa Joan Pau II a la ciutat de Manila, el dia 18 de febrer del 1981, en el formós marc del parc de la Luneta, on hi acudiren més d'un milió de fidels.

En aquella ocasió, el Papa digué en la seva homilia: "Els disset benaventurats màrtirs dugueren a terme, el més gran acte de culte i amor a Déu, mitjançant el sacrifici de la seva sang, unit al propi sacrifici de la creu de Crist. D'aquesta manera imitaren Crist, sacerdot i víctima, en la manera més perfecta i possible per a una criatura humana".

El panorama que al pare Domingo Ibáñez de Erquicia i els altres missioners dominics se'ls presentava quan arribaren al Japó, no podia ser més aterridor. Des d'un punt de vista purament humà, la seva entrada al Japó d'aquella època, significava ficar-se a la gola del llop. Ni a Espanya, ni a Filipines, on continuament arribaven informacions sobre la situació real de la Missió i sobre els cruels turments que eran sotmesos missioners i cristians, havien pogut imaginar-se un país encisador pels seus paisatges, per la seva alta cultura o per altres atractius naturals. El Japó dels seus somnis era un camp d'apostolat com el de sant Pau: perills,

persecucions, presons, mort a la creu, al foc o a la forca i el clot.

Sota el signe de la persecució

Efectivament, des que el 1587 el shōgun Hideyoshi Toyo va proclamar un edicte d'expulsió dels missioners. Tot el país, a excepció d'alguns senyors feudals, cremava en flames d'odi contra el cristianisme. Ja el 1597 havien estat crucificats a Nagasaki els sants Pedro Bautista. Pablo Miki i d'altres companys. Els dominics que des del 1602 entraren al Japó anaven caient sota l'implacable mà persegui-

dora de Ieyasu Tokugawa i els seus successors en el shōgunat. La mort del pare Alonso Navarrete el 1617 inaugurà el martirologi de la missió dominicana, que en anys successius ompliria de noms i gestes martirials. El Gran Martiri de Nagasaki, succeït l'any 1622 i en el qual moriren els pares Francisco Morales, Alonso de Mena i d'altres, deixà delmada la comunitat dominicana del Japó.

Recent encara la sang del pare Luis Flores, arriben l'any 1623 els pares Domingo Ibáñez de Erquicia, Lucas del Espiritu Santo i Luis Exarch Beltrán; després, més tard gairebé al final d'aquesta època de martiris, entrarien d'altres do-

minics per oferir la seva vida en nom de l'evangelització.

Si el panorama no era, per una part, tan falaguer, per altra, en canvi, oferia perspectives d'esperança. En realitat, des dels temps de sant Francesc Xavier, la cristiandat japonesa havia anat desenvolupant-se a un ritme més aviat ràpid i ferm, malgrat les baixes ocasionades. S'han fet diferents càlculs però, segons l'historiador japonès Saburō Ienaga, poc sospitosos d'exageració, ja el 1605 hi havia al Japó uns set-cents mil cristians. A aquest desenvolupament, hi contribuïren, segons el propi historiador, factors tals com l'atractiu que per als japonesos tenia la cultura occidental, la dedicació exemplar dels missioners i la penetració del missatge cristià en la massa popular. La sang dels màrtirs, reconeix el prestigi autor, va enfortir la fe i el fervor dels cristians japonesos.

Segurament fou aquest el més gran al·licient que els nostres màrtirs tingueren en la seva tasca evangelitzadora de guanyar ànimes per a Crist en el gran món pagà, encoratjar i consolar els fidels perseguïts i rescatar de la claudicació els febles en la fe. De fet, la seva

disponibilitat per al sacrifici i el martiri realitzà el miracle d'atraure molts cristians a la confessió suprema de la seva fe i salvar de l'apostasia nombrosos renegats.

En un marc d'agitació social

En el Japó que trobaren els nostres Màrtirs el 1623 governava, com a tercer shōgun o generalíssim de la dinastia Tokugawa, el jove Iemitsu que després es distingiria per la seva habilitat i astúcia per mantenir-se en el poder, per la seva aversió visceral als estrangers i, sobretot, pel seu inflexible odi vers el cristianisme.

La unificació del país, realitzada pels seus antecessors, era ja una realitat, encara que continuaven les rivalitats entre les famílies nobles. Els monjos budistes rebels havien estat reduïts a l'obediència i submissió incondicional vers les autoritats civils, encara que la influència perniciososa d'alguns havia causat greus contratemps als missioners. Entre els governants regnava ja un sentit pràctic orientat principalment a la promoció dels intercanvis comercials amb d'altres països, però els perjudicis de Iemitsu contra els "Bàrbars del sud", així s'anomenava als europeus, van conduir a una sèrie d'errors com el trencament de relacions comercials amb l'exterior, l'any 1624, el desacatament a l'ambaixada de Macau i el confinament dels holandesos a Deshima, a Nagasaki.

En el marc històric en què evangelitzaren els nostres Màrtirs, no es donen ja actituds d'obertura vers la cultura europea, que tant havia abundat en èpoques anteriors. Les ambaixades de prínceps japonesos a Europa havien acabat i els contactes culturals amb el món occidental havien quedat reduïts a un escàs tràfic comercial de productes útils per al benestar del shōgunat. Malgrat tot, el 1639 es consumeix el tancament de Japó a tot tracte amb Espanya i Portugal que tantes expressions culturals havia aportat al patrimoni japonès.

El que sí continuava vigent era l'actitud proteccionista del shōgunat respecte a religions ancestrals com el budisme i el confucionisme. Els seus codis morals no creaven complicacions als senyors feudals. En efecte, el shōgun Iemitsu protegí especialment aquestes re-

DATES

1633 (agost-octubre)

Domingo Ibáñez de Erquicia, sacerdot dominic espanyol (Régil, Guipúscoa, diòcesi de San Sebastián).

Francisco Shoyemon, Germà cooperador dominic, japonès.

Jacobo de Santa Maria, sacerdot dominic japonès.

Miguel Kurobloye, catequista laic japonès.

Lucas del Espiritu Santo, sacerdot dominic espanyol (Carracedo de Vidriales, Zamora, diòcesi d'Astorga).

Mateo Kohioye, Germà cooperador dominic, japonès.

1634 (octubre-novembre)

Magdalena de Nagasaki, japonesa, terciària dominica.

Jordan Ansalone, sacerdot dominic italià.

Tomás de San Jacinto, sacerdot dominic japonès.

Marina de Omura, japonesa terciària dominica.

1637 (setembre)

Antonio González, sacerdot dominic espanyol (Lleó).

Guillermo Courtet, sacerdot dominic francès.

Miguel de Aozaraza, sacerdot dominic espanyol (Oñate, Guipúscoa, diòcesi de San Sebastián).

Vicente de la Cruz, sacerdot dominic japonès.

Lazaro de Kyoto, laic japonès, col·laborador dels missioners dominics.

Lorenzo Ruiz, laic i primer beatificat filipí, membre de l'associació del Rosari i col·laborador dels missioners dominics.

minics apó

ligions, i edificà per al budisme els temples de Kanei-ji, a Edo (avui Tòquio) i Eishō-ji, a Kamakura, entre d'altres i, per al confucionisme un santuari dedicat a Confuci.

També continuà inflexible la postura anticristiana heretada dels antecessors en la dinastia Tokugawa. És més, sota el shogunat de Iemitsu, missioners i cristians foren sotmesos a turments encara més grans i a formes més cruels de martiri: introducció d'agulles entre les ungles, aigua engolida i expelida per opressió del ventre, forca i clot ple de fems, passeigs públics a cos nu... Aquestes foren les principals formes de suplici que l'invicte grup del pare Domingo Ibáñez de Erquicia, Lorenzo Ruiz i companys màrtirs sofriren per confessar la seva fe en Crist.

Sota el signe de la Creu

Els successius decrets de persecució ensagnaren els camins apostòlics dels nostres Màrtirs. Si ens atenem als textos dels edictes i el contingut dels mètodes emprats per aconseguir l'apostasia dels cristians, no es pot dubtar del caràcter eminentment religiós de la persecució. En canvi, les motivacions que dugueren a actituds tan radicals i severes en front al cristianisme son diverses.

Les fonts d'origen japonès, poc inclinades, en general, a favoritismes religiosos, assenyalen, entre d'altres coses, les següents motivacions:

1r. Temença que el cristianisme constituís un perill per a l'estabilitat del shogunat i que la unió i solidaritat regnants entre els cristians fos un obstacle a la unificació del país.

2n. Diferència radical entre la moral predicada pel cristianisme i la conducta corrent entre la noblesa pel que fa a problemes com la monogàmia, el suïcidi, la igualtat de drets humans, el culte a l'únic i veritable Déu...

3a. Sospites infundades que els missioners fossin quelcom així com a missatgers o avançada dels plans colonialistes d'Espanya i Portugal.

També hi ha qui addueixen indiscrecions per part d'alguns missioners i fidels cristians enfront a les religions tradicionals i es parla de les desavinences entre els comerciants espanyols i portuguesos, dels prejudicis sembrats per negociants holandesos i anglesos i

A Oxun, s'hi enterraren alguns dels dominics que donaren la seva vida per la fe.

de les temences que el cristianisme substituís els credos religiosos ancestrals. És possible que totes aquestes raons contribuïssin més o menys a suscitar en el shogunat, sentiments d'odi contra el món cristià. Però del que sí que no podem dubtar és que els perseguidors exigien l'apostasia, i sotmetien a severos càstigs els qui perseveraven en la seva fe i deixaven en llibertat els qui renegaven del credo cristià. Els màrtirs anaven al lloc del suplici i sofrien els més refinats turments sota el signe de la Creu que havien predicat i viscut en els seus camins d'apostolat.

No ha estat precisament el poble japonès qui oblidà aquests confessors de la fe cristiana. La jove cristiandat japonesa, sorgida d'aquelles cendres espargides per la persecució, ha honrat sempre, a vegades de manera espectacular, els seus antics màrtirs. Aquests han estat sempre no solament objecte d'estudi i investigació per part d'entitats acadèmiques sinó també objecte d'actes commemoratius. Els cristians i fins i tot, les autoritats civils del Japó actual, per alie nes que siguin al credo cristià, han contribuït a l'honra pòstuma d'aquells confessors de la fe amb nombrosos monuments aixecats en el seu honor.

Els 16 Màrtirs de Nagasaki, formen un variat conjunt de nacionalitats: quatre espanyols, un filipí, un francès, un italià i nou japonesos, i d'estats: nou sacerdots, dos germans cooperadors, dos terciàries dominiques, un guia-intèrpret, un catequista i un escrivà. Tots vinculats a l'Orde dominic i units en la confessió d'una mateixa fe sota el mateix signe de la Creu.

JESÚS GONZÁLEZ
VALLES, O.P.

Per aquest carrer de Nagasaki passejaren alguns dels màrtirs.

Víctimes de l'odi contra el cristianisme

PARE MIGUEL DE AOZARAZA

Va néixer a Oñate (Guipúscoa) el 1598 i professà a l'Orde dominicà, a Vitòria. Després de la seva ordenació sacerdotal va viure alguns anys a Madrid. L'any 1634 va anar cap a Filipines, fou destinat al ministeri pastoral a Bataán. Dos anys després va anar cap al Japó juntament amb d'altres missioners, i tingué la mateixa sort a les Illes dels Lequios. Emmanillat en una gàbia fou conduït al tribunal davant el qual confessà la fe cristiana, i fou condemnat al turment de l'aigua engolida diverses vegades. També va sofrir el càstig de les agulles abans de ser dut a la presó. El 27 de setembre del 1637, després de ser escarnit pels carrers fou posat a la forca i al clot. Després de tres dies de suplici, fou decapitat. Les seves cendres foren llençades al mar.

PARE LUCAS DEL ESPIRITU SANTO

Natural de Carracedo (Zamora), diòcesi d'Astorga, on va néixer el 18 d'octubre del 1594. Després d'ingressar a l'Orde dominicà el 1611, es va oferir voluntari per a les Missions d'Orient i el 1618 arribà a Filipines on treballà amb exemplar zel pastoral en les missions de Luzón i en el Col·legi de Santo Tomàs com a lector d'Arts. El 1623 va anar cap al Japó en companyia del pare Domingo de Erquicia. Va recórrer nombroses províncies de l'imperi; assistí els cristians perseguits i ajudà els febles, reconcilià els apòstates i dugué a tots el consol dels sacraments. Sempre va treballar ocultament, desitjava amb fervor donar la seva vida per la confessió de la fe. Pres el 8 de setembre del 1634 a Osaka, fou traslladat a Nagasaki, on després de repetits esforços dels tirans per fer-lo apostatar, fou posat en el turment de la forca i el clot el 18 d'octubre, dia del seu aniversari i lliurà la seva ànima al Senyor l'endemà. El seu cos fou reduït a cendra.

PARE DOMINGO IBÁÑEZ DE ERQUICIA

Nascut a Régil (Guipúscoa) el febrer del 1589, professà l'any 1605 a l'Orde dominicà. Arribà a Filipines l'any 1611 i, després de treballar allí zelosament, va anar cap al Japó l'any 1623. Aquí exercí l'apostolat durant deu anys enmig de la persecució sagnant declarada contra els cristians. Buscat per les autoritats i desitjant el martiri, fou capturat el juliol del 1633 i empresonat a Nagayo, illa de Kyushu. Fou conduït a Nagasaki, on després de negar-se a apostatar de la fe, va sofrir el terrible turment de la forca i del clot. Va lliurar la seva ànima al Senyor el 14 d'agost del 1633. El seu cos fou reduït a cendra.

PARE ANTONIO GONZÁLEZ

Natural de Lleó (Espanya), on va néixer el 1593. Estudià al Seminari Conciliar de la seva ciutat natal i després ingressà a l'Orde dominicà. Arribà a Filipines el 1631, ocupà la càtedra de Teologia del Col·legi de Santo Tomàs; posteriorment exercí el càrrec de vicari provincial i rector del mateix Col·legi. El 10 de juny del 1636 s'embarcà secretament cap al Japó i en arribar a les illes dels Lequios (Okinawa) fou detingut. Conduït a Nagasaki i processat, fou condemnat al turment de l'aigua engolida diverses vegades i el 24 de setembre del 1637 va morir a la presó per confessar la fe. El seu cos fou cremat i les seves cendres llençades a la badia de Nagasaki.

CALENDARI

Diumenge, 4 d'octubre. XXVII del temps ordinari. Sant Francesc d'Assís, fundador; sant Faust, màrtir i santa Àurea, verge. El sol surt a les 5,50 i es pon a les 17,29 (Hora solar).

Dilluns, 5 d'octubre. Sant Plàcid, monjo màrtir. Santa Caritina, verge i santa Gala, vídua.

Fira a Pobleta de Bellvei i Sant Julià de Lòria.

Dimarts, 6 d'octubre. Sant Bru, fundador; sant Emili i sant Cast, màrtirs.

Festa major a Calonge de Segarra.

Dimecres, 7 d'octubre. La Mare de Déu del Roser. Sant Sergi, sant Bacus i sant Apulei, màrtirs.

Dijous, 8 d'octubre. Sant Simeó, profeta; sant Nèstor, màrtir, santa Reparada, verge i sant Thais, penitent.

Fira a Viella.

Divendres, 9 d'octubre. Sant Dionís Areopagita, bisbe; sant Lluís Bertran, dominic i sant Abraham, patriarca.

Fira a Lles.

Dissabte, 10 d'octubre. Sant Tomàs de Villanueva, bisbe; i sant Eulampi, màrtir.

Festa major a Salomó i Vilanova del Vallès.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

4 d'octubre. Diumenge XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Is 5,1-7, S 79, segona Fl 4,6-9, tercera Mt 21,33-43.

5 d'octubre. Dilluns. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Lectures: Primera, Dt 8,7-18, 1Cr 29,10-12, segona 2C 5,17-21, tercera Mt 7,7-11. (Jn 1,1-2,1.11, Jn 2,2-5.8, Lc 10,25-37).

6 d'octubre. Dimarts de la setmana XXVII de durant l'any. Primera, Jn 3,1-10, S 129, segona Lc 10,38-42.

7 d'octubre. Dimecres de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jn 4,1-11, S 85, segona Lc 11,1-4.

8 d'octubre. Dijous de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ml 3,13-4,2a, S 1, segona Lc 11,5-13.

9 d'octubre. Divendres de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jl 1,13-15;2,1-2, S 9, segona Lc 11,15-26.

10 d'octubre. Dissabte de la setmana XXVII de durant l'any. Lectures: Primera, Jl 3,12-21, S 96, segona Lc 11,27-28.

Litúrgia de les hores: Setmana III.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El pas del temps

Cadascú imagina a la seva manera el temps que passa. Un se l'afigura un riu que va cap al mar i mai no cessa de fluir. El protagonista malaltís i tràgic d'una novel·la es representa el temps com si aquest fos una serp grisa d'escames amb lluentors de plata la qual esmuny els seus anells que mai no acaben d'esmunyir-se. Quan al cor de la nit oïm que el rellotge del campanar del poble toca les dues, ens adonem que, ni que dormim el temps va fent el seu camí i pressentim que la nostra vida s'escapa. Se'ns encongeix l'ànima pensant que es va apropant el jorn en què Déu ventarà les nostres obres com el pagès ventava a l'era el blat per tal de destriar-lo del boll. L'església introdueix al calendari temps litúrgics a fi que nosaltres el santifiquem. Jesús plorà davant Jerusalem els habitants de la qual no coneixien el temps en què Déu els visitava. Nosaltres som vençuts pel temps i cedim corporalment al seu desgast. Morim.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Una novetat pastoral

MISSA FAMILIAR

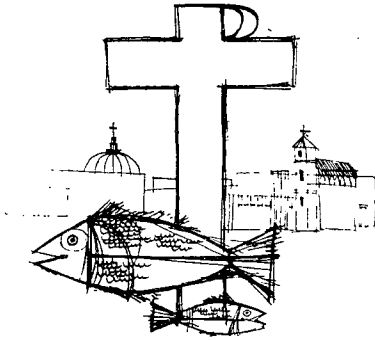
Seguint les petxades del seu Fundador, els Claretians han anat fent un servei constant a la pastoral i a la catequesi de Catalunya. Tots coneixem l'esforç realitzat per respondre al rept que la cultura de la imatge posa a l'animació de la fe. Els Audio-visuais Claret han estat uns instruments molt pràctics per a tots els qui treballen en la formació permanent de la fe.

Ara fa dos anys, un equip de Claretians i de laics van voler fer un pas endavant oferint els "Tallers d'expressió pastoral" a la sala Claret de Barcelona per a l'Advent-Nadal i la Quaresma-Pasqua. Tant les publicacions com els Tallers van ser molt ben acollits. Enguany, fidels a aquesta tradició, els "Tallers d'expressió pastoral" i l'Editorial Claret ens ofereixen una PUBLICACIÓ SETMANAL, basada en la simbologia i la participació activa, per fer més vives i entenedores les celebracions dominicals en les quals participen adults i infants.

Cada dia són més nombroses les parròquies que intenten fer una animació adaptada als infants, en alguna de les celebracions de la comunitat cristiana. "Missa Familiar" voldria ajudar els animadors, ja que no sempre és fàcil crear unes dinàmiques variades i arrelades en el missatge de les lectures de la missa dominical. Creiem que la nova publicació respon a una necessitat.

Què vol ser "missa familiar"

• Un instrument d'animació pastoral al servei de les parròquies, dels col·legis, dels grups de

catequesi, que, regularment, fan celebracions eucarístiques o de la Paraula amb la participació d'infants.

• No és pas una guia litúrgica per a la missa dominical. Ja hi ha d'altres instruments molt ben fets. És una ajuda per a fer més vives i més participades les celebracions amb infants i adults.

• CADA SETMANA oferim DUES DINÀMIQUES D'ANIMACIÓ I DE PARTICIPACIÓ a partir de les lectures de la missa del diumenge. Poden servir per a les Eucaristies i també per a les

catequesis i les altres celebracions.

• Per facilitar el treball creatiu proposem:

—Una dinàmica per a les celebracions amb grups reduïts, en les quals infants i adults participen junts a tota la celebració. Aquesta dinàmica la prepara l'equip de la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Sants de Barcelona, que treballa amb en Josep Vilarrúbias, claretia, dels Audio-visuais Claret.

—Una segona dinàmica per a les celebracions més massives i en les quals els infants fan la litúrgia de la Paraula a part. Aquestes dinàmiques les prepara l'equip de la parròquia del Cor de Maria de Barcelona amb en Josep Codina i Farrés, claretia.

En el full de CADA SETMANA TROBAREU:

—Una breu introducció temàtica i l'objectiu de la celebració (p. 1).
—Dues dinàmiques d'animació i de participació (p. 2 i 3).
—Uns materials complementaris: pregàries, textos, escenificacions de fets o paràboles de l'Evangeli. (p. 4).

- La publicació de "Missa Familiar comença amb l'ADVENT de 1987 (any litúrgic). Publicarem 53 números cada any.
- L'enviament us arribarà sempre amb un mes d'antelació i per trameses de 6 o 7 números.
- El preu de la subscripció és de 3.000 Ptes. l'any.
- ADREÇA per a les subscripcions i la correspondència: Missa Familiar - Editorial Claret - Llíria, 5 - 08010 Barelona.

ADULTS EN LA FE

El matrimoni cristià

JOAN GUITERAS i VILANOVA

Recorro, de tant en tant, als meus arxius personals. Hi ha papers que hi descansen de temps. Han experimentat una metamorfosi manifestadora del pas dels anys. La grogor inequívoca de llur vellúria. Papers que, si no vas en compte, comprometen. Duts a una conferència, poden provocar que el públic tingui la impressió que aprofites material i que ja està bé! Amb tot, l'arxiu personal, molt estimat, és ben bé allò de la caixa que tenia coses noves i velles.

Avui rellegeixo uns apunts extrets d'un llibre, del canonge Jacques Leclercq, que aparegué amb el títol "El matrimoni cristià". Una obra de gran acceptació i que ajudà moltes parelles cristianes. El meu paper és certament groguenc, però les idees em semblen d'una gran actualitat. Em permeto, doncs, de recollir-les i actualitzar-les. Em sembla oportú. Són tantes les vegades que he d'escollar dificultats matrimonials! La veritat és que les lamento i que em fan mal. Perquè els pastors desitjaríem que els matrimonis fossin via de felicitat. Felicitat plena. Que suporti totes les circumstàncies. Àdhuc la dissort i l'adversitat. Escric, per tant, unes reflexions que volen ajudar els matrimonis cristians.

Un amor que duri

El matrimoni és un sacrament. Un signe i una realitat. Senyal d'unió i realitat d'unió. El model dels esposos és Crist. Com ell, que es lliurà totalment per als homes, així l'espòs i l'esposa es lliuren. En el sacrament hi ha una gràcia pròpia. Do que Déu regala perquè actuï sempre en la vida dels esposos. Es tracta de preservar delicadament l'amor conjugal. És la gran il·lusió de Déu per a la parella. Un amor sempre creixent. Amor madur. Que suporta el flux i el reflux dels sentiments i de les sensacions. Gràcia que uneix els esposos per sempre i que els santifica. Perquè, mireu, la vida matrimonial requereix la santedat. És així. La virtut farà que mai la parella cristiana no es posi en un carreró sense sortida. La força de Déu, acollida, és l'antídoto del fracàs. I és que el Senyor vol estalviar els fracassos que destrossen el cor i que fan desconfiar de la vi-

da. La gràcia de dalt és força que permet de mantenir-se en el "sí" irrevocable, malgrat tot.

És sabut, però, que la gràcia no treu la llibertat. L'home ha de cooperar al do. Per això, el sacrament del matrimoni, és una crida constant a la perfecció de l'amor dels esposos. Amor que esdevindrà vertader quan assoleixi realitat d'oblació. L'amor santificat dels cònjuges cristians ha de ser cultivat amb molta atenció i amb enorme delicadesa.

L'altre en té la culpa!

Tenia un company de batxillerat que solia comportar-se pèssimament. Però, quan el professor el renyava responia infal·librement: "Jo no sóc, és ell". Així pot passar en un matrimoni: donar la culpa a l'altre i oblidar la part que correspon a cadascú. És clar, és una tasca de tots dos. Heus ací un element important. De vegades, puerilment, no es té en compte. I és font de veritables drames. Perquè el fracàs matrimonial no sol ser una realitat alegre, sinó que provoca tensions, moments difícils i, àdhuc, falles psicològiques.

Hi ha aquell acudit del còmic que diu: "És clar, això del matrimoni només funciona al començament. Després l'amor se'n va i ella és queda". Una broma que, per desgràcia, reflecteix més d'una realitat. Un amor que regna intensament en els inicis i que s'apaga. Esdevé un costum, un conjunt d'hàbits rutinaris i d'interessos.

Aquí hi ha un problema seriós. En força casos l'amor o

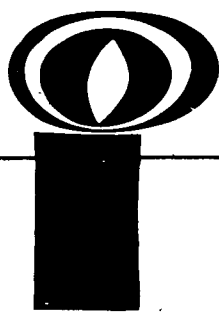
havia previst les dificultats que duu tota convivència. Existeixen oposicions de caràcter inevitables i la vida s'encarrega de dur dificultats que haurien de ser assumides en comú. Llavors, fàcilment, cadascun dels esposos sol culpar l'altre. Sí, acceptar la part de culpa corresponent esdevé difícil, quan sempre és la més òbvia realitat. Tot evidencia que el matrimoni és una adquisició delicada, que exigeix molta generositat, tones de delicadesa i infinita atenció. Amb una dosi àmplia de realisme. Perquè els ideals humans —sovint quimeres inventades per nosaltres— mai no es realitzen totalment. De la mateixa manera que, si hom és assenyat, s'adona que tampoc no hi ha fracassos totals.

No sols suportar-se, sinó estimar-se

Una persona em deia, fa poc, que quan hom observa llars fundades fa un determinat temps, té la sensació que la major part de persones estan lligades només pel consum i que el màxim que fan és suportar-se. Cal admetre que això és, per dissort, una realitat. Però també he de testimoniar que conec famílies felices. Això demostra que la felicitat conjugal és possible. És, de fet, un do posat a l'abast dels esposos per la gràcia del sacrament del matrimoni.

Aquí m'agrada mencionar el fragment de Pau als cristians d'Efes, on tracta dels deures domèstics. Demana que l'espòs i l'esposa, seguint l'exemple de donació total de Crist, s'estimin sempre. El marit és convidat a estimar la muller com a si mateix i la muller exhortada a respectar el marit. Sempre he pensat que aquest text és d'una gran saviesa i que és, ensems, l'expressió que, en la parella, és necessària una evangelització del temperament masculí i del temperament femení.

Cal notar que l'amor, com tots els valors humans, és fràgil. A semblança d'una planta delicada se n'ha de tenir cura. "Està exposat a perills de sequera, de fred i de calor. Una planta que canvia segons les estacions i l'edat, que dóna flors i fruits, però que s'ha de cultivar amb infinites precaucions a fi que es desenvolupi progressivament fins arribar a la maduresa".

“LA VINYA DEL SENYOR DE L'UNIVERS ÉS EL POBLE D'ISRAEL”

Bé es pot dir que aquest “càntic de la vinya” és un dels textos més apassionants de la Bíblia. L'amor de Déu envers el seu poble no troba la resposta que li escau, ans al contrari. Escollint aquest càntic des del Nou Testament, és fàcil pensar en les paraules de Jesús a l'evangelí de Joan: “Jo sóc el cep, vosaltres les sarments... Sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora...” (Joan 15, 5.6). És el sentit més profund del què és l'Església: comunió de vida amb el Senyor.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (5:1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. ¿Què podia fer per ella que no ho hagi fet? ¿Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manarà als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

“LA VINYA DEL SENYOR ÉS EL POBLE D'ISRAEL”

El salm descriu, com a història, el que el profeta ha cantat en paràbola, i ho converteix en pregària. Quan llegim aquest salm a la llum de les paraules de Jesús, ens adonem de la força tràgica de les paraules d'invocació: “Veniu, i visiteu aquesta vinya...” Certament, la vinya ha estat visitada, àdhuc per l'hereu. En els llavis de l'Església, sota l'experiència d'Israel, la pregària continua, i subratlla amb humilitat: “gardeu-vos la vida..., renoveu-nos!”

Salm 79:9 i 12, 13-14, 15-16, 19-20 (R. Is 5:7a)

Un cep vau portar d'Egipte, per plantar-lo, traguéreu els nadius. Els seus brots van créixer fins al mar, els seus plançons, fins al Gran Riu.

R. La vinya del Senyor de l'univers és la casa d'Israel.

¿Com és que heu derrocat la seva tanca, perquè l'esfulli qualsevol vianant? Hi entren els senglars a devastar-la i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya, que la vostra mà havia plantat i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; gardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom. Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada i serem salvats. R.

“EL DÉU DE LA PAU SERÀ AMB VOSALTRES”

Heus aquí una exhortació simple i clara a la vida cristiana, i al marc en el qual aquesta vida podrà realitzar-se: la serenitat d'esperit, arrelada en la pregària, que porta a la pau de Déu. La recomanació de l'apòstol, d'altra banda, no és només teòrica: ell mateix es mostra com a exemple.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (4:6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardará els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

El Rosari

• Any Marià i Rosari

El Sant Pare va voler començar l'Any Marià amb la pregària del Rosari. Molts ho recordem. Des de la basílica de santa Maria la Major, de Roma, el Papa resava el rosari en diverses llengües, i cristians reunits en força santuaris marians, arreu del món, li responien. Una meravellosa experiència de comunió en la pregària, i de reconeixement universal de la mística presència de Maria en l'Església.

L'any marià, en molts llocs, s'està convertint en una oportunitat per a redescobrir el Rosari. Entre nosaltres, gràcies a Déu, hi ha una forta i arrelada tradició de la recitació del rosari. La festa de la Mare de Déu del Roser, que celebrarem aquesta setmana, és ben assenyalada a casa nostra, i més ho havia estat.

Per aquests motius penso que és avui quan escau més parlar del Rosari, recollint els assenyats suggeriments que, abans de la Pasqua d'enguany, va publicar la Congregació per al culte diví de cara a la celebració de l'any marià. Entre moltes altres coses, parla del Rosari amb els següents termes:

• El Rosari, sota la influència de la litúrgia

“Els Summes Pontífexs han exhortat repetidament els fidels a resar amb freqüència el sant Rosari, pregària d'orientació bíblica, centrada en la contemplació dels fets salvífics de la vida de Crist, als quals la Verge Mare estigué estretament associada. Són igualment nombrosos els testimonis dels pastors de l'Església, i de persones de vida santa sobre el valor i l'eficàcia d'aquesta pregària. En relació amb ella es proposen tres suggeriments:

a) que la recitació del Rosari, algunes vegades, sobretot quan es recita en comú, assumeixi un caràcter celebratiu: això pot fer-se amb la proclamació dels textos bíblics relatius a cada misteri, el cant d'alguna part, una adient distribució de les diverses intervencions, la solemnització dels moments de començar i acabar la pregària;

b) que la indicació que assigna a dies determinats de la setmana els diferents misteris —gojosos, dolorosos, gloriosos— s'aprofundeixi en el seu substrat litúrgic més que no pas aplicar-la rígida. Pot succeir, en efecte, que sigui més oportú elegir uns misteris en funció de la situació litúrgica més que no pas en funció del dia de la setmana; i tampoc no és aliè a la naturalesa del Rosari realitzar, en determinades ocasions i dies de l'any litúrgic, apropiades substitucions dels misteris, que permetin harmonitzar d'aquesta manera l'exercici piadós amb el moment litúrgic;

c) que, quan s'expliqui als fidels el valor i la bellesa de la corona del Rosari, s'evitin expressions que descrediten d'alguna manera altres excel·lents formes de pregària, o no es tingui suficientment en compte l'existència d'altres corones marianes, igualment aprovades per l'Església”.

Aquests suggeriments són l'aplicació, en gran

part, del principi posat pel Concili: els exercicis piadósos han d'estar benèficament orientats vers la litúrgia, i d'ella han de rebre les pautes. (Constitució sobre la litúrgia, n. 13.)

Això es veu sobretot en l'apartat b. És el que pot tenir una incidència més ampla en la recitació del Rosari per part dels fidels, en família, o individualment.

• La contemplació dels misteris

És clar que els misteris gloriosos corresponen al diumenge, festa setmanal de la resurrecció i de la glòria de Crist, a la qual és associada la seva Mare. Però si, per exemple, la festa de Nadal coincideix amb el diumenge, serà ben normal que en comptes dels misteris gloriosos hom contempli els gojosos, adequant el Rosari al misteri del dia. El mateix podríem dir dels misteris dolorosos, pel que fa al divendres. La seva contemplació, aquest dia, ens recorda cada setmana, juntament amb els actes penitencials propis d'aquest dia, el divendres de la Passió del Senyor. Però si l'Assumpció de la Mare de Déu, per exemple, s'escau en divendres, és clar que serà molt millor contemplar els misteris gloriosos.

Això mateix es podria dir pel que fa als temps litúrgics. El temps d'advent i nadal hom recitarà amb més freqüència els misteris gojosos, amb més freqüència els dolorosos en temps de Quaresma, i els gloriosos en el temps pasqual. Fins i tot no s'exclou, com ho va fer el Papa en el Rosari que esmentàvem al començament, elegir alguns misteris per una recitació especial. Així ell va contemplar els misteris de l'anunciació, de la visitació, de la crucifixió, de la resurrecció, i de la vinguda de l'Esperit Sant.

El document de la Congregació que he citat diu: “Fan bé els fidels que el 6 de gener, solemnitat de l'Epifania, contemplin els misteris de goigs, i com a ‘cinquè misteri’ contemplin l'adoració dels mags en comptes del trobament de l'infant Jesús al Temple. Certament, les substitucions han de fer-se amb ponderació i amb propietat litúrgica. Hi ha encara altres moments salvífics susceptibles de ser recordats en el Rosari, especialment a causa de la presència en ells de la Mare de Déu, com són, p.e., la fugida a Egipte, la vida amagada de Jesús de Natzaret, la manifestació de Jesús a Canà.”

Aquestes indicacions ens conviden a fer del Rosari allò que volgué ser des del començament: una pregària fonament cristològica i mariana alhora; és a dir, no simplement una recitació maquinal d'unes quantes avemaries, sinó un procés meditatiu dels misteris de Crist, i de la participació de Maria en ells. Quelcom, per tant, que també convé preparar.

Tant de bo l'any marià ens serveixi, entre altres coses, per redescobrir el sentit d'aquesta pregària. Sense necessitat de fer-ne elogis exagerats —com diu també el document esmentat— és ben cert que es tracta d'una de les formes profundes i senzilles, a l'abast de tothom, per contemplar i pregar.

“PASSARÀ LA VINYA A UNS ALTRES”

Per tercera vegada, en tres diumenges consecutius —i encara el proper diumenge— es presenta una paràbola amb to d'antitesi. Així es perfilen les actituds de Déu, del poble, dels homes. Déu és generós enfront de l'home que només veu una justícia immediata, a Déu li agrada la conversió de cor del que sap fer de veritat la seva voluntat, Déu és l'amo de la vinya i pot passar-la a uns vinyaters que li donin el fruit al seu temps... Aquest trànsit s'esdevé amb el misteri pasqual de Jesús: rebutjat per les autoritats del seu poble, serà acollit i cregut com a Senyor i Fill pel nou poble de Déu.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (21:33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: “Escolteu una altra paràbola:

Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, es respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, ¿què farà amb aquells vinyaters?” Li responen: “Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema”. Jesús els diu: “¿No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar”.

Una lectura eclesial

Avui més que mai ens cal fer una lectura eclesial del salm responsorial. La comunitat cristiana —l'Església en el moment més fort de la seva identificació com a tal— el canta en la celebració de l'eucaristia. I el canta com a espai de meditació després d'haver escoltat la lectura d'Isaïes 5:1-7, que acaba de ser proclamada enmig de l'assemblea reunida. L'antífona del responsori és precisament del text isaïa. **La vinya del Senyor** —i el profeta hi ha afegit un to "catòlic": **de l'univers— és el poble d'Israel (5:7a).** En cantar aquesta tornada, no podem menys que girar els ulls cap a la comunitat reunida, l'Església. Perquè som Església, malgrat la nostra petesa, fins i tot física —els quatre fidels del poblet rural, o del barri immens i indiferent—, i no cal dir la nostra migradesa com a testimonis vivents de Jesucrist. **La vinya del Senyor és l'Església.** Jesús ens ho farà avinent en la paràbola dels vinyaters rebels que serà llegida en l'evangelí d'avui, i que ens convé entendre també en clau eclesial, evitant el perill de l'historicisme. No som "en aquell temps", som en aquest temps nostre. Som al temps de la verema, el temps de recollir el fruit de la vinya (Mt 21:34). L'amo de la vinya —el Senyor— té tot el dret d'esperar que els responsables del cultiu que ell hi ha posat donin els fruits oportuns. Altrament **passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema (Mt 21:41).** I segueix l'advertiment greu de la pedra menystinguda i que acaba essent fonamental, com una mena de crit d'alerta: vigileu, que us podeu trobar al carrer, i el vostre lloc ocupat per una altra gent.

La vinya del Senyor

(Salm 79 -H.80-:9 i 12.13-14.15-16.19-20
R.: Is 5:7a)

JOSEP M. ARAGONÉS

L'Església és de Déu

No és que estigui malament, ni que sigui un error teològic, però potser massa sovint parlem de l'Església en uns termes que poden acabar essent banals: la "nostra" Església, diem, i algú encara insisteix: l'Església que "volem". Si aquestes expressions són manifestació de l'amor entanyable que sentim per l'Església del Crist, i del compromís que ens hi lliga estretament, visca. Però no perdem de vista que l'Església és essencialment obra de Déu. La qual cosa no vol dir que Déu no vulgui la nostra col·laboració en la seva obra. La vol, la demana i ens hi empeny, però l'obra —la idea genuïna, les línies mestres, la sustentació i l'animació, en el sentit de donar-li esperit— és d'ell. I no ha plantat la seva Església amb llavor nostra ni tan sols a un terrer de la nostra propietat. Som uns sobrevinguts a la vinya del Senyor. A l'Església hi som per gràcia de Déu: ell ens hi ha cridat i ens hi manté. **Un cep vau portar d'Egipte; per plantar-lo, traguereu els nadius (v. 9).** A la terra de Déu —del Déu de l'univers d'Isaïes i tam-

bé del nostre salm (vv. 15 i 20 entre altres)— el Gran Cep és Jesucrist. Ell és la llavor que el Senyor hi ha portat de fora— recordem el que diem en el credo, per exemple: **El qual per nosaltres els homes i per la nostra salvació, davallà del cel—** i que, plantada en el terrer del món, s'ha convertit en la vinya de Déu, que omple tota la terra. **Els seus brots van créixer fins al mar, els seus plançons, fins al Gran Riu (v. 12).** Vet aquí l'obra de Déu, que **la seva mà havia plantat i havia fet robusta i forta (v. 16).** L'Església, Cos de Crist ressuscitat, sagrament de la seva salvació sobre la terra. Sobre el món d'ara, també.

Pregària de renovació

Senyor, Déu de l'univers, renoveu-vos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats (v. 20). L'Església ha de ser fidel a la mirada de Déu. No pot mirar el món, ni mirar-se ella mateixa, amb una òptica diferent de la de Déu. No podem construir l'Església que volem, sinó la que ell vol. I massa sovint, els núvols i

les boires dels nostres malsons ens tapen la claror de la mirada de Déu. Llavors ens perdem, l'Església va de mal borràs. **L'esfulla qualsevol vianant, hi entren els senglars a devastar-la i els animals salvatges hi pasturen (vv. 13-14).** Ens cal, una i mil vegades, retornar als orígens. Que no té res a veure amb cap mena d'involució, com ara agrada dir. És mantenir-se fidel al que donà origen a l'Església i el que li continua donant sentit i força: l'encarnació del Verb. Així preguem amb el salm: **Déu de l'univers, gireu des del cel els vostres ulls, veniu i visiteu aquesta vinya (v. 15).** Ell n'és l'amo i senyor, nosaltres no som res més que uns simples vinyaters —i més d'una vegada mals vinyaters—: que sigui ell, doncs, el qui ens ajudi a conrear la seva propietat, i a fer-ho tal com ell vol. Per això expressem el nostre desig-compromís: **No ens apartarem mai més de vós; guardeu-nos vós la vida perquè invoquem el vostre nom (v. 19).** L'Església ha de ser renovada. O més ben dit: ens hem de renovar els "eclesiàstics" —per favor no restringim a un tecnicisme jurídic aquest substantiu—, tots els qui integrem l'Església de dalt a baix. Tots tenim necessitat de no perdre mai la claror de la mirada de Déu. Tots ens hem de convertir cada dia en bons i fidels vinyaters de la vinya del Senyor, que assegurin la "productivitat", la fructificació del testimoniatge eclesial. Per això no podem tornar a apartar-nos de Déu, com fem tan sovint. Fidelitat i esforç, i fe, molta fe, i esperança i amor, en la tasca arriscada, "folla", de sostenir amb les nostres pobres espatlles l'Església, com aquell Pobriçó d'Assís del somni d'Innocenci III. Que sant Francesc ens hi ajudi.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

15 - Els sermons de Mn. Almera

El Dr. Almera no era orador. Però se sentia obligat pel seu ministeri sacerdotal a predicar la paraula de Déu i ho feia de bona gana sempre que calia. I ho feia a consciència escrivint primer el sermó sencer o almenys un esquema del que havia de dir. I, com a bon científic, era molt ordenat; per això conservava ben posats en ordre i per temes tots els seus sermons escrits o esquematitzats. Els temes d'agrupació dels seus sermons eren: sermons de missa nova, panegírics, doctrinals, homilies dominicals, sermons sobre el rosari, sermons sobre el Sagrat Cor de Jesús, plàtiques de comunió i sermons sobre la Mare de Déu. N'hi ha en català i castellà, més encara en castellà. La redacció meticulosa que mostra en els seus sermons demostra que els volia preparar bé, potser perquè era conscient de no tenir gaires dots oratoris. No cal que fem ara una anàlisi de tot el material que ens n'ha quedat. Subratllem només els punts més interessants:

Panegírics, sermons doctrinals i homilies

De panegírics, se'n conserven vint-i-sis. Dues terceres parts són en castellà. Són els més llargs, és a dir, de text complet. Són molts els Sants que donen lloc a un sermó: Sant Josep de Calassanç, St. Gil, St. Isidre, St. Feliu, St. Antoni Abat, St. Bernat, St. Sebastià, St. Benet, Sta. Anna, Sta. Filomena, St. Joan Baptista, el Patriarca St. Josep... En el de Sant Tomàs d'Aquino,

que potser havia de fer el dia de la seva festa al Seminari, s'hi troba una frase molt curiosa, que fins i tot podríem dir agosarada: "Santo Tomás es la Ciencia como la forma a la materia. Santo Tomás viene a ser la forma enviada por Dios al mundo..."

Els sermons doctrinals són els més nombrosos. La majoria, però, només tenen el típic esquema. El temari és amplíssim, enclou tots els aspectes de la vida cristiana, tractats d'una manera pràctica i incisiva. Parla de la importància de la fe, de l'excel·lència de virtut de la puresa, sobre la fi del món, de la bogeria que seria retardar la conversió, sobre la mort, el cel, l'infern i el purgatori, de la humilitat i la supèrbia, del judici final, de Jesucrist llum del món, de la confessió, de la mortificació i penitència, de l'agraïment, del sagrat viàtic, del santíssim Sagrament, del manament nou, de la gràcia santificant, de la salvació de l'ànima... També en els seus sermons, sobretot en aquests, els doctrinals, apareix el caràcter del Dr. Almera d'anar al gra i no perdre's en retòriques. Posem un exemple: tractant de la confessió: "ha de ser sencera, vertadera, dolorosa, pròpia i senzilla", és el que ens diu i explica concretament.

D'homilies dominicals, ens n'han quedat només disset. Però, en canvi es conserven deu sermons d'un sol tema molt concret: dedicats al Sagrat Cor de Jesús; en ells explica detalladament el perquè i la importància d'aquesta devoció. També en queden uns quants d'un altre te-

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

ma singular: del Sant Rosari. En un d'ells fa notar que el féu servir dues vegades: el 1886 i el 1910. I encara fan un grup a part els sermons dedicats a la Mare de Déu. Hi desfilen gairebé tots els títols i misteris de Maria. En té uns quants predicats al santuari de la Mare de Déu de Núria, tots en català; però el que volem destacar d'una manera especial és el més llarg de tots, de 27 cares de foli, llegit a la sessió extraordinària de l'Associació de Catòlics de Barcelona, l'any jubilar 1879: "Disertación sobre la Concepción Inmaculada de la Virgen".

El sermó de la Missa Nova de mossèn Norbert Font i Sagué

Norbert Font i Sagué va ser l'alumne més entranyable del Dr. Almera. Era el qui estava predestinat a ser el seu successor; malauradament morí jove, als trenta-set anys, en vida encara del Dr. Almera. Però que això passaria no ho sabia pas el nostre professor quan va predicar-li amb alegria el sermó de la seva primera missa, el dia 16 de juny de 1900. És clarament el sermó més important dels del Dr. Almera. Creiem que agrada als lectors que en transcrivim el començament tal com consta en els papers que conservem, respectant l'ortografia del Dr. Alme-

ra, que no era un mestre de català, però que hi posava tot el cor en el que volia dir i deia en la llengua materna:

"Germans meus:

Si pasem la vista en lo mon veurem que tot en ell passa; tot es transitori: passen los individuos, passen les families, passen los pobles, passen los imperis, passen les lleys, passen les tradicions, passen los honors, passen las riquezas, porque tot es naturaleza contingente y mudable y destinado a desaparecer. Y si considerem más a fondo aquestes cosas —creades totes per al nostre bé— trobarem que totes elles avuy nos son falagueros, demà molestas; avuy apesquedes, demà rebutjades; avuy benéficas demà perjudiciales. Y per qué? Porque lo mudable y contingente no encaxa, no pot encaxar ab nostre cor que sols amb lo permanent y etern s'omple y aquiet.

Pero hi ha a la terra una institució que no passa que sempre es permanent, saludable y benéfica y que ha sigut creada per J.C. Senyor nostre per exercir sobre l'home una acció benéfica incessant y perpetua. Aquesta es lo seu sacerdocí que portat de sa bondat sens limits ha volgut que fos etern porque fins a la fi del mon continués l'oferiment y aplicació del sacrifici de la Creu font de tots los bens publicos y particulars temporals y eterns rebuts per la criatura humana.

Y com J.C.S.N. per a desempenyar aquest altíssim misteri no ha volgut valdres de angels

que semble a la pobre raho humana que eren los mes indicats, sino de l'home, l'Iglesia esposa de J.C. y mare sabia y cuidadosa prepara per espay d'anys los fills seus que se senten cridats per Deu N.S. pera exercir un càrrec verament diví y nodrintlos ab sa doctrina y omplintlos de son esperit celestial per fer frente a l'espirit del mon o pera despullarlos del home vell ab sos vicis y vestirllos de lo home nou J.C. ab son esperit y sas virtuts; ya que van destinats a ser la llum del mon y la sal de la terra.

Després de haberse ocupat en aquesta apostolica tasca lo nostre nou celebrant per espay de 13 anys, armat sa anima ab les vituts teologals y cardinals y nodrintze ab la gracia y ciencia divina, anat creixent a la vegada ab edat y en gracia y en sabiduria devant de Deu y dels homes baix la tutela (guia) de la Iglesia, ha arribat l'hora per ell suspirada en que aquesta, després de examinada sa virtut y sa ciencia, lo ha considerat suficienmen preparat pera benehirlo, consagrarlo y santificarlo com a verament elegit per Deu com Aaron ascendirlo a tan alt ministeri donantli en nom y ab poder de J.C.: Accipe Spiritum Sanctum sicut misit me Pater et ego mitto te: Jo t'envio al mon ab la mateixa missió, facultat y poder ab que el Pare me hi envià a mí..."

Aquests apunts no ens poden transmetre la calor afectuosa que, amb tota seguretat, hi va posar el canonge Almera quan va pronunciar aquestes paraules per al seu deixeble tan estimat.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

El dramaturg francès, escrivint, se sent a prop de Déu

Ionesco: "No hi ha vertadera literatura sense religió"

El dramaturg Eugene Ionesco, en unes recents declaracions a la revista italiana "Il Sabato", afirma que busca Déu des de sempre, encara que considera que la seva vida és una mala recerca, interrompuda moltes vegades per nombroses heretgies. "La temptació més forta per a mi ha estat caure en l'agnosticisme —manifesta—, ja que aquesta és la vertadera heretgia d'avui, que intenta buidar i depravar l'autèntica aspiració religiosa."

El que fou pare del teatre de l'absurd, digué que la religió ocupa un lloc important en la seva creativitat, "perquè no hi ha vertadera literatura sense religió". Tanmateix, es referí a la recerca de la fe recordant que la seva primera ambició de noi fou la de ser monjo. "No he aconseguit ser-ho, tal vegada per això sóc artista, i precisament escrivint i creant m'he sentit a prop de Déu."

Als seus setanta-cinc anys, l'autor de "La cantant calba" i "El rinoceront", malgrat estar convençut que Jesucrist és la resposta, continua buscant l'home que fa dos mil anys proclamà que era "el camí, la veritat i la vida" y considera que la seva adhesió a Ell no arriba amb el cap, sinó que es necessita la fe. "Estic buscant un tresor amagat —assenyalà el comediògraf d'origen romanès— i sé que darre-

ra la foscor existeix una llum segura, ja que certament hem nascut per a l'eternitat."

Sobre el significat del seu teatre, Ionesco explicà que escrigué per interrogar-se a si mateix sobre el vertader misteri de la nostra existència: la presència del mal. En un altre moment de l'entrevista afirmà que l'home busca i intenta contestar les preguntes fonamentals de la vida: "Qui sóc, d'on vinc i a on vaig". El misteri més difícil d'afrontar —explicà— és sobre l'origen i la presència del mal que hi ha en nosaltres, que ens destrueix".

Referint-se a aquest segle, digué que la supèrbia més gran és l'intent desesperat de viure per sobre del bé i del mal; i assegurà que l'única solució al misteri del mal rau en el camí de la pietat i la caritat.

E.P.

Creu que l'única solució al misteri del mal rau en el camí de la pietat i la caritat.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Monestir de Cellers: Mil anys de mala sort

L'església de Santa Maria de l'antic monestir benedictí és de planta no gens comuna; tres absis en creu, sense nau. A l'angle dels absis hi ha dues petites absidioles (una a cada banda) que no s'acusen a l'exterior. Cripta interessant (V.B.).

Aquest minúscul monestir del Solsonès, ha estat des de la seva fundació, ara farà mil anys, un dels més estranys i dissortats de tots els establerts al Principat al llarg dels segles. Podem dir, amb tota seguretat, que la fortuna no el va acompanyar en cap moment de la seva llarga existència.

En primer lloc fixem-nos en l'arquitectura tan peculiar dels seus edificis compostos per una església de tres absis en creu i una bonica cripta. Però... i la nau? On és la nau? Sembla pels estudis fets que no s'arribà a construir mai, quedant una església amb una capçalera molt interessant, però amb la curiositat de no tenir pràcticament espai per allotjar els fidels.

Quant a la seva vida com a monestir independent, crec que és el que la tingué més curta de totes les fundacions monàstiques en els segles del romànic, car es fundà gràcies a les aportacions dels nobles Borrell i Adola l'any 1038. L'any 1071, és a dir sols trenta anys més tard, és unit com a Priorat, al monestir de Sant Sadurn de Tavèrnoles, perdent tota la seva autonomia i també una gran part de la seva comunitat religiosa.

Els sants màrtirs

Com he dit en l'enunciat, aquest monestir a més de la seva dedicació a Santa Maria, era tam-

El monestir és al municipi de La Llanera, a la comarca del Solsonès.

bé dedicat als germans màrtirs Celoni i Ermenter, fills d'un centurió romà anomenat Marcelo i que reberen martiri a Calahorra l'any 303, en època de l'emperador Dioclecià.

Com van arribar a Cellers aquestes santes relíquies? Sembla que els senyors de Cardona ajudaren la gent de la Rioja a l'expulsió de les seves terres, dels sarraïns, i en agraïment al seu ajut i a la seva participació en aquella contesa, els oferiren els cossos decapitats dels esmentats màrtirs.

Aquelles despulles santes, descansaren durant molts anys a la cripta de Cellers, rebent una gran veneració per part dels camperols i vilatants d'aquelles terres

properes al monestir, que tenien una fe extraordinària en els dos germans màrtirs Celoni i Ermenter. La fama de miraculoses que gaudien aquelles relíquies era com he dit molt estesa entre aquella bona gent i sembla que tenien poders excepcionals per curar els qui patien hèrnia i trencadures mentre amb fe demanessin el seu ajut.

I tornem a parlar de la mala sort del cenobi abans esmentada. Ens trobem a l'any 1399 i concretament el dia 19 d'octubre. En aquella dissortada data, el comte de Cardona Joan Ramon Folch, no sabem si per enveja o potser per venjança, es presentà davant el monestir i amb la migrada oposició dels monjos i els habitants dels

masos veïns, s'apoderà de les preades relíquies dels sants màrtirs, emportant-se-les a la veïna població de Cardona, i fent-les dipositar a l'església parroquial de Sant Miquel.

Aquest acte de robatori fou la causa que aquell petit edifici i les altres dependències del monestir de Cellers, perdessin gairebé tot l'interès, despullades i orfes dels sants patrons desapareguts i que tanta fama havien donat al petit conjunt monacal. I així a poc a poc, la ruïna i l'abandó fou tan gran que arribà a estar en un autèntic perill d'enrunament total, cosa que no es produí gràcies a l'interès i al esforç del bisbe Riu de Solsona, que l'any 1898 va promoure una campanya de restauració i salvaguarda.

Abandonament

Avui a gairebé cent anys d'aquella restauració, el monument que estem estudiant es troba novament en un estat llastimós d'a-

bandonament, i la dissort que sempre ha acompanyat al monestir de Cellers sembla que no l'abandonarà al llarg dels segles, almenys aquest és el pensament dels pocs veïns d'aquelles terres properes al monestir, que encara avui no saben —per la seva situació geogràfica— si el monestir pertany a la comarca de la Segarra o a la del Solsonès, i fins i tot no hi ha unanimitat de si és del municipi de Torà o al de Llanera; com veieu de problemes no li'n manquen.

Creiem, per acabar, que mil anys de mala sort son molts anys i ara que s'acosta l'any 2000, esperem que s'iniciï per Sant Celoni i Ermenter de Cellers, un nou camí, i que amb l'ajuda d'algun bon samarità o algun organisme oficial faci que es mantingui dempeus aquesta estranya construcció romànica que mereix formar part del patrimoni català i universal durant els mil·lennis propers.

JOSEP M. BROTO I TWOSE

SRA. DOLORS

Compra mobles i tota mena de objectes antics, pisos sencers
Paguem al comptat

Tel. 201 96 30.

Un grup escènic xinès que ha actuat amb gran mestratge a Catalunya

"Les Floretes de Taiwan"

El missioner franciscà a Xina, pare Delille, ha donat oportunitat a Catalunya de conèixer les tradicions antiquíssimes de la dansa xinesa: dels manxús i mongols del nord, dels tibetans i uigurs de l'oest, dels miaos i yaos del sud sud-oest, i dels taiwanesos, a més dels típics abillaments i delicats passos de la dansa i els jocs delicats amb ventalls, cintes, bastons metàl·lics i una sens fi de detalls exòtics per nosaltres.

El pas del grup escènic xinès "Les floretes de Taiwan" per Catalunya ha deixat un impacte i agradable record en aquelles poblacions en què han actuat. La qualitat de les seves presentacions de danses tradicionals de la gran Xina com l'obra cultural que realitza el missioner Michel Delille —creador i director del grup artístic— mereix una nota informativa, ja que la seva originalitat està en la recerca d'un contacte amb tots els pobles i races del món i fomentar la fraternitat de les diferents cultures.

Gira per Catalunya

La primera actuació —31 de juliol— de "Les Floretes de Taiwan" va tenir lloc en la sala IFAC de Barcelona, que va omplir del tot les seves butaques. El públic acollí amb entusiasme la qualitat, varietat, delicadesa i misticisme del repertori tradicional de la dansa xinesa.

La segona actuació fou a Sant Andreu de la Barca, en el teatre "Foment de la Cultura", l'1 d'agost. La coral "Sol ponent" d'aquesta localitat posà cura en la preparació de tots els detalls, tant d'hostatge del conjunt xinès durant la seva permanència a Catalunya com dels aspectes tècnics i

artístics. En l'actuació a Sant Andreu de la Barca, féu especial impacte en els espectadors la utilització de llums fluorescents per a certs passatges de les danses.

Matadepera fou el lloc de l'altra actuació de les "Floretes de Taiwan", que tingué lloc el dia 2 d'agost. Es representà a l'aire lliure, tenint com a teló de fons la capçada dels arbres d'una plaça, detall que li donava un aspecte campestre. El públic omplí la plaça i gaudí dels missatges artístics que el grup xinès portava des del seu llunyà país.

Finalment l'actuació més aconseguida fou en el "Nou Teatre de la Passió" d'Olesa de Montserrat. Fou el 3 d'agost. Fou l'única actuació pròpiament comercial, ja que les despeses de les anteriors es cobriren amb aportacions voluntàries. El director de l'espectacle, pare Delille, sortí molt complagut de les condicions del nou teatre d'Olesa, en l'escenari del qual el seu grup es desenvolupà amb comoditat, agilitat, precisió i excel·lent coordinació.

"Les Floretes de Taiwan" a TVE

Televisió Espanyola va estar present en l'actuació del grup es-

cènic xinès durant la seva representació en la sala IFAC de Barcelona, donant, l'endemà, part de l'espectacle per la primera cadena, així com una breu entrevista amb el pare Delille.

El pare Delille informa "CATALUNYA CRISTIANA"

El que subscriu aquesta nota informativa, organista del santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona, i que coordinà totes les actuacions del grup escènic xinès a Catalunya, aconseguí del pare Delille, fundador i director de "Les Floretes de Taiwan" unes declaracions en exclusiva per al nostre setmanari:

—Quants anys de missioner porteu?

—Vint-i-sis, primer en el continent xinès i després a l'illa taiwanesa.

—Quina obra missional porteu a terme?

—Quatre parròquies en la meua demarcació, amb escoles, col·legis, hospitals, centres culturals, etc. Dels centres educatius surten les candidates per a la secció de dansa popular i artística. En les nostres escoles es reben alumnes de qualsevol religió; és la nostra manera de treballar. Després seran o no cristians, però sempre agraïen la formació que els donarem i ens volen de veritat.

—Hi ha missioners autòctons?

—La nostra missió depenia abans de la nostra Província

El pas d'aquest grup escènic pel nostre país ha deixat un agradable record.

El grup vol fomentar la fraternitat entre les diferents cultures.

Franciscana flamenco-belga. Ara formem una Província amb missioners xinesos, també franciscans.

—Quins països heu visitat amb el vostre grup, darrerament?

—Anglaterra, França i ara Espanya. Després visitarem Itàlia. A Roma tenim concedida una audiència amb el Papa i actuarem davant d'ell, com en altres ocasions. Després de Roma,

anirem a Venècia, passarem per França, després Alemanya Federal per tornar, després de visitar Bèlgica, a Taiwan el 21 de setembre.

Agraïm sincerament el pare Michel Delille d'haver-nos donat l'oportunitat de conèixer les tradicions antiquíssimes de la dansa xinesa en el nostre país.

MANUEL MOLA, o.f.m.

Dossier de Caritas de Girona sobre la Tercera edat

Els vells, una realitat nova

Caritas Diocesana de Girona ha publicat un dossier sobre la tercera edat, que duu per títol "ELS VELLS, UNA REALITAT NOVA".

Aquest treball, segons diuen els qui l'han fet, pretén sensibilitzar sobre la problemàtica i la situació dels nostres vells, donar a conèixer els recursos existents actualment a la diòcesi, aproximar-se al treball que s'està fent amb les persones de la tercera edat i encoratjar al treball per millorar la situació actual dels vells.

L'esmentat dossier comença apuntant alguns problemes que tenen aquestes persones grans (jubilació, por al futur, rebuig, temps lliure, soledat i el no acceptar-se com a vells).

En parlar de les respostes a aquesta problemàtica, s'esmenten

els organismes i institucions del sector públic i del privat, dels quals també s'apunten les prestacions que duen a terme, els tràmits per poder-hi accedir i les adreces i telèfons de llocs d'acollida de tercera edat (llars, clubs, casals). També s'hi publica la relació de comunitats religioses que atenen persones grans a la diòcesi (32 en total).

Després de dir el que Caritas té en funcionament per respondre a la problemàtica de la tercera edat, s'hi reporten les diverses ajudes que presten a les persones grans institucions financeres, sanitàries, de transports i comunicacions, i altres instàncies socials.

El "dossier" acaba amb el que el Concili Vaticà II i el bisbe Jaume Camprodon pensen sobre les persones de la tercera edat.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions

—Renda fixa, un 15% brut, a un any (mínim 100.000 ptes.) interessos trimestrals

—Borsa, un 25% net, anyal (mínim 1.000.000 ptes.)

Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª - 08003 BARCELONA

Tel. 93 / 315 11 74

Telex: 93.377 TXSE E

DNI 39.289.181

A Cambotja regna l'horror i l'arbitrarietat

Un informe d'Amnistia Internacional denuncia la tortura i els empresonaments polítics entre l'abril de 1975 i el gener de 1979 a Cambotja.

Pol Pot i els Khmers vermells regnen sobre Cambotja. D'un a dos milions de persones han mort en aquest país. Un veritable genocidi organitzat per aquells que detenten una ideologia folla que tendeix a transformar "l'antiga societat" de Cambotja en una societat comunista "químicament pura". El 1979, els opositors comunistes pro-vietnamites, portats per l'exèrcit d'Hanoi, prenen el poder; tanmateix el martiri de Cambotja no acaba aquí, encara que hom se senti temptat d'oblidar-ho. Per aquest motiu Amnistia Internacional ha decidit refrescar-nos la memòria i publicar un reportatge que és una veritable ascensió al Calvari.

El nou règim ha escollit la força per a imposar-se. Es compten avui a les presons cambotjanes molts milers de presoners polítics, en edats compreses entre els 25 i els 75 anys. Les seves condicions de vida són extremadament precàries i humiliants. En la tristament cèlebre presó "T3" situada al centre de Phnom Penh, en la qual més o menys la meitat dels detinguts responen d'inculpacions polítiques, es troben cel·les obscures, mal ventilades, sense les instal·lacions sanitàries més elementals. Els presoners dormen dos o tres junts lligats amb ferros i amb cadenes als peus. "Hom es pot creure a l'infern" explica un ancià funcionari arrestat el 1979.

Com en un infern

Altres cel·les estan concebudes de manera

que els detinguts estan encadenats separats o per grups de 15 o 20. I s'hi encabeixen de 25 a 110 persones. Són clares, però fa molta calor. Un testimoni explica que quasi tots els presoners pateixen disenteria i greus malalties a la pell. L'informe d'Amnistia Internacional subratlla la malnutrició dels presoners i remarca que els pocs medicaments que reben són insuficients.

A Cambotja es tortura tot i que la llei ho prohibeix. L'informe d'Amnistia Internacional recull testimonis que assenyalen que les autoritats en el poder utilitzen els mateixos mitjans que els pitjors règims. Cada dia els subjectes arrestats són torturats. Tota activitat jutjada subversiva és motiu per arrestar, empresonar i torturar algú. La justícia també és arbitrària. Els jutges estan sotmesos al poder, i prevenen els detinguts de la impossibilitat de defensar-se o d'apel·lar la seva condemna.

A la fi l'informe d'Amnistia Internacional precisa que s'observa els mateixos atemptats als drets de l'home en la coalició de Kamputxéa democràtica que reagrupa els opositors al règim actual. Es tracta d'antics Khmers vermells reunits darrera Khieu Samphan o del Front Nacional d'Alliberament del Poble Khmer dirigit per Son Sann pròxim als americans. Les informacions parlen d'arrestos arbitraris, d'execucions massives, de violacions i de treballs forçats. Per contra, cap informació fiable permet de saber avui què fa el tercer partit de la coalició, el cap de la qual es troba el príncep Sihanouk, i que sembla seguir les passes del seu rival sonsannista.

NÚRIA ORIOL PALAREA

Àfrica: Un mosaic impressionant

Més de 10.000 sectes "cristianes" i esglésies lliures

Segons el pare H. Maurier, Pare Blanc d'Àfrica del Sud, bon conegedor dels fenòmens religiosos d'aquest continent hi hauria actualment més de 10.000 "sectes", unes vegades "esglésies lliures", altres "esglésies independents", entre les quals apleguen aproximadament uns 30 milions d'adeptes.

Les sectes són especialment nombroses a l'Àfrica del Sud, on n'hi ha al voltant d'unes tres mil, però també a Nigèria i a Kenya. Al costat d'innombrables grups religiosos, existeixen algunes grans esglésies "independents". La més important és "l'Església de Jesucrist sobre la terra per mediació del profeta Simon Kimbangu" que aplega al voltant de cinc milions de creients.

Per què aquesta proliferació de sectes?

Les sectes han proliferat de tal manera a l'Àfrica que els especialistes sobre fenòmens religiosos creuen que actualment és pràcticament impossible fer un resum global de la realitat. Observen sempre que les sectes, en general, deuen el seu origen a fortes personalitats, les quals poden ser mogudes per mòbils ben diferents.

D'una banda, l'obertura d'Àfrica a la modernitat ha fet trontollar, en múltiples aspectes, les velles estructures de la gran cèl·lula familiar i del clan. Molts africans s'han posat a cercar la seva salvació en els nous moviments religiosos. Des del 1930, s'han vist aparèixer aquests tipus de moviments a Nigèria, amb els diferents grups Aladura. Moltes vegades s'ha vist també les esglésies independents canalitzar tota una oposició als règims colonials. A Zàmbia, per exemple, els anys 50 es va estendre considerablement l'Església de la profetessa Lenshina. Actualment tots aquests moviments són en vies de desaparició.

També hi ha noves esglésies fundades per personalitats religioses l'atractiu i caràcter de les quals els atribueixen el qualificatiu de "carismàtiques". Això és el que passà, per exemple, amb el cap Simon Kimbangu, el moviment del qual iniciat l'any 1921 ha pres finalment les proporcions d'una gran església.

El bisbe Mambo, de "l'Església de Déu" a Zàmbia, observa que de tant en tant es constitueixen noves comunitats a partir d'un conflicte oposant un membre d'una església ben establerta a la seva jerarquia. La seva creació també pot explicar-se pel fet que els seus adeptes troben avantatges de "llibertat" en comparació amb els principis morals més "radicals" defensats per les esglésies cristianes, que prohibeixen especialment la poligàmia i tenen certes reserves de cara al culte als avantpassats.

Les enemistats entre diferents ètnies pertanyents a una mateixa església poden també ser l'origen de la creació d'una secta. Així es fundà a Kenya la Missió Nimiya Luc, els adeptes de la qual provenen essencialment de la família Luc.

Sense parlar de les ambicions polítiques de certs fundadors religiosos, que han buscat conquerir

un poder determinat en els Estats joves, un dels factors d'emergència de sectes, i no dels menys importants, ha estat l'esquer del dinar. Després d'algun temps, quan el fundador ha aplegat suficients diners al seu gust, desapareix sense deixar rastre... Generalment la secta no sobreviu.

Les sectes en el context socio-cultural

Durant els darrers deu anys, la multiplicació de sectes ha sorprès els especialistes, que no dubten de parlar d'una veritable explosió quan consideren la rapidesa amb què es produeix el fenomen, especialment a l'Àfrica del Sud.

Un dels fenòmens remarcables que semblen haver influït en l'evolució de les sectes és la gran urbanització que coneix Àfrica des de fa vint anys. La població rural que afluïx a les ciutats ha trobat en les petites comunitats religioses de recent fundació un acolliment sovint més calorós que el que poden oferir les estructures i les litúrgies de les grans esglésies.

Les reivindicacions progressives de la seva identitat cultural pels africans enfront a les influències exteriors no és pas estranya a la creació i desenvolupament de noves sectes, que posen més fortament en evidència els elements indígenes.

Allí on un líder proclama els propis poders de guariment, siguin reals o senzillament figurats, no es rar que atregui vers ell multituds i que es constitueixi una nova secta.

Es remarcable que les esglésies independents troben més èxit quan confereixen a la dona un nou paper. Algunes dones també són fundadores d'esglésies. Així la profetessa Gaudència Aoko a Kenya, que s'ha separat de l'Església catòlica i ha fundat l'església de la "Legió de Maria" que en pocs anys a fet cent mil adeptes i està escampada per tot el país.

Quatre grans categories de sectes

Diversos investigadors han intentat classificar aquestes esglésies lliures i aquestes sectes segons el seu origen i doctrina. De les seves anàlisis, se'n poden deduir quatre grans tipus de sectes i moviments religiosos.

Hi ha, d'antuvi, el tipus messiànic. El fundador anuncia un trasbalsament espectacular de les coses, una catàstrofe mundial, la vinguda d'un salvador dotat de forces sobrehumanes, que instaurarà un regne de prosperitat i de pau i expulsarà del país les forces estrangeres dominadores. Molts països han conegut moviments d'aquest tipus en l'època colonial.

Un segon tipus de moviment religiós se centra en la conversió, tant més radical quan que les esglésies ben establertes han perdut impacte. La Croix Kola al Congo i els Balakolo a Uganda en són dos exemples notables.

Es poden afegir a aquestes esglésies les que s'apleguen sota la denominació d'"esglésies etiòpies" que no admeten en les seves files cap responsable blanc, són "l-Es-

glésia Baptista Etiop" o "l'Església Etiop de Sió".

Les Esglésies dels taumaturgs, en un país on el nombre de metges és insuficient, atreuen vers elles molta gent. Entre elles s'esmenten els Melékites a Uganda, el moviment dels Atchos a la Costa d'Ivori i també el dels Sionistes a l'Àfrica del Sud.

Es poden incloure en un darrer tipus les sectes agnòstiques que proposen una interpretació del món, un conjunt de misteris que es proposen al qui s'hi vol iniciar. A l'Àfrica dels adeptes d'aquests moviments es recluten sobretot en els medis instruïts. És el cas especial de la comunitat dels Eekan-

kar, és a dir, dels iniciats al viatge de les ànimes.

Les sectes: un repte llançat als cristians

L'èxit de les sectes mereix interrogar les grans esglésies cristianes: els missioners occidentals no han prestat, en el passat, massa poca atenció a les aspiracions pròpies i als models culturals específics dels africans? La gran difusió de les traduccions de la Bíblia en tot cas ha fet els africans, capaços —encara que sense disposar d'una formació suficient— d'elaborar la seva pròpia interpretació de la Bíblia, però també de constatar que les grans esglésies missioneres no

han donat sempre testimoni en la seva vida d'allò que prediquen.

En aquest context, hi ha motiu per alegrar-se d'una iniciativa presa a Nigèria on, des del 1983, els representants de les esglésies independents i de les grans esglésies missioneres es reuneixen periòdicament per pregar conjuntament i per dialogar.

Ja que les grans esglésies cristianes potser tenen alguna cosa per aprendre dels nous moviments religiosos quant a l'encarnació del cristianisme en les diferents cultures africanes. ¿Haurien tingut les sectes el mateix èxit si les esglésies haguessin anat a l'encontre de les aspiracions dels africans?

A.P.I.C.

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

I/ CATEQUESI PARROQUIAL

	Ptes.
El do de Déu 11.ª edició	
Quadern de l'infant (Ed. cat. i cast.)	305
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	325
Caminem amb Jesús 9.ª edició	
Quadern de l'infant (Ed. cat. i cast.)	600
Guia de pares i catequistes (Ed. cat. i cast.)	385
Hem vist el Senyor 9.ª edició	
Llibre de l'infant (Ed. cat. i cast.)	200
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	325
Fem via amb Jesús 3.ª edició	
Quadern del noi (Elaborat pel Secretariat de Girona) (Ed. cat.)	175
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	475
Jesús el nostre amic 5.ª edició	
Llibre de l'infant (Ed. cat. i cast.)	580
Quadern d'activitats (Ed. cat. i cast.)	235
Guia de pares i catequistes (Ed. cat. i cast.)	325
Feliços els pobres 1.ª edició	
Quadern d'activitats (Ed. cat. i cast.)	215
Llibre del catequista (Ed. cat. i cast.)	215

II/ CATEQUESI DE CONFIRMACIÓ

Aixeca't i camina (Catequesi i confirmació I) 2.ª edició	
Llibre de l'adolescent (Ed. catalana)	725
Llibre del catequista (Ed. catalana)	650
Rebeu l'Esperit Sant (Catequesi i Confirmació II) 2.ª edició	
Llibre de l'adolescent (Ed. catalana)	800
Llibre del catequista (Ed. catalana)	680

III/CATEQUESI D'ADULTS

Material d'Iniciació I (Ed. cat. i cast.) 2.ª edició	280
Itinerari de la fe (Ed. catalana)	210

IV/FORMACIÓ DE CATEQUISTES

Itinerari per a la formació de catequistes (Ed. cat. i cast.)	170
Company de camí, 3.ª edició (Ed. catalana)	280

V/COL·LECCIÓ "DOCUMENTS DEL S.I.C."

Educació de la fe i catequesi (Ed. catalana)	150
--	-----

VI/ALTRES PUBLICACIONS

Fons bàsic per als catecismes de les diòcesis catalanes	
Col·lecció "Ressò" (Ed. catalana), 2.ª edició	415
La catequesi de la comunitat	
(Orientacions pastorals per a la catequesi a Espanya, avui).	
Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi (Ed. catalana)	655
És amb nosaltres (Ed. catalana, vol. I, II, III i IV)	830
Celebrem l'Eucaristia , 1.ª edició (Ed. cat. i cast.) 1986	190
Col·lecció "Vida cristiana" 1.	
Diccionari de Catequètica (Editorial CCS-Madrid) (Ed. catalana)	6.160

DISTRIBUCIÓ: Centre de material catequètic
C/. Talamanca, 5-7. Tel. (93) 872 15 43
08240 MANRESA (Barcelona)

LLIBRES

L'Abat Escarré a través dels documents i les persones (1)

El 21 d'octubre vinent farà dinou anys de la mort d'un dels eclesiàstics catalans més importants i més populars del segle XX: Aureli Maria (Francesc en la vida civil) Escarré i Jané.

Un abat de Montserrat sempre és notícia a Catalunya i molt més enllà perquè Montserrat no és ni un monestir qualsevol ni un santuari secundari. Però l'Abat Escarré, l'home que va restaurar el monestir i que va adquirir un prestigi extraordinari durant el seu llarg mandat, que s'estengué d'ençà de 1941, en què fou nomenat abat coadjutor quan tan sols tenia 33 anys, fins al 1965 en què és obligat a abandonar Montserrat i Catalunya.

Encara que ja s'ha escrit molt sobre aquest personatge, ara Montserrat Minobis, persona que també el va conèixer personalment, ha cercat una colla de testimonis, una seixantena, perquè ens parlin del benedictí des de diferents angles i punts de vista. Tant en parlen capellans i religiosos, com escriptors, metges, enginyers, periodistes, polítics etc. S'hi troben entre ells cristians practicants com agnòstics manifestos. I cadascun d'ells va donant a conèixer facetes noves, o poc conegudes, que permeten de reconstruir la figura per a les noves generacions que tan sols de l'Abat Escarré tenen punts de referència com les famoses declaracions al diari "Le Monde" que tan van irritar el general Franco. I encara que molts dels personatges ens parlen només dels darrers anys de l'Abat, sobretot de l'exili a Viboldone (Milà), també es pot conèixer l'Escarré dels anys quaranta i cinquanta, amb fama d'autoritari i fins i tot acusat de dictador.

Entre les persones que parlen

de l'Abat hi ha íntims col·laboradors com Aureli Argemí, Oleguer Porcel, Jordi Vila-Abadal, com persones que tan sols van tenir-hi tracte de "visita". Així Giulio Andreotti, el ministre d'Afers Exteriors italià.

El llibre també recull el que han dit una sèrie de personalitats catalanes de l'Abat Escarré en articles o declaracions, d'ara o de ja fa temps. I resulten especialment interessants veure un regitzell de tan variades opinions totes coincidint a elogiar-lo.

Tot plegat és completa amb una colla de documents i fotografies, molts d'ells desconeguts o inèdits. S'hi troben fotos de l'Abat Aureli amb el cantant Raimon, amb Pau Casals, amb el president del Parlament Coll i Alentorn, amb el papa Pius XII, amb el ministre de la Governació de Franco, Camilo Alonso Vega, amb el cardenal Roncalli futur papa Joan XXIII, etc....

Pel que fa als documents, és especialment rica la correspondència i també hi ha una sèrie de retalls de diari que acaben de situar el personatge en el seu context històric.

En síntesi és pot dir que aquest serà un llibre imprescindible per tots aquells que van estimar l'Abat Escarré i també per aquells que el vulguin conèixer.

FERRAN CAMPS

(1) "Aureli M. Escarré, Abat de Montserrat 1946-1968." Montserrat Minobis. Editorial La Llar del llibre. Barcelona 1987.

La normalització lingüística en els espectacles infantils

Encara estem així?

Gairebé tothom estarà d'acord que la normalització lingüística és un dels reptes més decisius que té plantejats Catalunya com a país. De com Catalunya resolgui aquesta qüestió en el terme dels propers 10 o 15 anys, en tots els terrenys (docents, culturals, comercials, etc.) en depèn la seva supervivència com a poble diferenciat amb aspiracions a ser reconegut com a tal. La mateixa cultura, signe identificador de la col·lectivitat, ha de tenir un suport ferm en una llengua assumida amb tota normalitat com a pròpia i com a mitjà natural de comunicació entre els membres de la comunitat que viu i treballa a Catalunya i se sent part integrant del país.

Si mirem cap endavant, l'any 2000 posem per cas, a partir de les dades actuals, veurem que els nois i noies que ara tenen 12 anys, l'any 2000 en tindran 25, és a dir, començaran a tenir un lloc en la societat i a assumir responsabilitats. Quin procés de normalització lingüística hauran tingut aquests ciutadans, especialment si són fills de famílies no catalanes d'origen? Per una banda, hauran après, de forma teòrica més que no pas pràctica, el català a l'escola; hauran disposat, optativament, d'una televisió en llengua catalana i d'alguns, no massa, espectacles públics en català. Però la majoria d'ells hauran tingut un ambient, sobretot en el seu temps lliure, no gaire diferent del que tingueren els seus pares en plena dictadura franquista. Vegem-ne, si no, dos exemples:

Com són els grans espectacles, els circs sobretot, que periòdicament visiten les nostres viles, barris i ciutats? Tot i que hi hauria molt a dir quant als valors artístics i fins i tot ètics que comporten, cenyint-nos al tema lingüístic, tothom pot comprovar que continuen expressant-se, avui a Catalunya, en una llengua que no és la pròpia d'aquí. Tothom sap, a més, quin poder de convocatòria tenen aquests grans espectacles, sobretot entre la gent dels barris perifèrics de les grans ciutats. Tots aquests circs paguen les taxes municipals corresponents i les arques dels ajuntaments prou que se n'alegren. Després, aquests mateixos ajuntaments faran gala de col·laborar a la normalització lingüística ben d'acord amb les directrius de la Generalitat. Mentre tant, però, els infants de la vila no tindran altres espectacles durant l'any que aquests; potser per la festa major hi haurà alguna coseta per a ells, en català això sí, però no massa cara, no fos cas...

¿No seria hora que els ajuntaments de Catalunya, tots inclòs l'olímpic de Barcelona, es plantegessin d'incrementar considerablement les taxes per autoritzar aquests espectacles (ja que impedir la se-

va presència no és possible) i destinar la millora recaptatòria a proporcionar durant tot l'any uns bons espectacles i en català als seus ciutadans més joves?

Un altre exemple, ben trist per cert. Voltant per aquests mons de Déu (o del diable, segons com es miri), ens adonem que són multitud els centres, molts d'ells parroquials, que ofereixen els diumenges a la tarda un programa de pel·lícules "aptes", que, ultra no ser gaire "aptes", en general, per al públic infantil, són sempre en castellà. Sota l'empara de l'Església resulta que es va mantenint una situació de colonització lingüística idèntica a la dels temps de la dictadura. Sovint això és fruit de la inèrcia i de mirar només els resultats econòmics, més que altra cosa. Però això és així i cal denunciar-ho. Sobretot, perquè no és un cas, ni dos, sinó innombrables; i si no, aneu per les nostres viles i ciutats i pregunteu què tenen, llevat de casos aïllats, els nois i noies el diumenge per passar la tarda si no és el casal o el centre parroquial de torn.

¿No podrien fer un esforç tots aquests centres i dedicar les seves energies, humanes i econòmiques, a oferir als futurs ciutadans d'aquest país nostre uns espectacles de qualitat, a la seva mida i normalitzats des del punt de vista lingüístic? Mitjans n'hi ha per a fer-ho. No molts, però n'hi ha. Tenim una vintena de films doblats en català; tenim un teatre en català per a nois i noies, tenim diversitat d'espectacles, amb una qualitat acceptable, parlats en català, de titelles, pallasos, màgia, circ, etc.

¿Que, sovint, aquests productes resulten, comparativament, més cars que els que actualment hom contracta? Potser sí. D'aquí l'obligació de l'Administració autònoma de subvencionar els productes de casa. El que és ben segur és que si augmentés la demanda de cinema i teatre infantils en català s'incrementaria l'oferta i, per tant, es potenciarà la creació de nous productes i llur qualitat.

Considerem molt lloable la política de normalització lingüística i l'esforç de modernització cultural del nostre Govern, però situacions com les denunciades fan pensar que potser no es fa prou, ni en la línia correcta. Projectar el futur deu voler dir, entre moltes altres coses, preguntar-se què serà, des del punt de vista de la normalització lingüística, dels infants de 1987, adults l'any 2000.

FRANCESC CLUA

El nom del "Moviment Rialles de Catalunya" delegació d'Omnium Cultural.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms dels ocells. Els de bosc (3)

A primera vista, sembla que vivim en un país privilegiat. Catalunya, a la riba del Mediterrani, acollidora i assimiladora de civilitzacions, té ciutats amb nucli antic, carregades d'història i engrandides amb eixamples farcides d'indústria i d'atapeïment d'habitatges. Tot seria satisfactori si no fos la contaminació i la manca d'equipaments i d'espais verds.

Tocant al camp i als pobles rurals, no n'estem desproveïts. Una gran varietat de muntanyes, planes, boscos, rius, masies, i llogarrets poden satisfer els excursionistes més exigents. Si no fos la pol·lució que omple els rius de peixos morts, les urbanitzacions —il·legals o no— que privatitzen els boscos i els camins que eren de pas lliure per a tothom, les tales salvatges que trenquen l'equilibri ecològic, la despoblació rural que lliura a l'abandó edificis i viarans, els incendis forestals que exterminen la vida vegetal i animal, la plaga dels diumenjaires que esvaloten el bosc amb el transistor a tot volum i l'embruten amb llurs dei-

ALBERT PERA

xalles... i prou, que ja semblo un profeta de calamitats.

El cas és que, encara, quan els habitants de ciutat ens decidim a fer una passejada, una excursió o unes vacances al camp, veiem que, tot d'una, de la vora del camí s'aixeca un ocell volant i ens deixa l'interrogant de la seva denominació popular, que els pagesos i bosquetans coneixen tan bé. No és que ens hàgim de convertir en naturalistes erudits, però sí que caldria demanar als passavolants badocs una mica d'atenció als senyals distintius de cada ocell i al nom amb què hem de designar-lo. Si l'ocell que veiem enlairar-se és d'un negre brillant i quan estén les ales surt molta blancor, no hi ha dubte que és una garsa. Si és negre del tot és una merla i si fos més gros dels que veiem per aquí podria ser un corb. Aquella

que es passeja pels sembrats a la primavera com una reina coronada amb una cresta molt vistosa i un bec llarg, prim i corbat és la puput. La cuereta, menuda i nerviosa, té la cua llarga i negra fistonejada de blanc. Si en veieu volar un d'un color bru rosat, la cua negra i l'interior de les ales llistat de blau i negre, és el gaig, de proverbial magresa. Està sec com un gaig, diem de qui ha perdut pes excessivament.

Perles ortogràfiques

No puc escoltar ni veure mai les Lliçons de Català que donen per televisió. Vaig fer-ho el dia de cap d'any perquè era festa i em va agradar el to informal de la lliçó i la celebració amb xampany i tot, com corresponia a la diada. En una enquesta feta als viarants de la plaça de Catalunya els interrogaven sobre les frases fetes i les dites on entrés la paraula any. Només que els mestres, més d'una vegada, pronunciaven "aquetany" en lloc de "aquest any". Defecte propi dels residents a Barcelona ciutat.

LA SARDANA I LA DANSA

NOVASARDANA '87.- Oferim als nostres lectors un resum de les bases principals que formen la convocatòria d'aquest certamen. Qui estigui interessat en el detall complet de les mateixes pot sol·licitar-les a les senyes de la norma G, i també al telèfon 317 48 81, prefix 93, de 8 a 10, del vespre (dies feiners).

Concurs a la sardana de caire popular Premi "Memorial Carme Pérez". Trofeu "Tenora d'or".

Concurs a la sardana de millor tècnica musical Trofeu "Memorial Salvador Uyà".

Concurs a la sardana que glossi temes populars catalans. Premi "Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya". Trofeu "JIF-Catalunya".

Premi de la crítica. Trofeu "G.I.S.C.". B- Poden participar-hi tots aquells compositors nascuts després del dia 31 de desembre de 1957.

C- Cada compositor podrà inscriure a concurs totes les sardanes que desitgi. Aquestes podran ser inèdites, o bé estrenades en el transcurs de l'any 1987. No es condiciona el fet que hagin estat ja enregistrades en disc, ni que hagin obtingut altres guardons.

G- La tramesa d'originals caldrà fer-la a:

NOVA/SARDANA '87
Av. Portal de l'Àngel, 7, quart, 1.
(bústia número 31)
08002 BARCELONA

H- L'admissió d'originals finalitzarà el dia 31 de desembre de 1987.

I- Els jurats de cadascun dels concursos, exceptuant el del "Premi de la Crítica", seleccionaran tres sardanes finalistes que seran interpretades en un concert, en el transcurs del qual els mateixos jurats decidiran les obres guanyadores. El veredict final es donarà a conèixer durant la "Primera Nit de la Sardana Jove", quina data de celebració s'anunciarà oportunament.

J- Totes les sardanes que assoleixin el passí a la final seran enregistrades en disc i editades gràficament. Així mateix, l'"Equip 7", organitzador del Certamen, es preocuparà que les esmentades obres tinguin una àmplia difusió tant als mitjans de comunicació com pel que fa a la seva programació en aplecs, ballades i concerts, segons les característiques de cada obra.

MODA

La fascinació d'una moda

MARÍA JOSÉ EJARQUE

La classe de dona que Andreu ha proposat per aquest estiu '87 guanya en llibertat i comoditat quant a forma de vestir. Són unes propostes elaborades a base dels ingredients precisos, essent molt aplaudits per totes aquelles dones que no tan sols segueixen la moda sinó que a més, saben distingir-la.

Molta imaginació emparada per una gran puresa de línies és la tònica principal de la col·lecció presentada per Andreu, que basa els seus models més agafats al cos presentant cintures finament cenyides, en molts casos per amples cinturons. Els malucs vénen més arrodonits i les faldilles s'escursen sensiblement.

Els volants han adquirit protagonisme i es presenten com a tema important aportant un aire nou a la col·lecció, trencant al mateix temps amb la simplicitat de línies.

Colors: Estampats molt vius i triomf del blanc amb els llisos i pastels de promoció. Molt de vermell i molt de negre.

Teixits: Popelins, piqué i molta gavadina de cotó en tons llisos i estampats. Molt punt de seda, lli i organdis.

Una col·lecció plena d'encant i fascinació com a punt de partida a uns temes eminentment femenins i atractius. No en va Andreu, està considerat com un dels millors creadors del nostre temps.

Vestit camiser de lli estampat, amb escot caixa, mànigues muntades i grans butxaques de plastró. Cinturó daurat.

Vestit de nit, combinant punt de seda groga i organdí negre per a la faldilla en un efecte d'ample volant. Sises americanes.

COSTUMS I TRADICIONS

El Remei dels cristians (1)

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Diumenge vinent és la festa de la Mare de Déu del Remei, una de les més invocades a Catalunya. Entenem-nos, vull dir en aqueixa advocació car de Mare de Déu només n'hi ha una, no cal dir-ho. I remeiera ho és en qualsevol dels títols que se li donin.

Sense pretendre esgotar la llista dels indrets on la Mare de Déu del Remei hi és venerada, donarem un breu repàs a les més conegudes, a risc, potser, de repetir algún cas succeït entorn d'alguna imatge.

Com a mostra, crec recordar que vaig parlar en altra ocasió, de la que era venerada en l'antic convent dels Trinitaris de Barcelona. Pertanyia, abans, a la muller de l'emperador Carles V que la tenia en un oratori. En ocasió d'anar a Flandes per reunir-se amb el marit, l'emperadriu se l'endugué, però uns heretges li robaren el bagatge i amb ell la imatge, a la qual tallaren un braç.

Passat un temps fou recobrada i restituïda a l'emperadriu. S'esqueia que una criada barcelonina anomenada Hipòlita Lisaga volgué tornar a Barcelona i demanà que li fos donada la imatge a la qual tenia molta veneració. Concedida que li fou, l'ofrenà al dit convent on hi tenia un germà religiós.

També és coneguda arreu la del Castell o Torre del Remei (La Noguera), perquè s'ha fet famosa la Pregària que per ella va escriure Esteve Sunyol i musicà el Mestre Lluís Millet. La seva artística capella, molt visitada sobretot "per tota la Plana d'Urgell" com diu la pregà-

ria fou decorada per Josep Obiols.

Res no he pogut saber de tradicions sobre la Mare de Déu del Remei d'Alcanar (Ribera d'Ebre), ni de la d'Anglès (la Selva), però sí que la d'Alcover (Alt Camp) s'aparegué a uns pastors dins d'una cova segons els Goigs escrits per Maria Llorens de Vázquez a la memòria del seu pare, el Mestre compositor Jaume Llorens i Llaveria.

La d'Arenys de Munt és molt venerada per la gent pescadora i marinera puix que "Fragates, barques, vaixells, / pincos, tartanes, llaüts / en perill, vent-se perduts, / remei trobaren tots ells / en vostra ajuda invocada..." segons els Goigs populars.

És venerada, també, al Balnerari de Sant Vicenç (Urgell). Els seus Goigs proclamen que ajudà sant Joan de Mata amb diners per una redempció i que s'aparegué, a València, vestida de trinitària.

D'altres Balnearis o poblacions balneàries la tenen per patrona. El de Montagut o Banys de Ribes de Freser; o Caldes d'Estrac o Caldetes (Maresme), d'on es conserven uns Goigs llatins, o "Laudes Deprecatoriae" que Torrell de Reus edità facsimilats amb el número 426 de les seves col·leccions. Igualment a Caldes de Montbui (Vallès Occidental) on hi té un temple dedicat i que fou trobada dins una cova: "Una cova ací veïna, / goig que el cel ens va donar, / molt de temps ens amagà / aquesta perla divina..."

Si us plau, podeu llegir-ne més en el pròxim número.

CUINA

Flam de verdures Palma

MARÍA GLORIA MUNTAÑOLA

4 ous	250 gr. pastanagues congelades
300 c.c. de llet	250 gr. mongeta tendra
25 gr. mantega	congelada
1 cullerada de farina	300 gr. col-i-flor congelada
1 cullerada catchup	1/4 de l. de llet

Bulliu les verdures congelades per separat, amb aigua calenta i sal, a foc suau, durant uns 15 a 20 minuts, després escorreu-les molt bé.

Unteu un motlle llarg amb mantega, poseu paper de plata en el fons, també untat. Bateu els 4 ous com per truita, tireu-hi 300 c.c. de llet calenta, remeneu-ho amb força per que no es qualli, tireu la sal i el pebre.

Poseu mig cullerot d'aquesta mescla en el motlle preparat, col·loqueu les pastanagues petites cobrint tot el fons, a sobre la col-i-flor a trossos i al damunt, les mongetes tendres senceres. Acabeu d'omplir amb la llet i els ous i poseu-lo a bany maria. Primer sobre el foc perquè comenci a bullir i després dins del forn, ha de coure durant una hora. En treure'l deixeu-ho reposar una estona, passeeu un ganivet per la vora i aboqueu-lo sobre la plata de servir.

Prepareu la beixamel amb 25 gr. de mantega i una cullerada de farina, trebal·leu-lo sobre el foc suau, després tireu-hi 1/4 de litre de llet bullint remenant-ho sempre, tireu la sal, el pebre i una cullerada gran de Catchup.

Cobriu el flam amb la salsa i serviu tot seguit.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

A) Nació europea

Pi)	(no
Di)	(da
Li)	(da
Ca)	(lla
Ga)	(ta
Pa)	(ta
Do)	(dor
Ro)	(ní
As)	(tic
Cu)	(da
Da)	(da
Pre)	(da

B)

Nom d'una Diòcesi catalana

Ca)	(là
Pa)	(tes
Sin)	(xi
Bu)	(da
To)	(da
Ga)	(fa
Ta)	(re
A)	(nic
En)	(mat
Ber)	(bè
De)	(ri
Pre)	(tal

C)

Un Sagrament

Plo)	(da
Ro)	(na
Ger)	(na
Ar)	(tis
Es)	(pat
Es)	(bor
Cò)	(de
Cla)	(ròs
Mar)	(ta
Ca)	(bal
A)	(mal
Car)	(cer

SOLUCIONS

A) A-le-ma-nya B) Ta-rra-go-na C) Ma-tri-mo-ni

JEROGLÍFIC

PERSONATGE BÍBLIC

A U

Solució al 418

PER VIURE BE

(X) PER (6) VI (1)U
(NOTA) RE (B) BE

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

Les Insígnies del Sacre Imperi Romà (I)

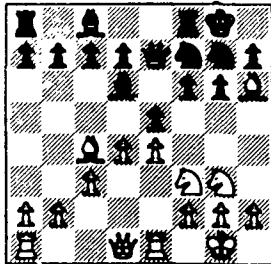
Liechtenstein, que va pertànyer al S.I.R., posà en circulació una sèrie de 4 segells que mostren magnífiques peces del tresor profà del castell imperial a Viena. El segell més rellevant és el de 0,50 cts. Mostra la figura de l'evangelista Mateu, extreta de "L'Evangeliari imperial", obra única, s. VIII, creada sota el mecenatge de Carlemany. Comprèn 236 fulls de pergamí púrpura; el text en lletres d'or i les anotacions marginals, en plata. Les cobertes, en un relleu molt pronunciat, representen la figura de Déu Pare, assegut en el seu tron, revestit dels ornaments imperials i cenyit amb una corona que podria ser la de Frederic III o la de Maximilià I. És una exagerada idealització de Carlemany considerat com a model per a tots els emperadors del Sacre Imperi Romà. El símbol dels quatre evangelistes està ubicat dins els medallons. De la resta de segells de la sèrie, en parlarem en dies propers.

TAULER D'ESCACS per JAUME MORA

DIAGRAMA 189

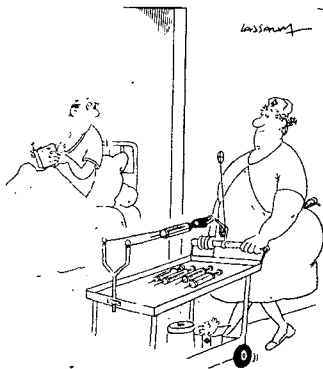
Blanques juguen i guanyen

Sembla que ha de guanyar el bàndol blanc a causa de la pressió que exerceix. Com es fa?

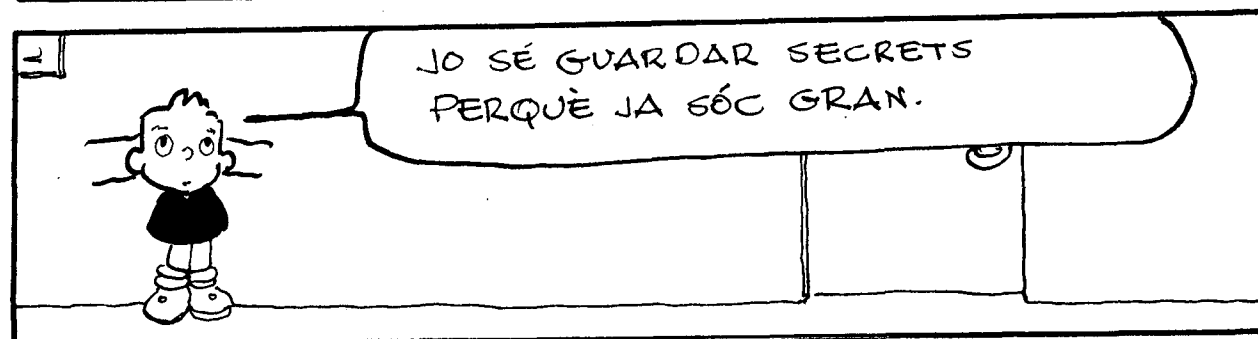
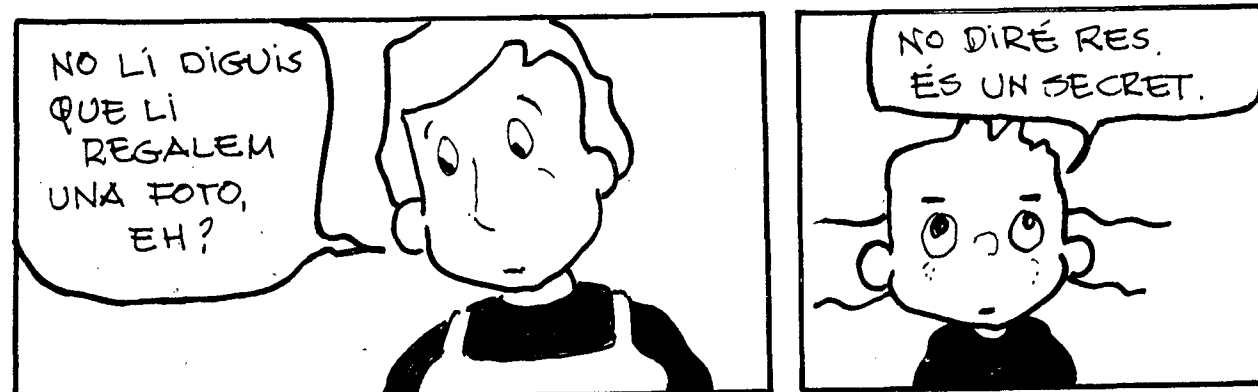
Solució al diagrama 188

1...Db2-d4+, 2 Dd2-f2 (2 altra, c5-c4) Dd4×d3, 3 c2×d3 Ag7-d4, 4 Df2×d4 c5×d4, 5 Rg1-f2 f7-f5, i guanyen.

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Mallorca-Logroñés 4-0	PJ GF GC Ptos. 1. R. Madrid 5 23 1 10 + 6	1. Mallorca-Logroñés (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 6	Logroñés-Cádiz
Sabadell-Celta 0-0	2. Valencia 5 9 3 9 + 3	2. Sabadell-Celta (X) X	Michel (R. Madrid) 4	Celta-Mallorca
At. Madrid-Betis 1-0	3. Ath. Bilbao 5 5 2 8 + 2	3. At. Madrid-Betis (1) 1	Gordillo (R. Madrid) 4	Betis-Sabadell
Ath. Bilbao-Barcelona 1-0	4. At. Madrid 5 6 2 7 + 1	4. Ath. Bilbao-Barcelona (1) 1	Baltazar (Celta) 3	Barcelona-Ath. Madrid
Valencia-Murcia 2-0	5. Sevilla 5 6 5 6	5. Valencia-Murcia (1) 1	Arroyo (Valencia) 3	Murcia-Ath. Bilbao
Español-R. Sociedad 0-4	6. Osasuna 5 5 4 6	6. Español-R. Sociedad (2) 2	Joseba Aguirre (Ath. Bilbao) 2	Real Sociedad-Valencia
Sevilla-Valladolid 1-0	7. Celta 5 5 4 6 + 2	7. Sevilla-Valladolid (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 2	Valladolid-Español
Las Palmas-R. Madrid 0-2	8. Cádiz 5 7 7 6	8. Osasuna-Gijón (X) X	Quico (Betis) 2	Real Madrid-Sevilla
Osasuna-S. Gijón 0-0	9. Betis 5 5 4 5 + 1	9. Cádiz-Zaragoza (X) 2	Andrés (Cádiz) 2	S. Gijón-Las Palmas
Cádiz-Zaragoza 0-2	10. Zaragoza 5 6 10 5 + 1	10. Elche-Málaga (X) 2	Cabrera (Cádiz) 2	Zaragoza-Osasuna
	11. Sabadell 5 3 3 4 - 2	11. Oviedo-Burgos (1) 1	Pichi Alonso (Espanol) 2	
	12. Murcia 5 4 5 4	12. Lérida-Barcelona At. (1) 1	Higuera (Mallorca) 2	
	13. Español 5 4 8 4 - 2	13. Cartagena-Castellón (1) 1	Manolo (Murcia) 2	
	14. S. Gijón 5 2 10 4	14. Coruña-Huelva (1) 2	Rípodas (Osasuna) 2	
	15. R. Sociedad 5 6 5 3 - 1		Butragueño (R. Madrid) 2	
	16. Mallorca 5 7 9 3 - 3		Jankovic (R. Madrid) 2	
	17. Las Palmas 5 4 8 3 - 3			
	18. Valladolid 5 2 6 3 - 1			
	19. Barcelona 5 3 7 2 - 2			
	20. Logroñés 5 2 11 2 - 2			

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

374

Històries d'Eixerits

El gerani i el "profe"

L'altre dia al "cole" vàrem fer una redacció. Jo rumiava de quin tema podria parlar. Finalment vaig decidir parlar del meu gerani. El "profe" em preguntà quina mena de gerani era.

—Què vol dir? És un gerani, ves.

—Bé, però així com hi ha moltes classes de clavells i de roses, hi ha també diverses classes de gerani.

—Sí, ja m'hi he fixat. A l'altra banda de carrer, davant per davant de la meua finestra, hi ha una senyora que en té un que no és pas com el meu.

—El tens plantat al pati de casa o al jardí en un parterre?

—No, senyor. A casa no n'hi ha de pati i de jardí, tampoc. El vaig comprar petit, plantat en un test, i ara, ja crescut, el tinc encara en el mateix test, col·locat en una finestra.

—Així, doncs, és un "pelargònim".

—Què diu ara! No, senyor no, és un gerani.

—Sí, home, ja ho sé. Però el seu nom en Botànica és aquest. La família de les geraniàcies té 650 espècies, i cada espècie les seves classes.

Renoi, quina parentela més nombrosa; no sé pas si ho sap això el meu gerani. Si se m'acut dir-li: "hola, pelargònim", és capaç d'enfadar-se un any sencer.

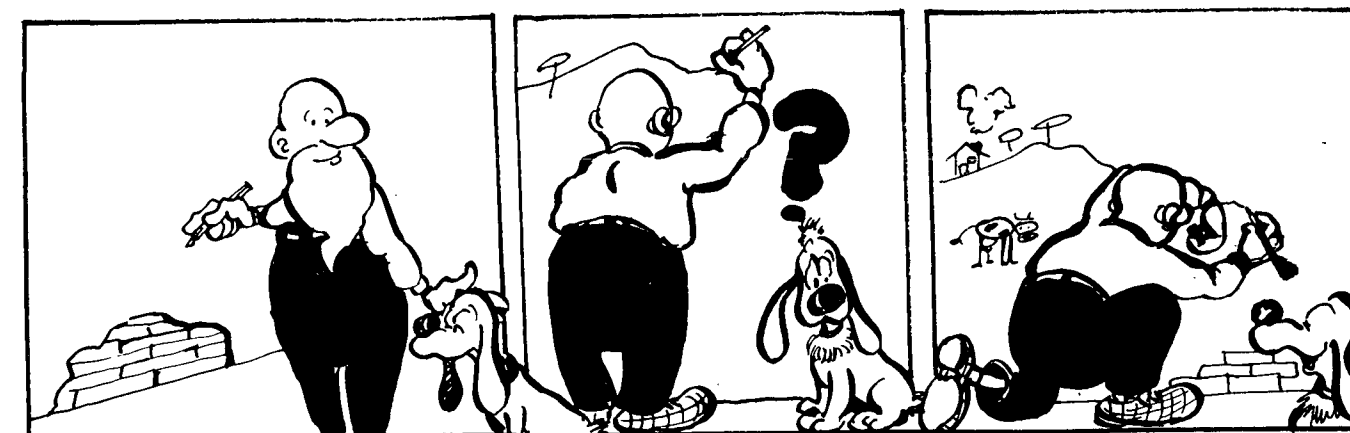
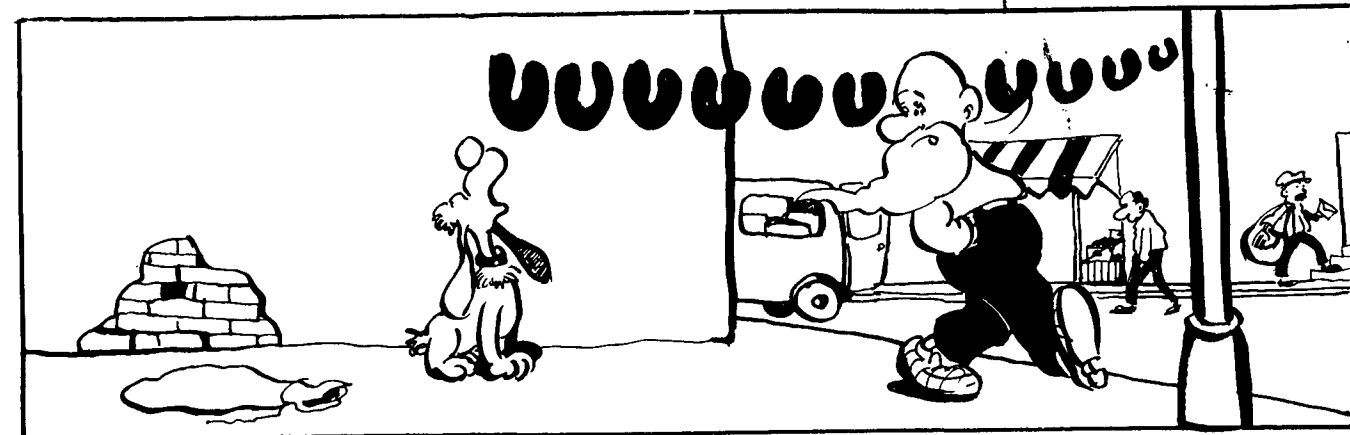
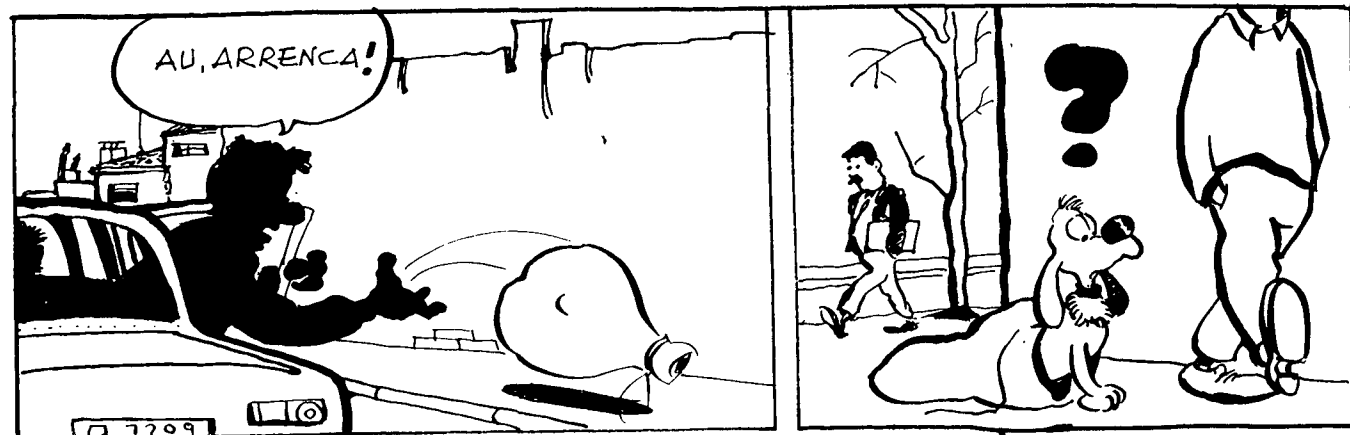
Estic segur que, el nom que més li agrada és el de "el meu" gerani. Jo el reconeixeria entre tots els geranis del món, i ell a mi entre tots els nois de la terra.

(La mare ja m'ho diu que sóc una mica exagerat).

L'Eixerit

Avet Set — Avet Set —

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

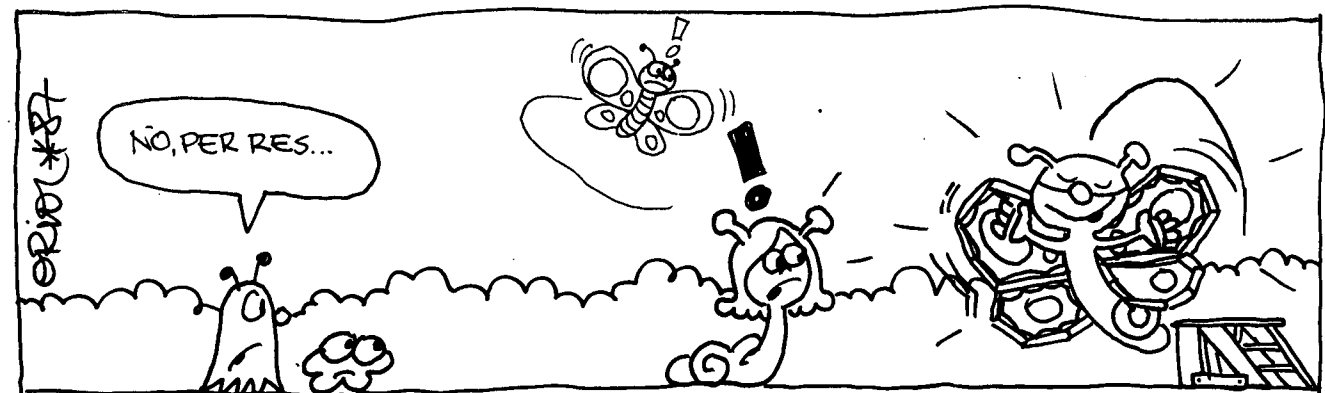
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 21, versets del 33 al 43 (Mt 21:33-43).

Reflexionem: 1. Jesús parla amb paràboles, això és, amb exemples, una i altra vegada als jueus importants perquè obrin els ulls i el cor a la fe. Déu estimava el poble d'Israel, d'entre tots els pobles de la Terra, n'havia fet el seu poble estimat, la seva vinya. Déu, ens estima i s'esforça per portar-nos cap a ell.

2. Però els qui manaven, lluny d'escoltar i fer la voluntat de Déu, maltractaven els justos i els profetes, i en lloc de servir el poble volien "servir-se" d'ell per al seu propi profit. Fins i tot el Fill de l'Amo varen maltractar fins a matar-lo. (Jesús fa una clara referència a la seva pròpia mort).

3. Déu per salvar-nos a tots nosaltres no perdonà la vida del seu Fill únic; però, ressuscitant-lo, n'ha fet la pedra fonamental de la seva Església de la qual tots nosaltres formem part. Vetllem perquè els dons de Déu donin fruit en nosaltres.

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE - 4

13.30 Olímpics en acció.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 El vent entre els salzes.
16.00 La gran vall.
16.45 El meravellós circ de la mar.
17.10 L'home i la ciutat.
18.00 Motociclisme.
19.00 Gol a gol.
19.30 Motociclisme.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert.
22.30 Cita amb l'esport.
23.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 5

13.30 TV3, segona vegada:
"Gol a gol".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 1.
16.15 Ellery Queen:
"El gos xinès".
17.00 Universitat oberta:
"El planeta Terra: un model científic".
17.30 Hèrcules el forçut.
18.00 Els supertrònics:
"Assassinats programats".
18.45 Kid video - 1.
19.15 Benji - 13.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Perry Mason:
"El cas de l'aviador frenètic".
22.05 Teatre:
"El fascinerós".
23.35 Telenotícies.
23.50 Curar-se en salut.
00.20 Fi d'emissió.

DIMARTS - 6

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada -
"30 minuts"
"Informatiu Cinema".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 2.
16.15 Ellery Queen:
"Un tè de bojos".
17.00 Universitat oberta:
"Símbols, equacions i l'ordinador".
17.30 Hercules el forçut.
18.00 Montreaux Rock.
18.30 Oh! Bongonia.
19.15 Dancing Daze - 1.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Angel Casas Show.
22.35 L'equalitzador.
23.50 Telenotícies.
00.05 Bona nit.

DIMECRES - 7

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".

14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 3.
16.15 Ellery Queen:
"La maledicció del faraó".
17.00 Universitat oberta:
"Verins que paralitzen i disseny de medicaments".
17.30 Hercules el forçut.
18.00 Conèixer el medi:
"Migradors i residents a l'Àrtic".
18.30 Kid video - 2.
19.15 Dancing Daze - 2.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Cinema 3:
"Sense alè".
23.35 Telenotícies.
23.50 Bona nit.

DIJOUS - 8

13.10 Servei d'informació agrària.
13.30 TV3, segona vegada - "Angel Casas Show".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 4.
16.15 Ellery Queen:
"L'amant suïcida".
17.00 Universitat oberta:
"Biologia: forma i funció".
17.30 L'hora dels contes:
"La gran malifeta dels osos rentadors".
18.00 Els supertrònics:

"Què hi posarem?"

18.45 Kid Video - 3.
19.15 Dancing Daze - 3.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Giovanni, d'una mare a l'altra.
22.35 A tot esport.
23.35 Telenotícies.
23.50 Bona nit.

DIVENDRES - 9

13.30 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.30 Migdia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Carson i Carson, advocats - 5.
16.15 Ellery Queen:
"El trofeu literari".
17.00 Universitat oberta:
"Santa Maria del Popolo".
17.30 L'hora dels contes:
"Yeh-Shen, la ventafocs xinesa".
18.00 Els supertrònics:
"El naixement de l'estrella roja".
18.45 Kid video - 4.
19.15 Dancing Daze - 4.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Tres estrelles.
21.35 Radio Cincinnati:
"El Nadal de Jennifer".
22.00 Crònica 3.
23.05 13 x 13:
"La Dama blanca".
00.05 Telenotícies.
00.20 Bona nit.

DISSABTE - 10

10.00 Sardanes.
10.25 Universitat oberta - Rep.
14.15 Oh! Bongonia - Rep.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els barrufets.
16.00 La gran vall:
"Passatge dels sants".
17.00 Olímpics en acció.
18.00 Mecanoscrit del segon origen - 6.
18.30 La ruta de la seda:
"El camí del rei".
19.30 El meravellós circ de la mar:
"Sobre les onades del passat".
20.00 Joc de Ciència:
"Gas, però natural".
20.30 Telenotícies.
21.00 Bona cuina.
21.05 Magnum:
"El vaixell de l'amor".
22.00 Pel·lícula:
"L'Agent".
23.30 El món del cinema.
00.15 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 4

8.45 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Ballari:
"Un trabajo digno".
13.30 Cúrrro Jiménez:
"En la sierra mando yo".
14.30 48 hores.
15.35 La crida dels gnoms:
"El juez Klaus".
16.00 Estrenes TV:
"Unos perfectos caballeros".
17.40 Si ho sé no vinc.
18.40 Parada de Postes - 26.
19.35 L'altra mirada.
20.30 48 hores.
21.05 A portada.
21.35 I vostè què opina?
22.35 Diumenge cinema.
00.45 Especial "Tendido cero".
01.40 Comiat.

DILLUNS - 5

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 19.
11.35 Rituals - 96.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 De cara al mar - 2.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Vientos del este".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unidad 1".
18.30 Fragucl Rock.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.

20.30 Telediari - 2.
21.10 Un, dos, tres.
22.55 Documents TV.
00.00 Telediari - 3.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 6

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 20.
11.35 Rituals - 97.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 La cuina de la tardor.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Un momento en el sol".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç Telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unidad 2".
18.30 Heidi - 13.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 La farmàcia del mar.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Quina nit la d'aquell any.
22.15 Sessió de nit:
"El señor Skeffington".
00.25 Telediari - 3.
00.55 Testimoni.
01.00 Comiat.

DIMECRES - 7

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 21.
11.35 Rituals - 98.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 La plaça de la lluna.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Primera plana".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzi:
"Unidad 1".
18.30 Molli, el darrer Koala - 2.
19.00 A tope.
20.00 Les noies d'or - 47.
20.30 Telediari - 2.
21.10 Fi de segle.
22.15 Corrupció a Miami.
23.15 Espanya en guerra, 1936-1939.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIJOUS - 8

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 22.
11.35 Rituals - 99.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Trens de Catalunya - 4.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Una vida por delante".
16.30 La tarda.
17.50 Avanç telediari.
17.55 Barri Sésamo.
18.20 Que ve Muzzy:
"Unitat 2".
18.30 Musiquissims.
19.00 Pippi Calcesllargues.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Parlant clar.

20.30 Telediari - 2.
21.10 L'abella mil·lenària - 3.
22.15 Debat.
23.45 A mitja veu.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIVENDRES - 9

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 23.
11.35 Rituals - 100.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 L'electro-xou.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"La compra de la granja".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 L'aldea de l'arce.
18.30 La tia de Frankenstein - 1.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby. 25.
20.30 Telediari - 2.
21.10 A família.
22.30 Divendres cinema:
"Forajidos de leyenda".
00.20 Telediari - 3.
00.50 Comiat.

DISSABTE - 10

9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha:
"El Caballero de los espejos".
11.00 La bola de cristall.
12.00 Loteria.
12.45 Nova gent.
13.30 Objectiu-92.
14.30 48 hores.
15.35 Daniel el trapella - 22.
16.05 Primera Sessió:
"El abismo negro".
18.00 Erase una vez... la vida - 2.
18.30 Profesor Poopsnagle - 13.
19.10 Número 1.
19.40 L'equip "A".
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.30 Verdi:
"El éxito".
00.35 Filmoteca TV:
"Un paseo bajo el sol".
02.30 Comiat.

DIUMENGE - 4

10.00 Santa Missa.
10.50 Tu pots.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"Don Quijote cabalga de nuevo".
20.15 Com gat i gos.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'Informatiu cap de setmana.
21.30 Debat - 2
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Estudi estadi.
00.30 Comiat.

DILLUNS - 5

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu.
18.30 Picapuça.
19.00 D'Artacan i els tres gossos mosqueters.

19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Si fa sol.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Cinema club:
"Memorias del subdesarrollo".
22.40 Últimes preguntes.
23.10 Jazz entre amics.
00.05 Comiat.

DIMARTS - 6

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.00 Clementina.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 M.ª Mercader: Una catalana en el món del cinema.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mar de la fe.
21.50 El temps és or.
22.55 Molt personal.
23.55 Comiat.

DIMECRES - 7

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.00 Clementina.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 El vidivdor.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Cas per a dos.
22.00 Tendido cero.
22.45 Vent, fusta i fang.
23.15 Recorda, quan - 1.
00.10 Temps de creure.
00.25 Comiat.

DIJOUS - 8

16.00 Toros.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.35 Picapuça.
19.00 D'Artacan i els tres gossos mosqueters.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu del vespre.
20.30 "20.30 a punt".
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 La duna mòbil.
22.00 Dijous cinema:
"Polvo eres".
23.45 Metropolis.
00.15 Comiat.

DIVENDRES - 9

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'Informatiu vespre.
18.30 20-60.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes dars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert 2.
23.30 Temps moderns.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 10

10.00 Dibuixos animats.
10.45 Món infantil.
11.15 Mirades.
12.00 Una història particular.
13.00 La vall de Shallowford.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu.
21.30 Recordar, perill de mort.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Nit de Teatre:
"Solo el amor y la luna traen fortuna".
00.05 D'àlegs amb la música.
00.35 Comiat.

COMENTARIS TV

Corrupción en Miami

Penso que el títol d'aquesta tele-sèrie americana ja dona, en certa forma, la mesura del que podem veure. Si volem saber com és el terrible món de la droga, conèixer la gent que juga amb la llibertat dels altres i, a més a més, assistir al luxe que rodeja a aquests personatges cal que, cada dimecres a les deu del vespre, encenguem la televisió en el seu primer canal.

Hi trobarem una sèrie que fa un espectacle amb els problemes dels que han caigut en aquest cercle tancat que és la droga. Aquesta, doncs, és la qüestió: mentre al nostre país estem patint tot buscant algunes solucions, des dels Estats Units ens arriba, amb unes imatges certament molt frívoles, aquesta problemàtica convertida en un producte de consum on l'horitzó no és sensibilitzar el ciutadà davant d'aquesta realitat sinó guanyar com més diners millor.

El matís de la sèrie és ben clar: s'ha d'oferir una imatge moderna, agradable, amb bona roba, cases maques, cotxes veloços, piscines i una molt atractiva música de fons. En aquest cas la música de fons consisteix a sentir les darreres gravacions dels gurps i cantants de moda. Això fa que el to general de la sèrie sigui el d'un vídeo-clip. I la droga? La droga és una excusa, és el fil conductor necessari per ordenar amb sentit aquest seguit d'imatges gairebé publicitàries. I aquesta afirmació no és una metàfora perquè tot-hom sap que darrera de cada cançó, de cada cotxe, de cada vestit hi ha una marca. Quina és la conclusió? Penso que és molt important situar-se davant d'aquesta sèrie amb un fort esperit crític. Intentar esbrinar tots aquests detalls que hem esmentat i alguns més. Es tracta d'una sèrie molt poc recomanable pels més joves de la casa. Potser a partir dels fills grans seria bo veure-la algun cop per concretar com no val la pena perdre massa temps davant aquests ínfims productes de la televisió.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya)
Tel. 200 13 39

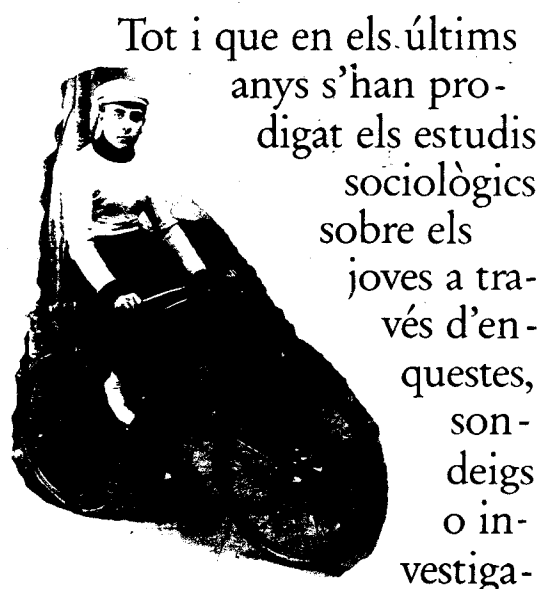

La Joventut a Catalunya.

Materials per a una Història.

La joventut és un tòpic: tothom en parla sense complexos. A fi de comptes, tothom la viu, o l'ha viscuda, o la torna a viure a través dels seus fills.

El significat de la joventut, però, com a fenomen social ha estat poc observat a Catalunya.

Tot i que en els últims anys s'han produït els estudis sociològics sobre els joves a través d'enquestes, sondeigs o investigacions, en canvi no hi ha hagut cap manifestació signi-

ficativa des del camp de la història.

Aquesta manca de preocupació historiogràfica ha creat una situació desequilibrada i en el fons desfavorable per a la qüestió.

LA JOVENTUT
A CATALUNYA
AL SEGLE XX

Els presents treballs, editats en dos volums per la Diputació de Barcelona, són un intent de plantejar la problemàtica de la joventut partint de la reflexió historiogràfica.

Junt al treball d'assaig i recerca del primer volum, en el segon es recull una antologia de textos polítics o culturals dels últims cent anys, on la joventut és el tema de debat i discussió.

Una obra fonamental per a situar la joventut dins de la reflexió historiogràfica.

Diputació de Barcelona

ANY MARIÀ

4 d'octubre del 1987 * n.º 5

L'ARREL EVANGÈLICA DEL ROSARI

La Corona de la benaurada Verge Maria o Rosari ha estat anomenada "compendi de tot l'Evangeli".

Ha quedat a plena llum la naturalesa evangèlica del Rosari, en tant que treu de l'Evangeli l'enunciat dels misteris i les fórmules principals; a més, partint de l'Evangeli i evocant la salutació festiva de l'àngel i l'assentiment religiós de Maria, suggereix la manera amb què els fidels han de recitar el Rosari; i, finalment, amb la repetida salutació de l'àngel, és proposat un misteri fonamental de l'Evangeli —l'Encarnació del Verb—, en el moment decisiu de l'Anunciació a Maria. El Rosari és, doncs, una oració evangèlica. Així l'anomenen els pastors i els estudiosos, avui potser més que en el passat.

El desenvolupament ordenat i gradual del Rosari reflecteix la manera mateixa amb què el Verb de Déu, en penetrar per un disseny de bondat en la realitat humana, va dur a terme la Redempció: el Rosari considera ordenadament els principals esdeveniments d'aquesta salvació feta per Crist. El Rosari proposa el misteri del Crist de la mateixa manera amb què el veu sant Pau en el cèlebre "himne" de la carta als filipencs: humiliació, mort, exaltació (2,6-11).

Pregària evangèlica, centrada en el misteri de l'Encarnació redemptora, el Rosari és, doncs, pregària d'orientació neta cristològica. En efecte, el seu element característic —la repetició lletànica "Déu vos salve, Maria"— esdevé també lloança incessant al Crist, terme últim de l'anunci de l'àngel i de la salutació de la mare del Baptista: "Beneït el fruit del teu ventre" (Lc 1,42). Més encara: la repetició de l'Ave Maria constitueix el teixit damunt del qual es desenrotlla la contemplació dels misteris: perquè el Crist que la salutació angèlica recorda és el mateix que la successió dels misteris ens proposen com a Fill de Déu i fill de la Verge.

Pregària contemplativa

Hom ha sentit amb més urgència la necessitat de recalcar un altre element propi del Rosari, a més de l'element laudatori i deprecatori: la contemplació. Sense ella, el Rosari és com un cos sense ànima, la se-

va recitació resulta una recitació de fórmules i contradiu l'advertència de Jesús: "Quan pregueu, no us perdeu en paraules com els pagans. Es pensen que parlant molt es faran escoltar" (Mt 6,7). El Rosari, per la seva naturalesa, exigeix un ritme tranquil i meditatiu, que afavoreixi al qui prega la contemplació dels misteris de la vida del Crist vistos des del cor d'aquella que va estar més a prop del Senyor, i que desvetllin la seva insondable riquesa.

El culte litúrgic i el Rosari

A conseqüència dels estudis dels investigadors de la nostra època s'ha vist més la relació que hi ha entre el culte litúrgic i el Rosari marià. Ha es-

tat subratllat com el Rosari és com un tany germinal del tronc ancià de la sagrada litúrgia, anomenat també per això el "Saltiri de la Verge", mitjançant el qual els fidels més senzills queden associats al càntic de lloança i a la intercessió universal de l'Església.

Deixant clar el valor preminent de les accions litúrgiques no serà difícil de reconèixer en el Rosari una forma de pietat fàcil d'harmonitzar amb la sagrada litúrgia. La litúrgia fa present, sota el vol dels signes i operant d'una manera arcaica, els misteris més grans de la nostra Redempció; el Rosari, en canvi, amb el piadós afecte de la contemplació, torna a evocar els mateixos misteris en la ment del qui prega i estimula la seva voluntat a treure d'ells normes de vida.

Les diverses parts del Rosari

La Corona de la benaurada Verge Maria consta de les següents parts, disposades orgànicament:

a) La contemplació en comunió amb Maria d'una sèrie de misteris de la salvació sàviament distribuïts en tres cicles que expressen el goig de la vinguda del Messies, els dolors salvífics del Crist, la glòria del Ressuscitat d'entre els morts que inunda l'Església; contemplació que, per la seva naturalesa, porta a la reflexió pràctica i a treure'n normes eficaces per a l'acció.

b) L'oració dominical o Parenostre, que per la seva importància és com el fonament de tota la pregària cristiana i de la qual reben la dignitat les

múltiples formes de pregària.

c) La successió lletànica de la salutació angèlica "Déu vos salve, Maria", que està composta de les paraules de l'àngel a la Verge (cf. Lc 1,28), de la lloança afectuosa d'Elisabet (cf. Lc 1,42) i de la súplica eclesial "Santa Maria". La sèrie continuada de les Avemaries és pròpia i peculiar del Rosari i el seu nombre, la forma típica i plenària de cent cinquanta, presenta una certa semblança amb el saltiri i és una dada que prové dels orígens del Rosari. Però aquest nombre, dividit en denes per a cada misteri, segons un costum provat, es distribueix en les tres sèries que hem esmentat. D'aquesta manera donen lloc a la coneguda forma de la Corona, que consta de cinquanta Avemaries, que s'han convertit en la mesura habitual de la pràctica d'aquest exercici i és d'aquesta manera que ha passat a la pietat popular i ha estat aprovat pels summes pontífexs, els quals l'han enriquit amb nombroses indulgències.

d) La doxologia "Glòria al Pare" que, d'acord amb una orientació comuna de la pietat cristiana, conclou la pregària a través d'una glorificació del Déu u i tri, del qual, pel qual i per al qual són totes les coses (cf. Rm 11,36).

Aquestes són les parts del Rosari marià. Cada una es distingeix pel seu caràcter propi que cal que es reflecteixi en el seu rés, per tal que el Rosari pugui expressar tota la seva riquesa i varietat. Per això la recitació serà greu i implorant en l'oració dominical, lírica i laudatòria en el pas de les Avemaries, contemplatiu en l'atenta reflexió dels misteris, adorant en la doxologia.

El Rosari, pregària familiar

Després de la celebració de la litúrgia de les Hores —cimal al qual pot arribar la pregària domèstica—, no hi ha dubte que la Corona de la benaurada Verge Maria cal colocar-la entre les pregàries comunes més excel·lents i eficaces a les quals és invitada la família cristiana. Volem pensar i desitgem vivament que, quan els membres d'una família es reuneixen per pregar, el Rosari sigui la seva expressió freqüent i preferida.

Paràgrafs extrets de l'exhortació apostòlica Marialis cultus, de Pau VI, nn. 42-55.

INTRODUCCIÓ

- En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.
V). Sigueu amb nosaltres, Déu nostre.
R). Senyor, veniu a ajudar-nos.
— Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Com era al principi, ara i sempre i pels segles dels segles. Amén. (Al-leluia.)

Preguem

Oh Déu,
el vostre Fill unigènit ens ha aconseguit
amb la seva vida, mort i resurrecció
els béns de la salvació eterna:
concediu-nos, en venerar aquests misteris
en el Sant Rosari de la Verge Maria,
d'imitar el que contenen
i d'obtenir el que prometen.
Per Crist Senyor nostre.

* * *

MISTERIS DE GOIG

*Habitualment es contemplen
els dilluns i dijous*

1.— L'àngel anuncia a Maria que serà Mare del Salvador.

De l'Evangeli segons sant Lluc (1,26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a Nat-zaret, un poble de Galilea, a una noia verge, promesa a un descendent de David; ell es deia Josep, i la noia, Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: "Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor; ell és amb tu". Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: "No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. Déu, el Senyor, li donarà el tron del seu pare, David. Serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi". Maria preguntà a l'àngel: "Com pot ser això, si jo no tinc marit?" L'àngel li respongué: "L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim el cobrirà amb la seva ombra; per això anomenaran Fill de Déu el fruit sant que naixerà. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill, tot i ser d'edat; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible". Maria va respondre: "Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules". I l'àngel es va retirar.

Preguem

Oh Déu, autor de la Salvació, que vau enviar el vostre Àngel Gabriel a Maria per fer-la Mare del Redemptor, feu viva en el nostre cor la ferma convicció de ser els vostres fills d'adopció i de voler viure sempre en comunió amb el Cos de Crist, que és l'Església. Us ho demanem pel mateix Crist, Senyor nostre.

*Un Parenostre, deu Avemaries i Glòria.
Això es fa en cada misteri contemplat.*

* * *

2.— Maria visita la seva cosina Elisabet

De l'Evangeli segons sant Lluc (1,39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, a la regió de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el nen saltà dins les seves entranyes i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: "Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè vingui a visitar-me la mare del meu Senyor? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Felix tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà".

Preguem

Oh Senyor, saviesa i força dels profetes, que vau inspirar la Mare del Verb encarnat perquè visités la seva cosina, a fi que el vostre Fill, que ella portava a

LA PREGÀRIA

les seves entranyes, santificués Joan, el més gran dels profetes; concediu-nos tota gràcia i virtut per mitjà de la presència sempre activa de la Mare de l'Església. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

3.— Maria infanta el Salvador del món

De l'Evangeli segons sant Lluc (2,4-7)

També Josep, que era de la casa i la família de David, i Maria, la seva esposa, que esperava un fill, van anar des de Natzaret de Galilea a Betlem, el poble de Judea d'on era David, per inscriure's. Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal.

Preguem

Oh Senyor del cel i de la terra, que us vau complaure a fer moure els estels del cel i a guiar els humils i els savis fins a la cova on Maria va infantar el vostre Fill diví, concediu-nos de saber-nos unir en la humilitat i en l'amor a la vida del Verb Encarnat. Us ho demanem pel mateix Crist, Senyor nostre.

* * *

4.— Maria fa ofrena de Jesús al Temple

De l'Evangeli segons sant Lluc (2,22.25-35)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava l'hora que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que manava la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient:

"Ara, Senyor, deixa que el teu servent s'en vagi
(en pau,

com li havies promès.

Els meus ulls han vist el Salvador
que preparaves per presentar-lo a tots els pobles;
llum que es reveli a les nacions,
glòria d'Israel, el seu poble."

El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell. Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare: "Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima".

Preguem

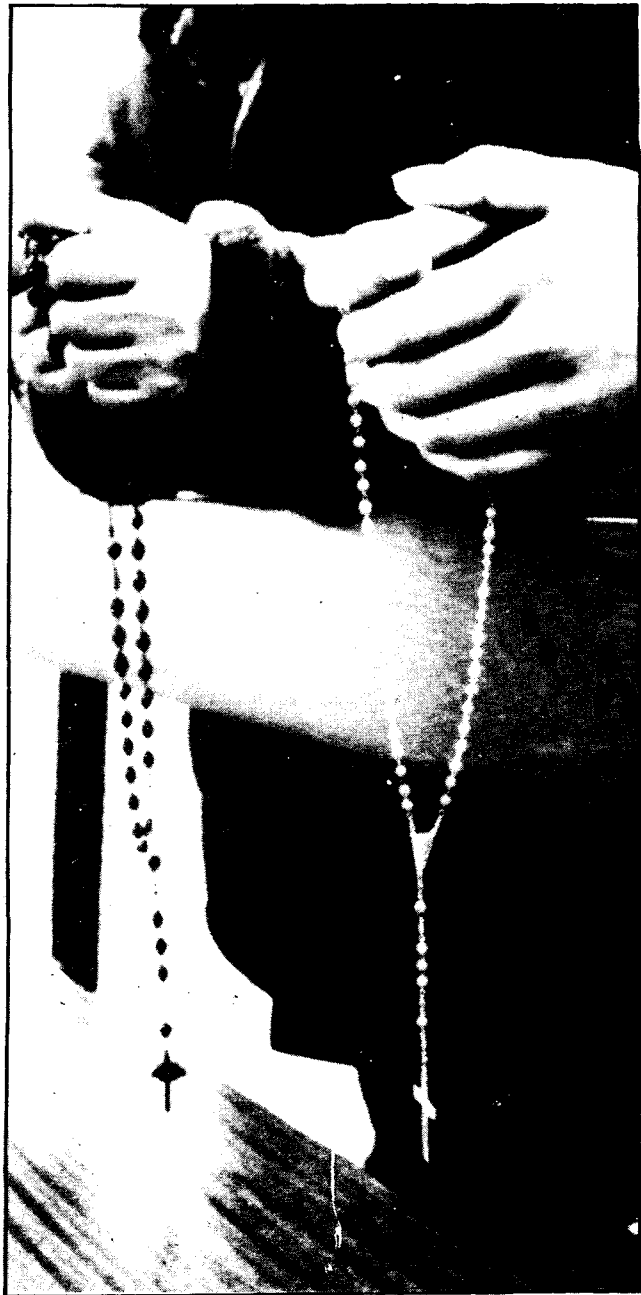
Oh Déu, alliberador del poble escollit, que vau acollir en el temple el vostre Fill diví amb la seva Mare Verge, concediu-nos, per intercessió de la mateixa Mare de Déu, de ser presentats a Vós al Paradís. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

5.— Maria retroba Jesús al Temple

De l'Evangeli segons sant Lluc (2,46-50)

Al tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: "Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia". Ell els digué: "Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?". Ells no compregueren aquesta resposta.

Preguem

Oh Pare celestial, que vau consentir que el vostre Fill diví restés a casa vostra, entre els doctors del temple, malgrat les grans angoixes dels seus pares pel temor d'haver-lo perdut, feu-nos perseverants en la pregària per tal d'aconseguir els fruits de la Redempció. Per Crist Senyor nostre.

* * *

MISTERIS DE DOLOR

*Habitualment es contemplen
els dimarts i divendres.*

1.— Jesús sofreix l'agonia de Getsemaní

De l'Evangeli segons sant Lluc (22,39-46)

Llavors sortí i se n'anà, com de costum, a la muntanya de les Oliveres. El seguien també els seus deixebles. Arribats al lloc els digué: "Pregueu Déu que no us deixi caure en la temptació." Ell s'allunyà a una distància com la d'un tir de pedra, s'agenollà i pregava amb aquestes paraules: "Pare, si tu ho vols, allunya de mi aquesta copa; però no es faci la meua voluntat sinó la teua." Se li aparegué un àngel del cel que el confortava. En ple combat interior, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que queien fins a terra. Quan s'aixecà de la pregària, se n'anà cap als deixebles i els trobà adormits de tristor; els digué: "Per què dormiu? Aixequen-vos i pregueu, que no caiguen en la temptació".

ADEL DEL ROSARI

Preguem

Oh Déu omnipotent i misericordiós, que a l'hort de les Oliveres va abandonar el vostre Fill a una amarguíssima agonia per a expiació dels pecats dels homes, feu que les nostres fràgils voluntats es converteixin a vós, que sou la més gran bondat, a fi que, avorrint el pecat, ens convertim a la santedat i a la justícia. Per Crist Senyor nostre.

* * *

2.— Jesús és assotat

De l'Evangeli segons sant Mateu (27,24-26)

Quan Pilat s'adonà que era inútil insistir i que més aviat crearia un avalot, es rentà amb aigua les mans davant la gent i els digué: "Jo no sóc responsable de la mort d'aquest home; arregleu-vos vosaltres". Tot el poble respongué: "Que la responsabilitat d'aquesta mort caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills". Llavors els deixà lliure Barrabàs i entregà Jesús, després de fer-lo assotar, perquè el crucifiquessin.

Preguem

Déu d'infinita bondat i d'eterna justícia, que va consentir la pena dolorosa de la flagel·lació del vostre diví Fill perquè la seva sang rentés les misèries dels homes, imprimeu en nosaltres sentiments de viu dolor pels nostres pecats confirmeu-nos en el sincer propòsit d'esmenar les nostres culpes amb total generositat i sinceritat. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

3.— Jesús és coronat d'espines

De l'Evangeli segons sant Mateu (27,27-31)

Els soldats del governador s'endugueren Jesús a l'interior del pretori, reuniren al seu voltant tota la tropa, li tragueren els vestits, el cobriren amb un mantell de color grana i li posaren al front una corona d'espines que havien teixit, i, a la mà dreta, li posaren una canya. Després, per burlar-se'n, s'agenollaven davant d'ell i li deien: "Salve, rei dels jueus". També li escopien i li prenien la canya per pegar-li al cap. Acabada la burla, li tragueren el mantell, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo.

Preguem

Saviesa eterna de Déu, que no vau estalviar al vostre diví Fill, el nostre Salvador, el turment de la corona d'espines per tal que expiés especialment els pecats d'impuresa i d'orgull de l'home: salveu-nos de les tenebres del mal. Us ho demanem pel mateix Crist, Senyor nostre.

* * *

4.— Jesús fa el camí vers el Calvari portant-se la creu

De l'Evangeli segons sant Marc (15,2-23)

Acabada la burla, li tragueren els vestits de porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo. Passava per allà, tornant del camp, un tal Simeó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus, i l'obligaren a carregar-se la creu de Jesús. Portaren Jesús a l'indret del Gòlgota, que, traduït, vol dir Lloc de la Calavera. Li oferiren vi adobat amb mirra, però no en va prendre.

Preguem

Oh Déu, que va manifestar la vostra grandesa en l'ac mirable redempció de l'home i que de la dolorosa

pujada al Calvari del vostre diví Fill en va treure plena satisfacció per les culpes de la humanitat sencera: convertiu als qui van errats i guieu-los vers el veritable camí, per tal que tornin a recorre'l, acceptant de bon grat el pes de la creu i les humiliacions a que s'hagin de sotmetre a causa dels seus pecats. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

5.— Jesús mor en la creu

De l'Evangeli segons sant Joan (19,25-30)

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús veié la seva mare, i al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare: "Mare, aquí tens el teu fill". Després digué al deixeble: "Aquí tens la teva mare". I d'aleshores ençà el deixeble l'acollí a casa seva.

Després d'això Jesús, sabent que ja s'havia realitzat tot el que calia, perquè s'acabés de complir el que anunciava l'Escriptura digué: "Tinc set". Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Cobriren, doncs, la punta d'un manat d'hison amb una esponja xopa de vinagre i la hi acostaren als llavis. Jesús després de prendre el vinagre digué: "Tot s'ha complert". Llavors inclinà el cap i expirà.

Preguem

Implorem, Oh Senyor, la vostra misericòrdia infinita, per la mort en creu del vostre Fill estimat, obediència suprema a la vostra divina voluntat, per tal que sigui dignament honorada la vostra justícia i els homes puguin entrar a gaudir de la vostra presència a la casa paterna. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

MISTERIS DE GLÒRIA

Habitualment es contemplen els dimecres, dissabtes i diumenges

1.— La gloriosa resurrecció de Crist

De l'Evangeli segons sant Marc (16,1-7)

Acabat el repòs del dissabte, Maria Magdalena, Maria, la mare de Jaume, i Salomé compraren espècies aromàtiques, per anar a ungir el cos de Jesús. El diumenge, molt de matí, arribaren al sepulcre a la sortida del sol. Entre elles es preguntaven: "Qui ens farà rodolar la pedra que tanca l'entrada del sepulcre?" Llavors alçaren els ulls i s'adonaren que la pedra ja havia estat apartada. Era una pedra realment molt grossa. Entraren al sepulcre, veieren, assegut a la dreta, un jove vestit de blanc, i s'esglaiaren. Ell els diu: "No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat. No és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anà davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com ell us havia dit".

Preguem

Pare d'immensa glòria, per la fe viva i operant en la resurrecció del vostre Fill diví, feu-nos vencedors del mal i del poder de l'infern. Per Crist Senyor nostre.

* * *

2.— L'ascensió de Jesús al cel

Dels Fets dels Apòstols (1,9-14)

Començà a enlairar-se davant d'ells, i un núvol se l'endugué i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan se'ls presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: "Gent de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar-lo que se n'hi anava".

Després, els apòstols se'n tornaren a Jerusalem des de la muntanya de les Oliveres, que és a la vora mateix de Jerusalem, a la distància que era permès de recórrer durant el repòs del dissabte. Entraren a la ciutat i pujaren a la sala on s'allotjaven. Eren Pere, Joan, Jaume, Andreu, Felip, Tomàs, Bartomeu, Mateu, Jaume, fill d'Alfeu, Simó el Zelota, i Judes, fill de Jaume.

Què cal tenir present en el rés del Rosari

En les Orientacions i propostes per a la celebració de l'Any Marià, publicades per la Congregació del Culte Diví, es fa notar, en el n. 62, el que segueix:

1.— La recitació del Rosari, en algunes ocasions, sobretot quan és pregària comunitària, serà bo que assumeixi caràcter celebratiu: mitjançant la proclamació dels passatges bíblics relatius a cada misteri, l'execució d'algunes parts amb cant, una sàvia distribució de les funcions de cadascú, la solemnització dels moments d'obertura i de clausura de la pregària.

2.— Convé que sigui aprofundida en el seu substrat litúrgic —més que no pas rígidament aplicada— la indicació que assigna a determinats dies de la setmana els diversos misteris: de goig, de dolor, de glòria. En efecte, hom pot retenir que, pel que fa a l'elecció dels misteris a recitar, la caracterització litúrgica d'un determinat dia prevalgui per sobre de la col·locació en la setmana. Així, per exemple, no van errats els fidels que el 31 de maig, festa de la Visitació, sigui quin sigui el dia de la setmana en què cau, reciten els misteris de goig; o els fidels que en la cinquantena pasqual reciten preferentment els misteris de glòria. Igualment, no és aliè a la natura del Rosari fer, en particular dies de l'Any litúrgic, apropiades substitucions de misteris, que permetin d'harmonitzar ulteriorment l'exercici piados amb el moment litúrgic. D'aquesta manera, obren correctament els fidels que, per exemple, el 6 de gener, solemnitat

de l'Epifania, reciten els misteris de goig i com a "cinquè misteri" contemplen l'adoració dels mags i no el retrobament de Jesús al Temple. Obviament aquestes substitucions cal que siguin fetes amb ponderació i amb propietat litúrgica.

Suggeriments per a la recitació comunitària

1.— El que presideix o condueix el rés convé que iniciï la pregària, reciti l'oració que pot seguir immediatament a l'anunci bíblic de cada misteri i conclogui el Rosari de la manera que, en cada cas, sigui la més adient.

2.— Serà adient que un o diversos lectors llegeixin els textos bíblics propis de cada misteri contemplat.

3.— El Parenostre és recitat sencer per tots conjuntament. Les deu Avemaries es poden recitar a dos cors per part dels fidels reunits, alternant els cors a cada dena. Per al Glòria, tothom es posa dret i és recitat conjuntament.

4.— Durant el mes d'octubre s'afegirà a la recitació del Rosari el rés de les Lletanies de la Verge, tal com està prescrit des de Lleó XIII. Es poden usar les Lletanies Lauretanes o les que es troben en el ritu de la coronació d'una imatge de la Mare de Déu. Fora d'aquest mes, el Rosari es pot concloure segons alguna de les formes que aquí mateix se suggereixen.

Tots unànimement celebraven les hores de pregària, amb les dones, amb Maria, la mare de Jesús, i els germans d'ell.

Preguem

Déu, omnipotent i etern, que vau glorificar la humanitat gloriosa del vostre diví Fill amb la triomfant ascensió al cel: manteniu viva en nosaltres l'esperança de les realitats espirituals i feu-nos participants de la terra dels sentiments del cor matern de Maria. Us ho demanem per Crist, Senyor nostre.

* * *

3.— La donació de l'Esperit Sant promès el dia de Pentecosta

Dels Fets dels Apòstols (2,1-4)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí del cel un so com si es girés una ventada violenta, i s'omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Preguem

Oh Pare!, que en unió del vostre diví Fill vau enviar l'Esperit Sant a Maria, la mare de Jesús, i als apòstols, reunits amb ella en el Cenacle: uniu tota la humanitat en Crist, el nostre Redemptor, que viu i regna pels segles dels segles.

* * *

4.— L'assumpció de Maria en cos i ànima al cel
De l'Evangeli segons sant Lluc (1,46-50)

En aquell temps, Maria digué:
"La meua ànima magnifica el Senyor,

el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran

[benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.
El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació."

Preguem

Oh Déu, felicitat eterna dels benaurats, que amb l'assumpció al cel en cos i ànima de la Mare del vostre Fill diví vau manifestar el triomf de la redempció de l'home: per la intercessió de la mateixa Verge i Mare, feu que siguem sants, tal com vós ens voleu. Us ho demanem pel mateix Crist, Senyor nostre.

* * *

5.— Maria és coronada com a Reina de cels i terra

Del llibre de l'Apocalipsi (11,19a; 12,1)

En aquell instant, el santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple vaig veure l'arca de l'aliança de Déu.

Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles.

Preguem

Oh Trinitat gloriosa i eterna, fita darrera de tot l'univers creat, font i cim de la salvació de l'home, que heu revelat la vostra glòria de manera singular en l'exaltació de la Verge Maria, com a Reina de l'Església triomfant, de la que encara es purifica dels seus pecats i de la que peregrina en aquest món: feu que siguem ara, a la terra, fills devots de l'Església, per tal de poder fruir per sempre de la infinita misericòrdia de la redempció duta a terme per Crist, que viu i regna pels segles dels segles.

* * *

CLOENDA

Un cop resades les cinc denes corresponents als cinc misteris contemplats, es pot concloure el Rosari amb aquesta **oració**:

Us donem gràcies, Déu omnipotent, per tots els vostres beneficis, a Vós, que viviu i regneu pels segles dels segles.

* * *

També, si sembla oportú, es pot concloure el Rosari amb la recitació del **Càntic de Maria**, o bé amb la recitació de la **Salve**, així com d'alguna altra de les **antífonas marianes**, al terme de la qual s'hi pot afegir:

V). Pregueu per nosaltres santa Mare de Déu.
R). Perquè siguem dignes de les promeses del Crist.

Preguem

Senyor, concediu als vostres servents de fruir sempre de salut en el cos i en l'esperit; i per la gloriosa intercessió de la sempre Verge Maria, allibereu-nos de la tristesa de la vida present i doneu-nos l'alegria de la vida futura.
Per Crist Senyor nostre.

* * *

Quan sembli adient de cloure el Rosari amb el rés de les Lletanies marianes, bé siguin les Lauretanes, bé siguin les de la Coronació d'una imatge de la Mare de Déu, aquesta pregària lletànica s'afegeix a la recitació que s'hagi fet de les denes i s'acaba amb l'oració que tanca les lletanies. És durant el mes d'octubre quan és habitual d'afegir al Rosari el rés d'aquestes Lletanies.

PENTECOSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

**LA PRESÈNCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE:
A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...**

CATALUNYA CRISTIANA
us ofereix:

"LA IMATGE
DE MARIA TÉ
EL VALOR DE
SER UN
SIGNE DE
LA SEVA
PRESÈNCIA
ENMIG DEL
POBLE
DE DÉU..."

"Benaurada
tu perquè
has
cregut..."

- La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".
Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.000 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià.
Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat
☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes. ☐ ptes.
☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar ☐ ptes.
☐ Posters a 100 ptes. la unitat ☐ ptes.
Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐
☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 1 i, 3r. 3a. A.
08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18